

Självbiografiska notiser

2015-2018

av

Lars Larsen

Stockholm 2018

Ingen copyright, boken tillhör "Public domain"

Förord

I den här boken samlar jag alla mina självbiografiska notiser från bloggarna "För naturens skull" (www.universalist.blogg.se) och "Klimatpilgrimer" (www.klimatpilgrimer.blogg.se)

Lars Larsen, Stockholm 31.10.2018

(ska läsas bakifrån fram, dvs. nerifrån upp, såsom det var på bloggen)

Den mystika upplevelse som haft störst betydning för mig. Och vem i Stockholm jag känner mig mest befryndad med

Många baserar sin andliga åskådning på olika mystika upplevelser hos profeter, helgon, apostlar och mystiker. Även Bibeln är baserad på sådant. Om jag ska ange en mystik upplevelse som jag baserar min tro på, måste det vara Richard M. Buckes (1837 – 1902), otroliga upplevelse 1872 (se vad jag skrivit om den på "För naturens skull-bloggen", här). Den betyder för mig mer än både Bibeln och nära döden-upplevelser. Det underliga med den är att den varken kommer från en profet eller ett helgon, ej heller någon mystiker i vanlig bemärkelse utan från en läkare och psykiatriker, som blev föreståndare för ett sinnessjukhus drygt tre år efter upplevelsen (studerade han till psykiatriker när han fick upplevelsen? Eller praktiserade han som psykiatriker på lägre nivå? Finner inget om det). Psykiatriker, de som har plågat mig så mycket *! Dom som är så skeptiska till visioner och andevärldsupplevelser! En underlig ödets ironi. Det är också en underlig ödets ironi att den människa i Stockholm som jag känner mig mest befryndad med just nu, är den hemlösa luffaren och miljöaktivisten, finnen Ari Viklund, som är f.d. psykvårdare, med 26 års arbete inom professionell, konventionell psykvård (som en mycket originell psykvårdare, en riktig godhetens infiltratör!). Är detta rena sammanträffanden (jag som har så dålig erfarenhet av psykvårdare!)? Kanske ligger det en "gudom" bakom. Det är en sak som ser ut som en tanke, som om någon suttit och tänkt ut detta. Och det är vackert tänkt.

* Bucke praktiserade även, så som många andra psykiatriker förr och nu, mycket obehagliga botemetoder, som att operera bort "sinnessjuka" kvinnors reproduktiva organ, i tron att det skulle bota dem, i enlighet med en vanlig uppfattning på den tiden. Och ett annat skäl var väl det fascistiska målet att "sinnessjuka" inte skulle reproducera sig?

2018-10-18

Kritik av standardiseringen

När jag studerade till städare på en specialyrkesskola för handikappade (psykiskt och fysiskt) i Helsingfors 2014-2015, lade jag märke till en sak i undervisningen. Städningen, det enklaste yrke i världen, gjordes plötsligt invecklat, och vi lärde oss vissa standardiserade metoder att städa som var så invecklade att jag aldrig riktigt lyckades lära mig dem, jag som alltid varit bra i skolan (och är det fortfarande, jag gjorde bra ifrån mig på Komvux för nåt år sedan). Jag använde mig istället av mitt bondvett och gjorde på mitt eget vis.

Är inte detta typiskt för civilisationen? Man ska ge saker aura av att vara något stort och avancerat genom att göra dem invecklade, saker som man gör mycket enklare själv genom lite bondvett. Ta t.ex. moralen, och tänk på Svea Rikes lagböcker och på moralfilosofin vid universiteten. Men hur enkelt är det inte att vara god, det kommer ju naturligt, vi är kärlek till vårt innersta! Men man gör moralen oerhört invecklad i lagböckerna och på universiteten. Förstås för att låta prestigefyllda. Moralerna skall standardiseras, och det mesta som standardiseras, blir till slut obegripliga paragrafer för individen, precis som alla de där tekniska instruktionsmanualerna till t.ex. filmkameror och alla regelskrivelser med villkor som man ibland måste acceptera på internet. Det är sällan jag orkar

läsa igenom någon sådan, så obegripliga har de blivit. Allt personligt har dött, bara standardiseringen är kvar. Sådan har ock hela civilisationen blivit, mer och mer, i takt med globaliseringen. Standardiseringen är inte bara det personligas död, det är det lokalas, det gräsrotsaktigas död. Livet lever bara på gräsrotsnivå, så det är livets död också.

2018-10-14

Tidningen Syre skrev om mig och Titti!

Det poppade visst upp en artikel om mig och Titti i Tidningen Syre, "Mosspoeter mot strömmen", med information om vår öppna poesiscen nu på söndag, kl. 13 på Kungsholmens bibliotek. Läs artikeln här.

2018-10-13

En lustig historia från min tid som hemlös vildman i Åbo 2009-2010

Antingen 2009 eller 2010, när jag levde som hemlös vildman i Åbo, hände följande lustiga grej:

Jag levde ju på den tiden nästan som en hemlös hund, jag hade förälskat mig i hundarna och kände mig adopterad av dem. En vacker dag kom jag in i en frikyrklig församling, en liten församling som höll till i en källare i Åbo centrums utkanter. Pastorn kom genast emot mig, och började prata med mig, tillsammans med en annan äldstebroder. De var uppenbart oroade av mitt vilda beteende (jag hade inte gjort något särskilt, uppförde mig bara som barn och hemlösa hundar), och frågade mig vilken ande jag var besatt av. Jag svarade att jag var inte besatt av någon demon. De fortsatte sätta press på mig, för att få det svar de ville ha. "Vilken ande är

du besatt av?", fortsatte de. Till slut, efter en stunds fundering, sade jag, för att tillfredsställa dom: "En hunds ande". Och då blev de genast fulla av iver, uppsluppna av att ha fått bekräftelse på sina aningar, och frågade om de fick be för mig. Nej, det ville jag inte. Något mer minns jag inte av detta.

2018-10-09

Änglahjälp; jag hittade två tandkrämstuber på gatan

Det skedde något mycket märkligt för en liten tid sedan. Jag har känt sedan i somras att jag inte längre hade råd att köpa tandkräm (så små inkomster har jag), och jag kände heller inte att jag ville stödja tandkrämsindustrin längre, jag ville inte ha några slavar som tillverkade kemikalier åt mig, kemikalier som säkert har en smutsig och omoralisk, oekologisk bakgrund, och inte är bra varken för miljön eller för min kropp. Jag vill helt enkelt inte ha några slavar alls under mig, som jag kan betvinga med mina pengar. Dessutom räknade jag ut att det går 15 000 kronor till tandkräm om jag ska köpa tandkräm under resten av mitt liv, och 500 tandkrämstuber. Då betalar jag hellre för flera tandläkarbesök.

Så en vacker dag i höst hittade jag en fin tandkrämstub på gatan i Stockholm. Öppnad och användbar. Och nästa dag (eller var det om två dagar, jag minns inte riktigt) hittade jag en till, öppnad och användbar. Det har aldrig hänt mig i mitt liv att jag hittat en enda användbar tandkrämstub på gatan. Varför ska jag hitta det just nu? Och dessutom två? Kanske det ligger en gudom bakom detta också? Var det någon som ville att jag skulle sköta mina tänder? Nu borstar jag mina tänder med tandkräm igen.

2018-10-09

Den här bloggens aktiva tid är ute, jag startar en ny blogg

Efter detta inlägg kommer jag inte att skriva längre på denna blogg (den kommer dock att finnas tillgänglig för den som vill läsa gammalt stoff), av flera orsaker. Den har för det första blivit överfull, den har för många kategorier och de mest använda kategorierna har allt för många inlägg. Fortsätter jag med bloggen blir den svår att orientera sig i, så mycket har jag skrivit.

För det andra inleder jag den 3.10 en ny fas i mitt liv, eller snarare återgår jag till något för mig mycket typiskt; tiggarmunkens och luffarens liv. Jag vill inte längre leva det bekväma liv jag levt i Stockholm, utan jag vill gå ut på vägarna och "predika" omvändelse från civilisationens barbari i alla städer och byar jag går igenom.

Jag har för detta ändamål upprättat en ny blogg, som heter "Klimatpilgrimer", och som man kan läsa här. En kollektivblogg för mig och de som vill vandra med mig, för tillfället enbart flickvännen Titti, men vem som helst får vandra med oss.

2018-10-02 @ 11:54:00 Permalink Luffarliv Kommentarer (0) Trackbacks ()

Päronen i Centralbadets park som ingen verkar bry sig om

Jag och Titti har på sistone plockat massor av goda päron från marken i Centralbadets park vid Drottninggatan i Stockholm, det kryllar av dem på marken, och ingen verkar bry sig om dem, precis som ingen verkar bry sig om äpplena från de många halvvilda äppelträd som ingen sköter mer och som vem som helst får äta av, som man kan hitta runt omkring i Stockholm.

Kan orsaken till att ingen verkar bry sig om dessa päron, vara att folk i Stockholm liksom inte lever på den nivån där det är möjligt att lägga märke till dessa päron och uppskatta dem, de lever inte rotade i materien och "the basics", utan istället i en alternativ verklighet, en bubbla i skallen, uppumpad av media, där man har för mycket att göra, får för många intryck, har för mycket mat, ser för mycket på TV, har för många prylar, har för mycket av allting. De hinner helt enkelt inte med det som sker på gräsrotsnivå, de ser inte det, deras mål är något annat; storhet i denna världen.

Trist, detta. Men det positiva med det är att det faller så många smulor från de rikas bord, när de har för mycket mat.

2018-09-30 @ 13:24:59 Permalink Rikedom Kommentarer (0) Trackbacks ()

Klagotraditionen i mysrummet på teologiska fakulteten i Åbo

Nu ska ni höra något lustigt.

När jag studerade teologi i Åbo, vid teologiska fakulteten där (jag studerade i två och ett halvt år), hade vi ett kafferum för teologiestuderandena, som kallades "mysrummet" (de har ett sånt ännu idag). Jag skulle snarare kalla rummet för "klagomuren", för där satt man och klagade över hur tungt det var med grekiskan och hebreiskan och det ena med det andra, men mest satt man och pratade smörja och vilade sig från allt.

Men klagandet över grekiskan och hebreiskan och annat tungt inom studierna har nästan blivit tradition för Åbo Akademis teologiska studenter,

det har liksom skapats en slags typiskt mysrumsmänér, en ton som är typisk för mysrummet.

Men aldrig har jag hört någon säga att det är något som är fel med teologiska fakulteten, att de tunga studierna liknar mentalt slaveri, att det är fel att pliktläsa för att göra karriär i Babylon, utan läsandet ska vara en lust som man gör för att komma vidare i sin andliga utveckling.

Inte ett knyst om sådant. Det verkar som om dessa tankar aldrig flugit in i teologiestudenternas skallar.

Men jag lämnade studierna på hälft, bl.a. annat för att jag upplevde att de dräpte min naturliga läslust. Jag började förknippa böcker med plikt och måsten och trældom, istället för de djupa lustupplevelser jag hade haft med böcker i min barndom och tidiga ungdom. Och det förhållandet till böcker kom också tillbaka efter att jag slutat med studierna, och nu är det återställt sedan många år. Fast så djup lust till böcker som jag hade i barndomen kommer jag väl aldrig mer att få.

2018-09-30 @ 13:09:37 Permalink Historia och kyrkohistoria Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad är din mest romantiska upplevelse?

Får jag svara vad min är (du kan berätta om din i kommentarsfältet)? Det är de upplevelser jag hade när jag 2005 dansade barfota (springande, i mån sorts "springdans") till min mp3-spelares romantiska låtar i Kråkkärsskogen (Varissuuskogen) i utkanten av Åbo, där jag bodde under min teologiska studietid 2004-2006. De upplevelser jag hade med skogen och musiken, där jag kom i kontakt med min barndoms sagolika skogsupplevelser, lade grunden till hela min kommande naturmystiska

ekofilosofi och "karriär" som tiggarmunk i min egen munkorden, Den Heliga Naturens Orden.

Men om jag ska välja en upplevelse från denna tid som barfotadansare i skogen, som var höjdpunkten, var det nog det jag upplevde natten då jag firade mitt och Naturens bröllop, en sommarnatt 2005, då jag tog en liten tall i Kråkkärsskogen till äkta, som min invigning i troheten till Naturen. Det var en symbolisk handling, och min lilla tall fick representera Naturen. Jag köpte en guldring och gjorde en ring åt tallen av guldpapersband.

Men det som gjorde outplånliga intryck på mig, var när jag den natten hörde på Edvard Griegs sång "Solveigs vuggevisse", bland andra sånger och klassiska musikstycken (jag hade planerat allt i förväg). Den sången gav mig känslan av att vara som ett spädbarn i Naturens famn, och Griegs sång var Naturens egen röst, Naturen som vaggade mig till ro i sina armar.

Jag var så mycket mer romantisk förr i tiden, psykiatrierna har dräpt mycket, men jag känner att jag fått lite tillbaka i takt med nedtrappningen av mina mediciner, något som kan studeras i mina dikter, som fått mera känsla efter hand.

Orden till Solveigs vuggevisse

Sov, du dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Gutten har siddet på sin Moders Fang.
De to har leget hele Livsdagen lang.
Gutten har hvilet ved sin Moders Bryst
hele Livsdagen lang.
Gud signe dig, min Lyst!
Gutten har ligget til mit Hjerte tæt

hele Livsdagen lang.
Nu er han så træt.
Sov, du dyreste Gutten min!
Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Sov, du dyreste Gutten min!

(Edvard Grieg)

2018-09-30 @ 12:55:00 [Permalink](#) Den Heliga Naturens Orden
[Kommentarer \(3\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Ett exempel på Vilhelm Ekelunds storhet som poet

"nu stiger på lena vingslag
tystnaden klar och stor"

(Vilhelm Ekelund, (1880-1949) i dikten "Idyll" II, s. 33 i diktsamlingen "Vårbris", 1900)

Jag älskar Vilhelm Ekelund så, att jag skulle vilja ordna en Vilhelm Ekelund-afton när hans verk blir fri från copyright nästa år, dvs. den 3.9. 2019. Jag tänkte återvända från luffen då, och vara en tid i Stockholm då. Om du som läser detta är Vilhelm Ekelund-älskare och skulle vilja vara med och ordna denna afton, låt oss samarbeta om det när den tiden kommer!

2018-09-26

I vinter går jag för att rota mig i det fysiska

Under de senaste åren har jag läst kopiösa mängder, för att förstå mig själv och min ekofilosofi, och rota denna i verkligheten. Ja, för att återigen hitta fram till verkligheten efter många s.k. "psykoser". Och för att kunna särskilja vad i mina "psykoser" är sant och vad som är galenskap, ty allt har inte varit galenskap, långt ifrån allt. Staten har inte gjort mycket för att hjälpa mig här. Jag har fått lista ut det mesta själv.

Jag har rotat mig i bildningen de senaste fem åren.

Jag saknar något; att rota mig i materien. Det är svårt här i Stockholm. Gör du det, får du snart med väktarna att göra. Jag måste göra det någon annanstans, i ekobyar och på luffen (aldrig har jag varit närmare materien än på min tre månaders luff till Skåne och tillbaka med Titti sommaren 2016).

Det är det jag ska ut för att göra kommande vinter med Titti, det bland mycket annat. Jag beger mig också ut på vandring för att lättare kunna sluta med mina mediciner, ty jag har dåliga erfarenheter av att göra det i storstäder. Jag bränner mig på stadens andliga död, jag är nämligen ganska skör när jag slutar med medicinerna (hjärnskadorna uppenbaras när man slutar med drogen). Då måste jag ha en mild omgivning, och mycket att göra, som rotar mig i det fysiska och i verkligheten, och det är en luffarvandring bra på att hjälpa till med.

2018-09-17

Mosspoeternas öppna poesiscen

Den 14.10 kl. 13.00 -15.30 skall jag och Titti ha en öppen poesiscen på Kungsholmens bibliotek i Stockholm, där jag kommer att inleda med ett kort föredrag med rubriken "Vandrarprästen David Petander - en svensk Franciskus". Alla är varmt välkomna! Eventets annons på Kungsholmens biblioteks hemsida, kan ses här. Vi kallar det hela "Mosspoeternas öppna scen".

2018-09-17 @ 15:28:17 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lärorik dröm inatt; om hur teknologin leder till slaveri

Jag drömde natten till den 13.9. att jag sade åt en nära vän (eller var det min bror Jakob? Jag minns inte riktigt) något i stil med att vetenskapsmännen för länge sedan borde ha kunnat räkna ut att den teknologiska civilisationen behöver otroligt mycket mer arbete (ja rena slaveriet) än en vild urfolkslivsstil. Einstein borde ha kunnat räkna ut det, sa jag. Och jag sade, hur mycket arbete går det inte åt till att bygga en bil egentligen, när man tänker på hur alla de otaliga * delarna transporteras kors och tvärs runt jorden, och hur alla råvarorna tillverkas och transporteras runt? Borde inte vetenskapsmännen kunnat räkna ut att allt detta leder oss in i ständigt djupare slaveri, och varnat oss för det? Hur dumma är våra vetenskapsmän egentligen?

* 20 000-30 000 enligt David Jonstad i boken "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" (2016)

2018-09-13

Vår bok finns på Fri Press' hemsida!

Förlaget Fri Press, som gett ut min och Tittis diktsamling "Naturens återkomst" nyss, är ett litet alternativförlag (de kallar sig "det minsta förlaget med de största ambitionerna") som ger ut äldre kinesisk och japansk lyrik, beat- och estradpoesi och nyskriven haiku, lokalhistoria, reseberättelser, vetenskapliga texter, romaner och noveller. Fri Press har bl.a. gett ut två diktsamlingar av min vän Andreas Björsten, som av poeten och litteraturkritikern Magnus William-Olsson kallats "underground-poesins nestor". Förlagschefen på Fri Press heter Bo Ranman, som är författare och bl.a. har varit aktivist för urfolks rättigheter i Amazonas. Redaktören för min och Tittis diktsamling heter Dag Persson och är också själv författare.

Nu har Fri Press gjort en presentation av vår diktsamling på sin webbsida, och sidan kan ses här. Man kan också köpa boken via förlagets webbsida, men även av oss.

2018-09-11 @ 13:05:00 [Permalink](#) [Mina skrifter](#) [Kommentarer \(1\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Något mer om heliga dårar och min egen heliga dårskap

Den rörelse eller grupp människor som jag har haft lättast att identifiera mig med under de senaste elva åren, är de heliga dårarna, om vilket jag skrev redan i mitt inlägg om antikens kyniker. Jag har ibland undrat om jag är en riktig helig dåre (religions- och kyrkohistorikern Per Beskow (1926-2016) kallade mig för en sådan efter mina rop-aktioner i kyrkorna 2008, och efter min aktion i Filadelfiakyrkan fick jag frågan av en journalist om jag är en helig dåre, och jag svarade "jag hoppas det", vilket är min inställning även idag, jag hoppas jag är helig i min dårskap, ett "Guds" barn, och inte bara ett spökaktigt människoavfall, värd psykiatrisk tvångsvård, som karikatyrerna av de galna i allmänhetens medvetande), eftersom jag haft för mig att de heliga dårarna alltid spelar sin dårskap, att de inte är galna på riktigt. Jag har varit galen på riktigt, med början sommaren 2008. Men i denna Wikipedia-artikel om "Foolishness for Christ" hittar man följande text i avdelningen "Eastern Christianity": "The madness of the Holy Fool was ambiguous, and could be real or simulated.". Denna text gjorde att jag känner att jag trots allt kan identifiera mig med de heliga dårarna. Jag har annars svårt för den spelade dårskapen, jag började faktiskt med den, i mina rop-aktioner, och jag gillade inte det teatraliska i dem. Det bar mig emot. Men dock, äkta och teatraliskt blandade sig i dem. När jag gick djupare i min heliga dårskap, blev det riktig dårskap, jag gick in i "den stora naiviteten", den som jag sett hos hundarna och djuren, där man blir nästan som småbarnen. Sedan sommaren 2008, då jag fick min första s.k. "psykos" under en 40-dagars råkostfasta, har jag aldrig spelat dårskap, allt har varit äkta dårskap. Men jag har lagt märke till att man i riktig dårskap går mycket djupare i förnedring och utblottelse än i spelad dårskap, och blir också mycket mer förföljd. Man kan liksom inte försvara sig och navigera i civilisationshelvetet. Ja, jag har haft det så tungt ibland att jag trott att jag varit evigt fördömd, övergiven för evigt av Gud och universum, trott att jag

var Antikrist själv (det är vad Systemet kan få en att tro idag om man följer bokstavligen i Jesu och Franciskus' fotspår, så mycket verkar Babylon-människorna hata detta, även många kristna, så långt ifrån detta lever de).

Hur vet jag då att jag är en helig dåre? Är det inte förmätet att tro sånt om sig själv? Ja, du kan ju läsa min redogörelse för min tid som hemlös med alla dess psykos, som jag har lagt ut på Internet Archive i boken "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka" (2018), och jämföra det med vad Wikipedia skriver i de två huvud-wikipediaartiklarna på nätet om helig dårskap, "Foolishness for Christ" och "Divine madness". Här kommer några utdrag ur dessa Wikipedia-artiklar:

"Fools for Christ often employ shocking and unconventional behavior to challenge accepted norms, deliver prophecies, or to mask their piety."

"His (an Avadhuta's, min anm.) behavior may include being strangely dressed (or naked), sleeping in cremation grounds, acting like an animal, a "lunatic" storing his food in a skull, among others".

"Some characteristics that were commonly seen in holy fools were going around half-naked, being homeless, speaking in riddles, being believed to be clairvoyant and a prophet, and occasionally being disruptive and challenging to the point of seeming immoral (though always to make a point)."

Jag tänker väl mest på det där med att chockera och utmana normerna, uppföra sig som ett djur (en hund i mitt fall), och göra oanständiga (och i några fall sånt som anses omoraliskt) saker för Naturens skull, det passar väl på mig.

Många ryska heliga dårar gick omkring i trasor, lät håret tova sig, tvättade sig aldrig och gick barfota både sommar och vinter i kalla Ryssland.

Heliga dårar är förresten inte så ovanliga som vi tror. Jag tror att många på vanliga psykiatriska avdelningar har en form för helig dårskap (dock vanligen inte på rättspsykiatriska avdelningar), jag har bara mött goda och trevliga människor där (så jag tror alltså att vi förföljer vår samtids heliga dårar här i västvärlden!), och de flesta av dem är djupt religiösa. Ortodoxa ryska kyrkan räknar 36 heliga dårar (yurodivye) bland sina helgon, och alla religioner är väl bekanta med fenomenet, Wikipedia räknar upp Hinduismen, Buddhismen, Islam (sufismen), Judendomen och Schamanismen (schamanerna var ofta en sorts heliga dårar) som religioner där fenomenet är välbekant.

Vi svenskar känner väl den heliga dårskapen bäst genom Åke Mokvists folklivsforskning i boken "De ovanliga. Människor som går mot strömmen" (2006) (sålt i närmare 100.000 exemplar) och "De ovanliga del 2: Där friheten är viktigare än tryggheten" (2006), där han dokumenterar många underliga filurer, bl.a. Gunnar Eriksson, "Porjus-Jesus", som vandrade runt omkring i Norrbotten och förkunnade att "ocker och ränta är en dödssynd". Han stoppades av psykiatrin, som förstörde hans liv, så att han blev rullstolsbunden, om jag minns rätt.

Jag känner det som en heder att tillhöra dessas skara, även om det verkar vara en skam för de flesta civiliserade. Och jag har funderat på följande gåta: Får man tro själv att man tillhör Jesu efterföljare ("brudeskaran") om man faktiskt följer i Jesu fotspår? Är det högmod? Får man märka detta själv? Ska man gömma detta för sig själv, och hyckla inför sig själv och tro att man är en skitstövel, för att vara ödmjuk?

Det känns som om den sanna ödmjukheten är att ha en realistisk uppfattning om sig själv, vad det sedan än må vara, och jag kan inte förneka att jag är besläktad med de heliga dårarna, och att det är dem jag drömmer om att bli mer och mer lik

2018-09-10 @ 15:53:00 Permalink Helgonen Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Ska jag bli en "klimatpilgrim"?

Luffarlivet lockar igen, jag kan inte hålla mig. Har i planerna att luffa nästan hela den kommande vintern, med början i november. Först till Uppsala, sedan, om det ger mersmak, till Örebro för att träffa anarkistaktivisten Jonas Lundström och besöka Örebro missionsskola, och sedan vandra tillbaka till Stockholm igen i februari, för att i slutet av mars bege mig ut på luffen igen för att besöka min vän ekofilosofen och idéhistorikern Maria Suutala (som jag brevväxlar med) i Norrland, tillsammans med flickvännen Titti.

Att höra 15-åringen och skolstrejkaren Greta Thunberg på klimatmarschen igår (se detta blogginlägg) gjorde att jag inspirerades till en idé: kanske jag skulle strejka från civilisationen såsom hon strejkade från skolan, och bli en klimatpilgrim, "Climate Pilgrim" på samma sätt som Mildred Lisette Norman (1908-1981) gjorde, som kallades "Peace Pilgrim", eftersom hon de 28 sista åren av sitt liv, vandrade för freden runtomkring i USA, hela tiden, och hon sade att hon skulle sluta vandra först när det blev fred i världen. Jag är också inspirerad av David Petander här, och ska hålla ett kort föredrag om honom på Kungsholmens bibliotek i Stockholm den 14.10 kl. 13.00, som heter "Vandrarprästen David Petander - en svensk Franciskus".

Kanske jag ska bege mig ut på luffen, och inte sluta luffa förrän vi har räddat klimatet och avvecklat civilisationen? Det kan inte vara svårare än Peace Pilgrims luff, jag är ju långt yngre än henne när hon vandrade. Dock är det kallare här på vintrarna än i USA. Innan jag bestämmer mig, måste

jag testa lite att luffa på vintern, att det inte känns för tungt. Jag har vinterluffat tidigare, på min luff vintern 2007/2008, då jag ropade i kyrkorna mot rikedom, och jag minns att den vandringen var tung. Men flickvännen Titti skall följa mig på luffen delvis under året 2019, och det är mycket lättare när man är två (fler får också följa med om folk vill). Vi har också tänkt att vi skulle vilja ordna små föredrag (likt det jag ska ha på Kungsholmens bibliotek) och öppna poesiscener (eller bara events där "ordet är fritt") i de städer vi besöker, inte som turnerande poeter och föredragshållare vanligtvis gör, utan så att vi frågar om vi får lov att ordna saker och ting först när vi kommer till en stad, och att vi förblir i staden så länge att vi hinner hålla dessa föredrag och öppna scener. Alltså lite som David Petander gjorde.

Kanske jag får mer gehör för mitt budskap om jag blir en "Climate Pilgrim", och verkligen lever som jag lär, dvs. lever så långt från civilisationen som det överhuvudtaget går i vår civilisation om man ska få ut sitt budskap? Jag ska nog fortsätta blogga då (kanske med en ny blogg, "Klimatpilgrimer"?), men kanske jag lämnar internet om jag hittar andra kanaler för mitt budskap? Just nu är internet min viktigaste kanal.

Du kanske är rädd att jag riskerar dårhuset om jag blir för extrem. Jaja, några månader på dårhus kan jag tåla, och psykmedicinerna kan inte skada mig så mycket mer, dom har redan förstört rätt mycket. Om klimataktivism leder till dårhuset, må det göra det då, det är en ära att lida för Kristi och Paradisets skull. Men civilisationen har inte så långt kvar att leva, så någon jättelång fångenskap blir det nog aldrig.

Men ska vi ha en chans att rädda naturen, måste vi alla bli extrema, ty det börjar bli "sent på jorden", något som också Greta Thunberg förkunnar. Extremism i godhet kan inte skada någon, högst bara en själv. Men jag menar att man har moralisk rätt att offra sig själv för ett högre syfte. Och den glädje detta ger är nog kompensation.

Någon "gyllene medelväg" räddar aldrig naturen mer, någon moderat inställning som gör att vi kan fortsätta köra elbilar och ha ekologiska smartphones. Tåget har gått för sådana saker. Kanske det tåget ens aldrig har funnits. Högteknologi har alltid förstört världen.

Att luffa är ett slit, men det är organiskt och känns aldrig som slaveri, det känns som om det kommer inifrån. Och att lida för Paradisets skull, är en glädje, som jag sa. Jag känner just nu att jag har det för bekvämt (har haft det så i många år) och gör för lite. Kanske en klimatpilgrimsvandring skulle ändra på den saken.

Du frågar kanske om jag vill bli klimatpilgrim för att bli bemärkt. Jag måste ärligt säga att lusten till kändisskap verkar ha dött i mig för många år sedan (men lever väl kvar någonstans i det fördolda, i min "gammeladam"?), och att det jag vill är att mitt budskap ska bli känt, inte nödvändigtvis jag. Men om detta kräver att jag blir känd, är jag redo att betala det priset, medveten om risken att man blir "divig" och en riktig viktigpetter. Men naturens och mänsklighetens räddning är faktiskt viktigare än min egen helighet.

P.S. Min aktion med att vägra plocka av mig fästingarna, för insekternas skull, i somras, verkar inte ha haft önskad effekt, det känns mer som om det bara fick folk att misstänka mig för galenskap. Hoppas det går bättre med klimatpilgrimsvandringar. Man måste försöka allt.

2018-09-09 @ 14:15:00 Permalink David Petander Kommentarer (2) Trackbacks ()

Om klimatmarschen igår

Jag var igår på den stora klimatmarschen "Peoples Climate March 2018 - Hjärtat slår för jorden", vars huvudprogram hölls i Rolambshovsparken kl. 14:00-17:00. Jag och min flickvän Titti Spaltro var volontärer och funktionärer där för Greenpeace, från tidigt på morgonen kl. 6.30 till kvällen, bl.a. som hjälpare med att bygga ljudtekniken, köpa fika för volontärerna och "valla Herrens får" som jag kallar det, dvs. gå bredvid marschtåget och se till att allt går bra.

Många vänner var där, bl.a. ekologen Pella Thiel (som höll ett fint tal), vissångerskan Jannika Häggström (som sjöng en så fin sång, luffar-miljöaktivisten Ari Viklund (en själsfrände), de vanliga eldsjälarna som grejar med det mesta bakom kulisserna, såsom Anders, Thorbjörn Vennström, Eva och Ivan Oljelund från Greenpeace som var chef för volontärerna som vanligt, och gjorde en tapper insats, ständigt i farten.

Klimatnestorn, klimatvetenskapsmannen Svante Bodin höll ett faktaspäckat tal om klimatet och klimatförhandlingarnas historia, och sade att läget för klimatet är värre än vi väntade oss.

Det mest gripande i programmet var Greta Thunbergs (operasångerskan Malena Ernsmans dotter) tal, denna 15-åring som går på nian och skolstrejkar för klimatet just nu, har skolstrejkat i flera veckor framför riksdagshuset och ska fortsätta med det, vid mynttorget bredvid riksdagshuset varje fredag (hon får inte lov längre att sitta framför riksdagshuset (!), helt tills Sverige uppfyller Parisavtalet. Hon har på kort tid blivit känd i hela Sverige, genom medierna, och även internationellt har man skrivit om henne och hennes strejk. Se vad medierna har skrivit om henne bl.a. i [denna DN-artikel](#), och [denna Expressen-artikel](#). I [denna ETC-artikel](#) fattar Greta själv pennan. Hon har även stått fram i TV, se [här](#).

Att höra Greta tala på Peoples Climate March var gripande, jag grät under hela hennes korta tal. Grät över det vackra i hennes strejk, grät kanske även över det trista faktum att en femtonåring verkar förstå mycket mer än många gamla, erfarna politiker.

Och det hela får mig att tänka på frasen "Prophets return, Babylon will burn" som finns i Joseph Israels (som tyvärr gick bort i mars 2018) messianska reggaesång, "Prophets return".

Greta Thunberg är en så märklig sak som en 15-årig profet, ekande av äldre tiders profeters uppmaningar till omvändelse, nu i sekulär klädnad.

2018-09-09

Andens vittnesbörd i vårt inre. Och något om psykotiska extaser.

O hur ljuvt det är att ha "Andens" vittnesbörd i sitt inre att man är "Guds" barn, såsom aposteln Paulus skriver "Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn." (Rom. 8:16). Ja, vittnesbördet att man är på rätt väg, på väg mot ljuset (det är väl det detta uttryck betyder)! Jag har haft denna känsla som mest när jag varit i tillstånd som psykiatrikerna skulle kalla "psykos" och "mani", då har jag liksom varit ett med "Kristusanden" inom mig, och vissa gånger har identifikationen med denna ande varit så stark att jag fått "Jesuspsykos", trots att jag varit Jesus av Nasaret reinkarnerad, allvarlig hybris förvisso, men paradoxalt nog har det varit vid tillfällen då jag varit närmast det gudomliga, i den djupaste utblottelsen och förnedringen mänskligt sett, i djupaste heliga dårskap.

Mina Jesus- och messiaspsykos påminner mig om den muslimska sufimystikern Al-Hallads (858-922 e.Kr.) öde, han som korsfästes av muslimerna för hädelse, eftersom han i extas hade sagt "Jag är verkligheten", som av muslimer tolkades som en identifikation med Gud, ty "verkligheten" är ett av Guds namn inom islam. Al-Hallad sade också att han vid tillfällen kände sig så ett med Gud att han glömde bort vad han hette.

Mina psykos har ofta varit en sorts milda extaser, då jag gått så helt in i den andliga verkligheten att jag liksom uppslukats av det gudomliga, som jag då tolkar som naturens ande, det naturliga, det djuriska, vår sanna natur. Men psykiatrin förstår sig inte på sådana här saker, det måste mystiker och schamaner till här för att vägleda sådana själar. Psykiatrin straffar en för att man inte förstår sina extaser utan glider in i andlig förvirring, istället för att hjälpa en att förstå dem, vilket schamaner och mystiker gör istället. För att kunna detta måste man gå en lång andlig väg, vilket psykiatrikerna och psykvårdarna tydligen är för lata och bekväma för att göra, de har inte tid, och heller inte intresse, verkar det som. Det är dessutom farligt i detta samhälle.

Mina Jesus- och messiaspsykos har aldrig varat länge, jag har ofta snabbt förstått att jag måste tolka min upplevelse av enhet med gudomen symboliskt, inte bokstavligt som om jag var Messias eller Jesus av Nasaret själv. Ja, före psykosen tolkar jag det också symboliskt, men så flippar jag över till att ta symbolerna bokstavligt för en stund, och det är ofta detta som är psykosernas kärna, man klarar inte tolka sina upplevelser, utan tar dom så som dom förefaller en, bokstavligen, rakt upp och ner.

Om detta är sant, då är fundamentalisternas religion psykosen satt i system, ty detta är just bland deras kardinalfel, att de ska ta det bokstavligt som menas symboliskt och det som är mytologiskt i sina heliga urkunder. Men fundamentalistiska sektledare klarar sig oftast undan psykiatrin, ty de vet

hur man navigerar sig fram här i världen, de är alltid psykotiska "på rätt sätt". Icke så de heliga dårarna, naiva som hundar.

2018-09-06 @ 12:54:00 [Permalink](#) [Antipsykiatri](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Min och Tittis diktsamling "Naturens återkomst" har kommit ut

För några dagar sedan hämtade vi min och flickvännen Titti Spaltros diktsamling "Naturens återkomst" (Förlag: Fri Press) på posten, två kartonglådor med sammanlagt 140 exemplar av boken. Det var en glädje.

Nu är jag poet på riktigt, dvs. i samhällets ögon, inte bara i mina egna! För nu har jag gett ut en diktsamling på ett riktigt förlag, och det är min andra diktsamling totalt (första var "Över floden mig" på eget förlag).

Man kan beställa diktsamlingen nu för 100 kr. styck, det är ungefär vad man brukar ta för diktsamlingar på 110 sidor, tjockleken på vår bok. Det är bara att kontakta mig eller Titti om man vill köpa en, man kan mejla mig på naturensbarn(at)yahoo.com eller beställa boken i kommentarsfältet här på bloggen.

2018-09-03 @ 14:20:00 [Permalink](#) [Mina skrifter](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Någon slängde ut en massa grejer och täcken från min hydda

Jag besökte min hydda i Nackareservatet i morse, och upptäckte att någon hade slängt ut en massa grejer, böcker, min jacka och täcken från min hydda, så de låg utspridda utanför hyddan. Hyddans inre var också i kaos. Detta gjorde mig ledsen, varför gjorde denna person detta? Flera dyrbara böcker (bl.a. Per Larssons "Skapelsens frälsning. Ekoteologi i miljö- och klimathotens tid" (2010)) var stulna, och mina kläder likaså, jag hade en stor påse med kläder där. Men jag hade inget verkligt dyrbart där, och egentligen var jag glad att någon ville läsa i Larssons ekoteologiska bok, ty det var därför jag hade den i hyddan. Kläderna bryr jag mig heller inte särskilt om, jag har kläder så det räcker. Men ändå gjorde detta mig ledsen, att folk har så lite respekt för andras hyddor i skogen.

För kanske ett par veckor sedan tog jag min ryggsäck, ny och dyrbar, fylld av mina bästa sovsäckar, ut ur hyddan hem till Titti, den hade legat där i kanske en månad. Hade den varit där då tjuven kom, hade den säkert blivit stulen. Känns som änglavakt!

2018-09-02 @ 15:21:00 [Permalink](#) [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Min mobil har förblivit nergrävd

I juni i år grävde jag ner min mobiltelefon i Nackareservatet när jag skulle vandra iväg till Uppsala och lämna Babylon. Jag kom visserligen tillbaka snart från vandringen, och återtog mitt vanliga liv, men mobilen har förblivit i marken sedan dess, och min plånbok också. Jag vill visa svenskarna att man kan leva utan mobiltelefon idag.

Orsaken till att jag låter min mobil förbli i marken, är bl.a. denna artikel, som jag skrev om i juni i år (se här) och oktober 2017 (se här). Där stod det att mobiltelefonerna kan vara en orsak till den s.k. "bidöden" som drabbat världen, och som gör att man på vissa ställen börjat pollinera för hand, när inte bina räcker till längre. Jag har forskat lite mer i detta om mobiler dräper bin, och har funnit en artikel i Huffpost som säger att de inte gör det.

Men det skulle vara konstigt om inte mobilerna i alla fall har en del i bidöden, eftersom ingen förnekar att mobilstrålningen påverkar bina negativt. Och de schweitziska forskarnas slutsatser i den första artikeln som jag länkade till i detta inlägg, får stöd av andra forskare i världen, som kopplar ihop bidöden och mobilerna, se t.ex. denna artikel om indiska forskares resultat.

Det vore naivt att tro att det bara är mobilerna som dräper bina, men att de skulle ha en delroll i det hela, är ytterst sannolikt. Men det är hela civilisationen som dräper bina, inte minst utsläppen som leder till klimatförändringar. Och även om inte mobilstrålning är farligt för bin, så leder mobiltillverkning till stora utsläpp, så vi kommer inte förbi detta. Och inte bara för bin är mobilerna skadliga, utan även för de fattiga som förslavas och uthungras och hela naturen, som utarmas och förorenas. Och mobilstrålning kan ge cancer och hjärntumörer på människor (se här).

“In one experiment, it was found that when a mobile phone was kept near a beehive it resulted in a collapse of the colony in 5 to 10 days,” says Favre, “with the worker bees failing to return home, leaving the hives with just queens, eggs, and hive-bound immature bees.” (den schweitziske forskaren Daniel Favre, citerad i [denna artikel](#))

2018-08-28 @ 15:28:00 Permalink Insekterna Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dröm om "Jesu återkomst"

Jag drömde inatt att "Jesu återkomst", dvs. "naturens återkomst" sker idag, i vår tid, med exponentiell hastighet. Och när de "utvecklingsstörda" fick sina nutida rättigheter var det ett stort framsteg, ett stort skutt framåt, likaså när jag återupptäckte min tidskrift "Gud och intet mer":s texter om Jesu återkomst (såna finns i den, jag gjorde fem nummer av den 2005/2006).

Kommentar till drömmen: Ett exempel på något som växer med exponentiell hastighet är teknikutvecklingen, såsom datorernas kapacitet. Något som växer exponentiellt, växer först långsamt, sedan snabbare och snabbare, sen kommer den över en tröskel när utvecklingen skenar iväg, och utvecklingskurvan stiger rakt upp i vädret. Det känns som om vi, när det gäller "Jesu återkomst", ännu inte har nått denna kritiska tröskel (kan även kallas "kritisk massa"), men att kurvan kommer att börja stiga rakt upp i vädret en tid efter civilisationens kollaps, när mänskligheten vaknar ur sin teknoslummer och minns igen att den tillhör Naturen, att Naturen är dess hem.

2018-08-07

Jag sjunger "Livsflodens sång" på youtube

[Här](#) kan ni få melodin till min psalm "Livsflodens sång" som jag sjunger på youtube (flickvännen Titti Spaltro har filmat!), en psalm känns som mitt viktigaste sångbidrag till mänskligheten såhär långt, min filosofi i ett nötskal. Visserligen är en vers på fel plats, men den duger nog ändå. Jag sjunger den sakta så som gamla psalmer ibland sjöngs av pietisterna i läsarväckelserna (exempel på denna långsamhet, se [denna norska psalm på](#)

youtube), på finska har man ett ord för detta, "veisata". Jag var i en så meditativ stämning att det blev ovanligt sakta sjunget, men det passar sångens gammalmodiga ande och gamla melodi, dock passar den antagligen inte den amerikanska lovsångsanden i Trosrörelsen, och alla de kristna som har sådan smak.

Här kommer orden:

(Mel. "Herre, la toner rinne", norsk andlig sång)

1. Ut ur det tysta, milda
rinner en varsam sång:
Drömmande om det vilda
:/: liv som ska segra en gång :/:

2. Så har den drömt så länge,
helgonens rad är lång.
Paradisets förhänge
:/: tjockt blev av stadens betong :/:

3. Dock rinner här Livsfloden
än som i gammal tid.
Men blyga återstoden
:/: blivit försiktig i strid :/:

4. Där på det stela viset,
prästen går i en lund,
ser inte paradiset
:/: ens i en fågel, en hund :/:

5. Djurmissionärer länge
arbetat har bland oss.
Så att vi ur det stränge
:/: slavriket kan komma loss :/:

6. Helgonen har sett floden
med sina drömmars syn.
Och sett dess blyga ljussken
:/: skimra vid granskogens bryn :/:

2018-08-01

Något om sommarhettan

Om inte svenskarnas klimatsamvete väcks av denna sommars hetta, då väcks det väl aldrig. Den här sommaren är den underligaste sommaren i alla mina trettiofyra år. Den överlägset torraste och överlägset varmaste.

2018-07-27

Jag har botats från min oro!

Min ständiga oro i maggropen, som jag hade i två veckor, är botad, helt och hållet! Det började på söndag för en dryg vecka sen, efter att jag fått förbön av pensionerade diakonissan Inga Pagreus i St.Clara kyrka. Det mesta av oron gick bort följande natt, efter ett halvt dygn. Om det var förbönen eller någon annat, får jag väl aldrig veta, men all kärlek hjälper, och förbön är kärlek. Annars spelade nog ett ihärdigt solande på stranden många eftermiddagar, säkert en roll. Det var läkande och avslappnande.

2018-07-23 @ 14:58:17 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har fått tillbaka tron på bönesvar

Min mikrolivsfilosofi om att mikrolivet är gudomligt och har nästan (till synes) paranormala förmågor, har gett mig tillbaka min tro på bönesvar. Jag tror att atomerna, molekylerna och cellerna är engagerade i alla bönesvar, de hör våra böner och svarar efter bästa förmåga. Om inte det finns någon andevärld och Gud "där ute" (jag är ännu ateist), måste bönesvaren engagera mikrolivet istället, för det är där allt sker.

Läkevetenskapens otroliga helandeteknologi är bara en blek skugga av mikrolivets helande förmågor. Och internet är bara en svag skugga av kommunikationen mellan mikrolivets varelser, som förklarar många bönesvar.

Men jag klarar inte att be själv, eftersom jag inte vet hur man ber till atomer och celler. Jag suckar istället till Jesus när det är riktig fara på färde (till den Jesus som bor inom mig och i allt), och ber om förbön. Jag har kommit så långt bort från det rituella livet, och så djupt in i spontaniteten att jag inte klarar att be så som de kristna, i kammaren och på bönemötet. Men att be om förbön är också ett sätt att be.

Det finns en hel litteratur om bönesvar, om otroliga bönesvar som inte går att bortförklara som vanlig sannolikhet. En sån bok som jag läser lite i är "Upplevelser i bödens värld" på K.Neltons förlag 1934, översatt från engelskan.

Helandemirakel är också spännande att forska i, jag har läst lite på sistone om William Branham's helandemirakel, svåra att bortförklara. Helt klart är

verkligheten långt mer mirakulös än läkevetenskapen och ateismen vill erkänna. Och "miraklen" behöver inte vara övernaturliga, utan kan ingå i naturens egen gudomlighet. Ja, jag tror fortfarande inte på det övernaturliga, andevärlden finns inte utanför oss, utan inuti oss, Guds rike finns inuti oss, som Jesus sa (Luk. 17:21).

2018-07-22

En viktig orsak till att jag tror att det kan dölja sig atomer bakom den innersta himlens änglar

Ockultisterna pratar ofta om andevärldsupplevelser som "astral projektion". Termen som sådan verkar innebära att vi projicerar ut en andevärld i vår fantasi, och går in i den (fast så skulle inte ockultisterna vanligtvis säga). Jag tror detta begrepp är mycket betecknande. I andevärldsupplevelserna är vårt medvetande som en projektor, och verkligheten omkring som filmduken.

Vad är det vi projicerar? Jo, det vi har inom oss, förstås. Tankar, minnen, fantasier och känslor. Men vad är änglarna i dessa projektioner? Har vi dom också inom oss, i vårt psyke? Ja, jag tror det. Dom är inte "där ute". Ingen har någonsin kunnat ta ett foto av en ängel, och det säger mycket. Hade dom varit "där ute", hade de nog gett intervjuer på youtube för länge sen. Och att alla har sin egen andevärld, helt unik för dem, som ofta inte verkar vara samma andevärld som andras, där den ena kan tro på reinkarnation men den andra inte, osv., säger också mycket. Jag har forskat mycket i detta, och lagt fram mina resultat i boken "Varför jag inte tror på Gud. Samt Varför jag tror Swedenborg hallucinerade (2017)".

Jag har haft många s.k. "övernaturliga" upplevelser, av både healing och visioner. Den viktigaste var min änglvision i Helsingfors sommaren 2012, när jag rökte cannabis. Jag har skrivit om den i min roman "Skogsfolket i Nackareservatet, del 1: Broder Tikka" (2018), se stycke 44 lite ut i texten. Myriader av änglar uppenbarade sig för mig, snett uppåt, på långt avstånd. Jag såg inte dem tydligt, utan kände dem mest. De var dimmiga, omslutna av ljus. Och när jag tänker på upplevelsen nu, så tycker jag verkligen att det var som om jag projicerade dem utåt, som om de bodde i mig, fanns inom mig. Vi samtalade hela natten (jag rökte på kvällen) på telepatisk väg, och jag frågade dem ut om det viktigaste jag funderat på. Jag fick klara svar, som jag än idag kommer ihåg, och det var förnuftiga svar, som håller inför förnuftets prövning än idag, som den ateistiska filosof jag är.

Jag upplevde spontant den gången att det var den innersta himlens änglar, tredje himlens änglar, jag mötte då, och det tror jag än idag. Tredje himlen är ju i dag i mitt tänkande atomernas himmel, och det känns rätt att tänka att de änglarna jag träffade var atomer, ty de var som små barn och älvor i sitt väsen, och de var ljusvarelser (Den danske mystikern Martinus Thomsen (1890-1981) menade att atomkärnan var som en sol med elektronerna kretsande kring det som planeter). Det passar med att det var myriader av änglar, oräkneliga, ty atomerna i hjärnan är oräkneliga (i en hjärncell finns 100 trillioner atomer, och i en hjärna finns det 65 miljarder celler). Och att de alla sade samma sak och verkade finnas i något slags enhetsmedvetande, i en gruppsjäl, passar också in på atomerna. De är så sammansmälta i hjärnan att de lyckas skapa ett enda stort medvetande, människans medvetande, av sitt magiska samarbete.

2018-07-20 @ 15:42:00 [Permalink](#) Himmel och helvete Kommentarer (0) [Trackbacks](#) ()

Något om att bli tigd ihjäl som författare

Om jag ska vara ärlig, så tycker jag bättre om Josef Larsens kommentarer till mina inlägg på Facebook än den totala tystnaden om mina inlägg. Josef visar i alla fall att han läser mina texter, och jag är så undernärd på kommentarer att jag uppskattar hans underliga uppmärksamhet, som får vissa att tycka att jag borde blockera honom från att kommentera. Den norske författaren Tarjei Vesaas sade en gång att det värsta för en författare var att bli tigd ihjäl. Jag är inte obekant med detta öde, trots att jag skrivit oerhört mycket i offentligheten.

Att bli kritiserad är bättre än tystnad, för det visar att folk tar mig på allvar, så att jag kan hjälpas att vässa mina tankar och rätta felaktigheter i mitt tänkande.

Men jag har väl ingen status, är bara en galning, väl?

2018-07-18 @ 16:00:00 [Permalink](#) Självbiografiska notiser Kommentarer (0) [Trackbacks](#) ()

Jag fann en död duva på vägen

Igår fann jag en död duva på bilvägen på Karlaplan, antagligen hade den dödats av en bil. Jag tog upp den och bar med den, och satt med den i famnen länge. Jag studerade dens magiska kropp, och kände att det måste vara en gudom som står bakom denna skapelse, så magisk var dess fjäderskrud och allt med den. Och jag kände att denna fågels själ hade gått in i paradiset, det sa jag också till några tjejer som förvånades över den när jag bar den genom shoppingscentret Fältöversten på Karlaplan. Jag gömde den över natten i en buske, och i kväll ska jag och Titti ha en

begravningsceremoni för den, med diktläsning av Edith Södergrans dikt "Ankomst till Hades", den vackraste begravningsdikten av alla:

Se här är evighetens strand,
här brusar strömmen förbi,
och döden spelar i buskarna
sin samma entoniga melodi.

Död, varför tystnade du?
Vi äro komna långt ifrån
och äro hungriga att höra,
vi hava aldrig haft en amma
som kunnat sjunga såsom du.

Kransen som aldrig smyckat min panna
lägger jag tyst till din fot.
Du skall visa mig ett underbart land
där palmerna höga stå,
och där mellan pelarraderna
längtans vågor gå.

(Edith Södergran)

2018-07-17

Något om min ständiga oro i maggropen

Jag har haft en ständig oro i maggropen nu i tolv, tretton dagar, och är lite rädd att den har kommit för att stanna. Några råd om hur man botar sådant? Jag tror oron kom av att jag försökte gå ner på psykiatricliniken med 2-3 milligram (från 10 mg Zyprexa). Jag vågar inte trappa ner vidare just nu, är rädd att få svår ångest då, såsom det gått tidigare när jag försökt på detta. Jag äter nu igen 10 mg.

2018-07-13 @ 15:18:05 [Permalink](#) [Droger](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) (0)

Dröm om Carl-Eric Sahlberg och St. Clara kyrka i natt

Jag drömde om Carl-Eric Sahlberg (f.d. kyrkoherde i St.Clara kyrka och just nu på besök i Stockholm) och St. Clara kyrka i natt. Det var vinter, och 27 hemlösa hade frusit ihjäl den vintern p.g.a. att St.Clara kyrkas dörr var stängd på natten. Jag skällde ut Carl-Eric Sahlberg för att han stängde dörren på natten (han var kyrkoherde i St.Clara kyrka i drömmen), så mycket att han började undra om jag behövde psykiatrisk "vård". Jag var full av "Den Helige Ande", och fick det till så att den yttersta kyrkoporten var öppen på natten, medan den nästa var låst, men jag lagade en lucka i väggen där de hemlösa kröp in och sov på St.Clara kyrkas golv i ett rum. Vi smög med detta, ty vi hade inte fått lov till det. Vi renoverade kyrkan samtidigt, och mina föräldrar kom på besök till kyrkan. Jag sade åt dem att vi renoverar för de fattiga, inte för de rika.

När jag vaknade funderade jag på om man skulle kunna samarbeta med en målarfirma vintertid, så att i en lägenhet som detta målarfirma renoverade,

skulle hemlösa kunna sova på natten, om de hjälpte till lite med renoveringen gratis under dagen.

2018-07-11

Min bästa begravningssång

Om jag skulle dö i en olycka inom närmaste tid, vill jag sången av Evert Taube i youtubevideon nedan (Nocturne) ska spelas på min begravning/minnesstund.

Man kan spela den från youtube, med en dator/smartphone som någon har.

Evert Taube hade något av paradiset's anda. Tänk på "Så skimrande var aldrig havet". Både den och Nocturne har han gjort både sångtext och melodi till.

2018-07-04 @ 17:09:00 [Permalink](#) [Döden](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Min fästingaktion är klar, härefter plockar jag mina fästingar

Jag skrev nyss om varför jag inte ville plocka bort mina fästingar (här), men nu har fästingarna lämnat mig frivilligt, och jag kommer att plocka av mig nya fästingar som jag får, med Tittis hjälp. Fästingaktionen är alltså över. Jag ville bara skapa debatt och ruska i dom som sover. Det lyckades jag med till viss del (i alla fall blev det litet pratat).

2018-07-01

Varför jag inte vill ta bort mina fästingar

Jag sover i skogen en del, och då får man fästingar på sig. Men jag vill inte ta bort dom, och det har sina skäl. För det första blir man inte lättare smittad av TBE om man inte tar bort fästingen, däremot blir man lättare smittad av Borrelia, men Borrelia är inte så farligt som TBE. Även TBE är inte så farligt, 200 svenskar smittas varje år, och dödsfall bland dessa är ytterst sällsynt. 2004 inföll det första dödsfall där man bekräftat att orsaken var TBE. Då är det faktiskt långt farligare att röra sig i trafiken, men ingen tycker att man är galen om man kör bil. Så sjuk är vår värld (dessutom förstör bilen naturen och dödar en massa varelser). Smittas man av Borrelia är det värsta som händer ofta feber, huvudvärk och trötthet. Det går nästan alltid över, dödsfall är oerhört sällsynta även här.

För det andra är denna handling en aktion för insekternas skull. Jag vill med denna handling predika för mina vänner att vi måste skona våra insekter och sluta med våra mobiltelefoner, bilar och teknologi, som håller på att utrota våra insekter. På fem år har en tredjedel av alla bin försvunnit (se här, skrolla lite ner på sidan), och under de senaste 25 åren har 75% av alla insekter försvunnit (jag har skrivit om detta förr, här). Einstein lär ha sagt att om bina försvann helt, skulle det bara räcka fyra år innan människan dog ut. Forskarna har bl.a. kommit fram till att mobiltelefoner dödar bin, se här.

Insekterna är viktigare än människorna just nu, det vill jag också säga med min aktion. Om bina försvinner, försvinner människan och en massa andra djurarter snabbt, om människan försvinner, återhämtar sig resten av skapelsen i otrolig hastighet. Vad säger detta om vem som är viktigast just

nu? Insekterna är naturens kanske viktigaste änglar, enligt mig, och nu håller vi på och dräper "Guds" änglar med våra mobiltelefoner, datorer och bilar. Inte konstigt att vi samlar "Guds" vrede över oss till slut, dvs. naturens nemesis. *

Om vi ska rädda naturen måste det ske något otroligt radikalt, och vi måste göra farliga saker för att väcka folk. Var är martyrernas och ökenfädernas ande bland dom kristna? Dom vill inte ens avstå från sin smartphone, så lågt har dom sjunkit. Och den inte bara är med och utrotar insekterna, utan exploaterar och förslavar dom fattiga dessutom, särskilt i tredje världen.

* I naturen finns inget straff, så naturens nemesis, naturens "hämd", är något helt annat än den gammaltestamentlige guden Jahves hämd. Döden och kollapsen kommer som en befrielse över civilisationen, som har straffat sig själv med sina synder så in i helvete. Naturen straffar aldrig, den befriar och förlåter. Och döden och kollapsen kommer att vara som nycklar att låsa upp de bojar de civiliserade har byggt sig. Att Bill Gates förlorar sina pengar i kollapsen är en befrielse för hans sanna jag, som lidit under pengarna. Men för hans gammeladam är det förstås en katastrof. Det är så naturens milda "hämd", Lammets vrede, fungerar. Naturen kommer att gripa in och tvinga oss att sluta plåga oss själva med vår civilisation, ja hindra att vi bygger oss ett evigt helvete på jorden genom den teknologi som futuristerna drömmer om.

2018-06-29

Jag blev osäker på om jag ska fortsätta vandra till Uppsala

Jag kom inte långt på vandringen - till Upplands Väsby - innan jag blev osäker på om det var så vist att fortsätta. Orsaken var en liten övergående ångestkänsla i magen när jag läste i Pelle Strindlunds och Annika Spaldes bok "Kärlekens väg. Djurrätt och kristen tro" (2012) och att jag fick veta via en kunnig vän på datorn i biblioteket i Upplands Väsby att det är nästan omöjligt att tiggas sig till mediciner, som jag hade tänkt göra. Och min psykiatriker i Stockholm på Pelarbackens enhet för hemlösa vill heller inte skriva remiss till Uppsala-läkare om jag inte visar mig hos honom den 9.7., som planerat. Så allt tyder på att det är klokt att vänta och ge Stockholm en chans att tåla min heliga dårskap. Jag vill hellre använda vandringen till Uppsala som sista utväg när allt annat är provat och ingenting tycks fungera för mig i Stockholm, dvs. som flyktväg. Jesus sade också till sina lärjungar att om man förföljer er i en by, så ska man fly till nästa. Jag förföljs inte ännu i Stockholm. Och det sista jag vill är att leva gatubarnsliv i Uppsala med ångest p.g.a. för snabb nedtrappning av medicinerna. Det har hänt liknande saker förr.

Jag tiggde mig till en pendeltågres hem till Stockholm.

2018-06-28 @ 16:44:00 [Permalink](#) [Luffarliv](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Vandringen uppskjuten en dag

Vandringen blev uppskjuten en dag. Idag bär det av!

P.S. Jag har nyligen lagt upp en självbiografisk roman, "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka" på Internet Archive. Varsågod och

läs den här! Den handlar om mitt liv som hemlös under tiden 2006 tills idag.

2018-06-27 @ 11:05:00 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag börjar vandra mot Uppsala idag

Hej alla läsare. Idag börjar jag vandra mot Uppsala, för att vara där en längre tid, på obestämd tid. Orsakerna till detta är flera, främst att jag letar efter en bättre stad än Stockholm att trappa ner på mina psykmediciner i. Stockholm är så fruktansvärt hård och kall, tål knappt någon helig dårskap. En av de värsta städer jag varit i. Full av statusjakt och karriärism. Nästan inga hippien och anarkister. Inga ockuperade hus. T.o.m. på Gebers ekoby strax utanför Stockholm finns det folk som inte tål mig, hur blir det då med förhårdade kapitalister och rikemän i Stockholm centrum? Uppsala är tretton, fjorton gånger så litet som Stockholm, med bara ca 150 000 invånare. Min erfarenhet är att ju större stad, desto större kyla. Dessutom är Uppsala Nordens viktigaste bildningscentrum, och bildning är ju som ni vet något jag tror skapar tolerans mot oliktankande och avvikare. Den kristne mystikern Fritz Olofsson har ju också varit en vägröjare för den heliga dårskapen i den staden, han har kallats en "Kristi dåre".

Jag behöver mycket kärlek om jag ska klara att trappa ner på medicinerna utan att hamna på psyket, och mitt hopp står nu till Uppsala, särskilt dess kyrkor och teologiska fakultet.

Nu tar jag också farväl av Babylon genom att ha grävt ner min plånbok, min mobiltelefon och min minnessticka med en stor del av mina skrifter i, i

Nackareservatet. Där får de vila tills nöden tvingar mig att gräva upp dem igen. Jag tar med mig bara en filt, ett litet myggnät, en anteckningsbok och ett litet Nya Testamente. Ingen ryggsäck, ingen kasse. Inga skor.

Det blir ingen Finlandsresa för mig, som jag hade tänkt tidigare, och min stöd-grupp samlar jag inte förrän jag kommer tillbaka i Stockholm, eller om jag blir haffad av psykiatrin, vilket är en reell möjlighet när jag slutar helt med medicinerna, den heliga dårskapen blir så stark då.

Min tidskrift Delta kommer inte att ges ut längre, den kräver att man rör sig med pengar. Härefter är jag samme gamle tiggarmunk som jag varit under mina helt hemlösa år, när jag inte bodde hos Titti. Jag kommer att tigga om mina mediciner också, av läkare, tänker inte gräva upp plånboken för att få mediciner. Vill inga läkare ge mig medicin – är det bara fråga om bisnis - ja då får dom tåla att jag blir lite extra vild och manisk p.g.a. för snabb nedtrappning på medicinerna.

En annan orsak till att jag väljer Uppsala framför Stockholm, är de stora avstånden i Stockholm, som gör att jag måste plankar, och som gör att jag går för mycket, med mina bara fötter. Jag vill inte ta skor på mig, ty jag är mer i "anden" när jag inte har skor. Jag vill inte plankar om det inte är absolut nödvändigt.

Jag har starka rötter i Uppsala, har härjat där i flera omgångar. Det var i Uppsala moské som jag blev muslim 2009. Och jag har ett ställe att sova på också, om än ett hemligt sådant.

Lite kuriosar är att David Petander, "vandrarprästen", Sveriges vackraste helgon, studerade till präst i Uppsala. Hans brors barnbarn, Einar Petander, min käre vän, har också studerat där, och Einars mor bor i Uppsala. Hoppas jag får besöka henne och höra historier om David Petander!

Men nu kommer jag inte att skriva här på en eller två veckor. Vi träffas här på bloggen när jag kommit till Uppsala!

2018-06-26 @ 09:48:00 [Permalink](#) [Heliga dårar](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Den fruktbara lilla krukans som finns mellan Systemet och hemlösheten

Jag har sagt till min flickvän Titti att jag känner mig växa i en kruka just nu, en kruka som består av henne och hennes lägenhet. Jag är ett träd som bara blev misshandlad i det vilda, och måste omplanteras i en kruka för att kunna växa vidare. Min kruka är en underligt limbo mellan civilisationen och naturen, mellan Systemet och hemlösheten. Jag tillhör ingendera, liksom. Jag har alltid lite svårt när jag ska förklara var jag bor, jag måste alltid förklara att jag bor hos Titti, men bor inte där officiellt, utan är officiellt hemlös, jag är inte skriven hos Titti och betalar ingen officiell hyra.

I denna kruka mår jag rätt bra, fast krukans har känts för trång på sistone. Mitt psyke har varit stabilare än sedan jag första gången insjuknade i psykos 2008. Inga psykos sedan 2012. Psykmedicinerna har jag också att tacka, de tillhör väl också min kruka, fast de är bedrägliga, som vanliga droger. Av båda mår man bra, men de bryter ner en på lång sikt.

Denna fruktbara lilla kruka som jag växer i, har den underliga egenskapen att den möjliggör det som många längtar efter; att vara ekonomiskt fri att göra det man älskar, på heltid. Det jag gör, är folkbildning, att läsa och skriva och sprida kunskap. En aspekt som genomtränger det mesta jag gör.

Det var också det jag sysslade mest med i min senaste mani för några veckor sedan, när jag åt för lite medicin. Jag verkade för religionsdialogen och skrev brev och miniböcker till olika utvalda personer, och hjälpte St. Clara Kyrka att bygga ett lånebibliotek, som jag donerat många böcker till, och fortsätter göra (detta är en av mina ögonstenar, att kyrkfolket bildar sig!)

Jag uppmanar alla till att leva mer asketiskt så att de behöver jobba mindre, så att de får mer tid att göra det de verkligen älskar, vilket ofta brukar vara något gott.

Min kruka höll på att gå sönder i min senaste mani för en månad sedan, men jag lappade ihop den i hast, rädd för att jag inte är stark nog ännu att planteras ut i det vilda - för det är det hemlösheten är. Skulle det bli slut med Titti, tror jag nämligen att jag skulle välja det hemlösa livet framför att skaffa en lägenhet, det senare något som skulle tvinga mig allt längre in i Systemet. Jag anses nämligen för frisk för att få ordentlig sjukpension, nu får jag bara en minimal pension på drygt 500 kronor i månaden. Den som inte är sjuk och får sjukpension måste jobba om han inte vill riskera hemlöshet. Så har jag förstått att det fungerar.

2018-06-12 @ 10:42:00 [Permalink](#) [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

En fågel har byggt sig ett bo i min lilla hydda!

När jag besökte min nya lilla hydda (den jag byggde 2010) i Nackareservatet nyss, för att vattna mitt kära plommonträd (mitt skötebarn!) som jag planterat nära hyddan för två år sedan (i en skogsglänta, lite gerillaplantering, alltså), upptäckte jag att en fågel byggt ett stort fågelbo i min hydda sedan jag senast var där förra hösten. Det

måste ha varit en stor fågel, så stort var boet, och det var ett bo, det gick inte att ta miste på. Jag känner mig hedrad! Dock ingen fanns i boet. Hyddan håller på och ruttnar hela tiden, den är byggd av vanliga trädstockar, inget impregnerat trä, så den kommer att ruttna sönder till slut. Får se om jag kommer att klara att fixa till den när den faller ihop.

2018-06-07 @ 14:00:00 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer (1) Trackbacks ()

Öppet brev till mina vänner: Hur ska jag klara att sluta med mina mediciner?

Kära vänner!

I detta blogginlägg skriver jag om hur det gick när jag skulle trappa ner på mina mediciner till en fjärdedels dos, 5 mg Zyprexa. Jag var tvungen att gå tillbaka till 10 mg Zyprexa efter att ha blivit manisk, ångestfull och sömnlös efter att jag varit två veckor på 5 mg Zyprexa. Men jag fick också uppleva "paradiset".

Jag tänker inte ge upp. Många psykiatriker (ofta alternativa sådana) varnar för långvarig användning av antipsykotiska mediciner, och jag har nu ätit mina i många år (sammanlagt säkert sex, sju år, om jag räknar alla kortare perioder på medicin). Psykiatrikern Peter Breggin säger att ju kortare tid på psykmediciner, desto bättre livskvalitet. Han uppmanar folk till att sluta med sina antipsykotiska mediciner, så giftiga saker är det, men inte abrupt, utan så långsamt som man känner att man behöver. Den här korta videon av Breggin var en varningssignal för mig. Det finns många sjukdomar som man kan få av långvarig användning av antipsykotika, bl.a. tardiv dyskinesi, fetma, diabetes, för hög kolesterolnivå, hjärtproblem och tjugo

år kortare livstid. Alla mina talrika obehagliga biverkningar (se en lista på dem i detta brev) bekräftar bara för mig hur farliga grejer det är fråga om.

Jag vet dock riskerna med att jag försöker sluta. Det kan bli en till tvångsvårdsinläggning på psykiatrisk avdelning, på obestämd tid, vilket känns fruktansvärt (hade man bara fått en hederlig dom, så man visste hur länge man måste plågas!). Min relation med Titti höll också på att brista av min mani och rastlöshet för några veckor sedan.

I följande dilemma står jag, på följande smala stig går jag; på ena sidan har jag en avgrund av allvarliga sjukdomar som jag kan få av att äta mina mediciner livet ut, på andra sidan stigen gapar de psykiska problemens avgrund som jag kan få av att sluta med medicinerna; psykos, mani, sömnlöshet, ångest, depression.

Hur navigerar jag genom denna Dödsskuggans dal (detta får mig att tänka på Kristens vandring genom Dödsskuggans dal i John Bunyans berömda bok Kristens resa)? En sak är klar, och det är att jag behöver hjälp, all hjälp jag kan få. Dock avsäger jag mig all "terapeutisk aggression" från psykiatrin. Det är inte sån hjälp jag behöver, den bara stjälper och får mig att vilja sluta leva.

Igår i samtal med Titti fick jag en idé till hur jag skulle kunna få hjälp. Min idé baserar sig på tankar i psykiatrikern Edward M. Podvolls bok "Galenskapens förförelse. Om psykosens väsen" (1990). Den går ut på att man bildar ett stöd-team kring den mentalpatient som ska rehabiliteras och sluta med sina mediciner. Ett team bestående av mest volontärer och några professionella som koordinerar det hela. De träffas sedan med jämna mellanrum i patientens hem, för att stödja och hjälpa henom genom processen.

Detta är vad jag skulle behöva när jag snart, om en månad eller så, börjar trappa ner på medicineringen igen. Jag tänkte ta det långsammare denna gång, först ner till 9 mg, och två månader på den nivån, sedan 8 mg två månader, och sedan vidare två månader på varje milligrams nedtrappning. Jag kan förkorta eller förlänga tiden beroende på hur det går. Men i princip räknar jag med att det kommer att ta ca ett år och åtta månader att trappa ner helt, två gånger tio månader är tjugo månader. Det orkar jag nog!

Jag har ingen Podvoll som kan koordinera ett sådant stöd-team, därför har jag tänkt att jag själv ska ta tag i att välja vem som skulle kunna passa i ett sådant. Jag har några kandidater här:

Vill någon av dessa vara volontärer:

Poeten och filosofen Carl Uhnborn
Poeten och trubaduren Markus Beijar Mellin
Poeten och romanförfattaren István Molnár
Poeten och fotografen Titti Spaltro
Poeten och filosofen Jonathan Jonsson
Filosofen och idéhistorikern Mats Barrdunge
Filmaren Antonie Frank
Fotografen Lars Säfström
Dramapedagogen Annika
Musikern och administratören Miguel Robaina från Skarpnäcks kyrkan
Veteranen Anders "Pompe" Lindmark från Gebers ekoby, Stockholm
Läkaren Britt-Marie Ringerz, Tittis moster
Rolf

Vill någon av dessa vara koordinatörer:

Min psykiatriker Macario

En diakon/diakonissa (Inga Pagréus?) från St. Clara kyrka

En präst från St. Clara kyrka

En pastor från Skarpnäcks kyrkan

En diakon/diakonissa från Skarpnäcks kyrkan

(St.Clara kyrka har varit mitt främsta andliga hem i många år och är de hemlösas käraste kyrka)

De flesta av mina kandidater har som meriter att de har följt min utveckling i en längre tid, läst min blogg och vissa av mina skrifter, och vet vad jag står för och vad min andliga kamp är. Vissa av dem har också egna mentala problem, och egen kontakt med psykiatri, vilket hjälper dem att förstå mig. Med detta brev, som jag skickar till kandidaterna, vill jag fråga dem om de skulle tänka sig att ställa upp som volontärer om drygt en månad eller så, för att hjälpa mig att sluta med medicinerna, hjälpa mig att balansera på den smala stig som psykiatri har tvingat mig in i, tills jag nått trygg mark. Mitt stödteam skulle också kunna stödja mig om jag blev tvångsvårdad igen, genom att försvara mina rättigheter gentemot psykiatri, och kämpa för mig så att jag inte behöver vara inlåst för länge, teamet skulle kunna samlas och besöka mig på psyket. Detta känns som en mycket viktig trygghet, ty jag litar inte på psykiatri, så mycket ont har den gjort mig.

Mitt förslag är att mitt stöd-team och jag träffas på nåt ställe i stan eller hemma hos någon, en gång varannan vecka (en gång i veckan om det krisar till sig), och samtalar i en eller två timmar eller så, kring hur vi ska lösa de problem som uppstår av min nedtrappning på medicinerna. Till att börja med. Det är allt jag ber om.

De som jag har i listan på kandidater och vill vara med på projektet kan svara på detta brev till naturensbarn@yahoo.com (om vi inte chattmejar på Facebook) eller

Lars Larsen
c/o Titti Spaltro
Ängskärsgr. 4
11529 Stockholm

Vänliga hälsningar, Lars

2018-06-05 @ 14:52:00 Permalink Mental hälsa Kommentarer (1)
Trackbacks ()

Första numret av det nya Delta har kommit ut

2007 gav jag ut fyra nummer av "Delta. Litterär tidskrift". Sedan dog tidskriften ut. Nu har den återuppstått, med mig som chefredaktör och min flickvän Titti som fotograf och medhjälpare. Denna gång heter den "Delta. Tidskrift för litteratur och återknytning till naturen". Första numret är ett gratis provnummer, annars var planen att trycka tre nummer detta året, och prenumerationsavgiften för i år är 130 kronor. Mejla mig på naturensbarn(at)yahoo.com om du vill prenumerera. Här kommer innehållsförteckningen till första numret:

Innehåll

Lars Larsen: Redaktionellt.....7
Paul Kingsnorth/Dougald Hines: Det finns ett tabu kvar att bryta, och det är konstnärerna som måste göra

det.....	9
Lars Larsen: Behovet av en ny romantik...	10
Lars Larsen: Utdrag ur inledningen till den ännu opublicerade essäsamlingen "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen" 2017:	
-Inledning: Vi behöver en miljöväckelse.....	12
-Vi befinner oss i ett osynligt krig.....	13
-Att lära sig av tiden då man inte skiljde mellan arbete och fritid...	14
Andreas Andris Fågelviskare Hansen: Tankar om civilisationen och människans relation till naturen.....	16
Titti Spaltro: Våren är på väg (dikt).....	18
Titti Spaltro: Jag är vild (dikt).....	19
Lars Larsen: Det nakna folket (dikt).....	21
Titti Spaltro: Lita (dikt).....	23
Johan Ludvig Runeberg: Svanen (dikt).....	24
Några naturlyriska japanska haikun.....	25
Karin Boye: Önskan (dikt).....	26
Kinto: Dikt.....	27
Rolf Leijonmarck: Blåklockan (dikt).....	27
Ur Harry Martinsons naturlyrik.....	29
Lars Larsen: Något om David Jonstads bok "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" (Ordfront 2016).....	30
Lars Larsen: Recension av Andreas Björstens diktsamling. Muntliga åtbörder" (2017). Och något om den unga samtids poesin.....	32
Anslagstavlan.....	38
Deltas mini-antikvariat.....	39

2018-05-23 @ 11:21:00 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer
(0) Trackbacks ()

Öppet brev till moskén vid Björns trädgård

av Lars Larsen, En naturens väckelsepredikant som har klottrat på er dörr.
Naturens förlag 2018 (avskrift av en handskriven minibok)

Bästa imamer i moskén vid Björns trädgård.

Hösten 2012 skrev jag "Joh. ev. 12:32 = Lilla Bibeln" på ytterdörren till er moské. Det syftar på profeten Isas ord i Johannesevangeliet (Nya Testamentet) att "När jag blir upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig." Det var för mig religionens kärna, och jag skrev det överallt på väggar och dörrar i Stockholm, i ett anfall av apokalyptisk "psykos". Jag ber er om förlåtelse för detta, jag vill inte vara i fiendskap med er, och hoppas jag slipper betala skadestånd, ty jag är hemlös, nästan utan inkomster. Jag har fått mitt straff, tre månaders tung vistelse på psykiatrisk avdelning, tvångsvårdad och tvångsmedicinerad, vintern 2012/2013. Jag skrev det inte för att förstöra er dörr, utan i förtvivlan över den andliga döden i Stockholms religiösa liv, full av tro som det är på evigt helvete för de som inte lyder de religiösa ledarna. Jag känner mig då mera hemma i mansur Al-Hallads heliga dårskap, som kostade honom tortyr och plågsam död, ja som Qalandariyya-ordens muntra, vandrande, hemlösa heliga dårar. Där kommer till syne något av Adams* naturlighet och oskuld i Edens lustgård, ett med den natur som ni tänker er att Allah har skapat och älskar innerligt. Det var något av denna Adams (före syndafallets) ande som fick mig att skriva på er dörr, för att påminna er om profeten Isas exempel i den nytestamentliga mytologin, han som var "den andre Adam", Messias, som gav oss Eden tillbaka, och skall återföra oss alla dit, till den vilda naturens oskuld och renhet. För mig är Isa inte en historisk person, utan en opersonlig "ande" som bor i oss alla ungefär som naturen bor i oss alla, och hans återkomst som Messias är att denne ande segrar över civilisationen/Babylon/Shaitan, så att vi åter kan leva som våra yttersta förfäder, i tält, kåtor och hyddor i öknar och skogar och på landsbygden.

Lite som de gamla beduinerna. Utan att förstöra denna vackra värld med teknologi och utsläpp. Ja, "teknologin är Antikrist", som en marockansk sufi inom Naqshbandiorden i Spanien sade till mig. Och det kommer att bli en "domedag", då naturen ska döma oss alla, och få civilisationen att kollapsa.

Vill ni ändå straffa mig, låt mig betala med arbete, ty jag har knappt några inkomster.

Ni kan kontakta mig på min ekofilosofiska blogg på www.universalist.blogg.se eller mejla mig på [naturensbarn\(at\)yahoo.com](mailto:naturensbarn(at)yahoo.com).

Vänliga hälsningar, "Abdurrahman", en f.d. sufi, som uppskattar Seyyed Hossein Nasr's tankar om naturen och religionens roll i att rädda den. Låt oss föra dialog om detta!

* Jag tolkar Adam mystiskt-mytologiskt, som syftande på hela urmänskligheten

2018-05-08 @ 11:21:00 Permalink Antikrist Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min antipsykiatriska bok "För mentalpatienters rättigheter". Och mer om min nedtrappning av mina mediciner.

Nu har jag skrivit färdigt min antipsykiatriska bok "För mentalpatienters rättigheter", som jag hoppas något förlag, t.ex. Ordfront, skulle publicera någon gång, vilket jag tvivlar på, eftersom den är så radikal. Nå, jag har lagt ut den på Internet Archive, så alla kan läsa den om de vill, här (går att läsa

om några timmar efter detta inläggs publicering). Måtte många psykiatriker och psykipatienter läsa den.

Här hittar ni några av orsakerna till varför jag håller på att sluta med mina mediciner. Nu går jag på en fjärdedels dos, och livet börjar komma tillbaka till min själ efter fem års vinter. Det främsta tecknet på att livet återvänt, är att jag inte attraheras längre av Guy McPhersons idéer om "near-term human extinction" på det sättet att jag finner tröst i detta och vill läsa om det. Jag tycker inte heller längre att jag inte är värd att leva, och att mänskligheten egentligen borde göra slut på sig (säger något om vilken andlig vinter jag befunnit mig i) för att rädda naturen. Nej, nu vill jag av hela hjärtat att mänskligheten skall överleva med resten av naturen, och tänker göra allt för att detta skall lyckas, även om det skulle innebära en del förföljelse. Jag har dock lärt mig av mina misstag, och aktar mig för psykiatrin. Det finns listigare sätt att kämpa mot Babylon än att klottra på väggarna och släppa djur fri. Det är dit jag rör mig nu, mer och mer. Att kämpa på sätt som inte vår tids inkvisitorer kan hindra. Jag försöker även förstå mina tidigare psykoser i ljuset av allt jag vet nu, och märker att jag har svårt att demonisera dem på det sättet som psykiatrin gör för att rättfärdiga sitt våld, istället ser jag förtvivlans och desperationens underliga logik och underliga mytologiska sanningar i dem, något psykvårdarna verkar vara för lata för att förstå, de saknar helt enkelt folkbildning. Man måste kunna lite kyrkohistoria för att förstå psykosen.

Men en otrolig sak har även återvänt genast när jag gick ner till en fjärdedelsdos; min gamla morgoneufori, som jag känt då och då så länge jag sovit ute i skogen som hemlös, mest i början av mitt hemlösa liv. Är det någon annan här som har morgoneufori? En lätt eufori, en förväntansfull livslust, känslan "Åh, en ny dag! Vad ska det hända för spännande idag?" Denna morgoneufori har varit borta i fem och ett halvt år nu. Så länge jag ätit mina mediciner efter senaste psykiatriska tvångsvård.

Jag sover också mycket mindre nu, förr kunde jag sova elva, tolv timmar, och sedan låg jag ofta en timme i sängen och bara ville återvända till sömnen, helt tills det blev så obehagligt att ligga i sängen att jag stod upp. Andlig vinter, någon? Snacka om att inte ha aptit på livet

Jag känner också en underlig kraft och värme i själen, som jag inte känt på fem och ett halvt år. En kontakt med jordens livgivande krafter. Inte på ett romantiskt sätt, utan på ett djuriskt sätt.

Jag känner en härlig lust att gå till handling för naturen och livet, och instämmer i de ord jag hörde ropas på klimatmarschen igår: "Take action, so we can get some satisfaction!" och "We are unstoppable, another world is possible!" Ingenting är så hälsosamt för psyket som att kämpa för livets framtid!

Den etablerade psykiatrin har blivit expert på att döda själen istället för att läka den, det är jag ett vittne på. Och jag har tunga namn som stöttar mig i denna åsikt, bl.a. den danska läkaren och professorn i inremedicin, Peter Götzsche.

2018-05-07 @ 19:07:00 [Permalink](#) [Antipsykiatri](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Dröm inatt om religionen och skillnaden mellan dess mystiker och dess fundamentalister

Jag hade en dröm om religionen i natt, minns inte så tydligt händelserna (kan inte återge dem), men minns tankarna den uttryckte (den var djuptänkt och lärorik!), som kommer här, lite elaborerade:

Alla heliga män och kvinnor har i alla tider haft någon sorts koloss eller tingest som varit deras förbindelselänk till det gudomliga, antingen det har varit trägudar, kyrkobyggnader, Bibeln eller Tv:n (tänk på amerikanska TV-evangelister). De mest avancerade helgonen har bara haft sitt eget inre liv, Guds närvaro i det inre, (t.ex. George Fox och kväkarna), som en sådan, och det är också den mest effektiva kolossen, ty genom att se i den kan man färdas i tid och rum, tala med de döda, tala direkt med Gud och Jesus, skåda in i framtiden (allt detta dock i personens fantasi, men dock, vilken inspirationskälla!) och mycket annat. Den blir lite som trollkarlarnas spådomskula (kristallkula), men långt effektivare. De som gjort mest på detta sätt, skådat in i det inre och in i "andevärlden", kallas traditionellt ofta "mystiker", de är de religiösa nyskaparna och de religiösa anarkisterna, och de har mest att ge inom religionen, och har bidragit mest till att religionen gått framåt, utvecklats, och närmat sig mer och mer sanningen och verkligheten. Ty mystikern är inte så fjättrad av yttre ting (i bästa fall) som binder hens andes utveckling och nyskapande förmåga, och mystiken är således vägen till fritänkeri.

Mystikerna har alltid haft ett underligt balanserande mellan helig dårskap ("dårskapen i Kristus") och riktig dårskap, och det är på denna i sanning smala väg de största insatserna gjorts. Fundamentalisterna bland dem var inte sällan riktiga dårar, däremot de som tänkte och förstod att de tänkte symboliskt och famlande, behöll förståndet, och kunde fördjupa sin mystik (krävs bara lite ödmjukhet här, en viktig ingrediens i den heliga dårskapen). Var aposteln Paulus av den förra sorten? I min dröm, ja. Men jag tror inte han var sinnessjuk i verkligheten. Ingen är sinnessjuk bara för att hen är religiös. Den underliga mystik som frodats hos Ulf Ekman och Livets Ord är dock definitivt av den sjukliga sorten, deras kolosser är Bibeln och Tv:n (med sina amerikanska, glättiga "Health and wealth"-TV-predikanter, i drömmen var det så, och det ligger ett korn av sanning i det). De har dock blivit sundare med tiden.

Men i alla religioner är det inte den hårt arbetande, underdåniga massan det är fel på, de är livgivarna, för det mesta (jag tänker då främst på bönderna och hantverkarna i gamla tider, ju "bättre" arbetarna fått det, desto svårare är det att finna livgivande egenskaper hos dem, i takt med industrialiseringen). Det är parasiterna, prästerskapet, som fördärvar religionen, det är ofta de som upprätthåller den sanna dårskapen; fundamentalismen. Mystiken är folkets religion (tänk på New Age, dagens nya folketro, en renässans för gamla tiders hedniska folketro), den faller folket i smaken, ty den är fri och livgivande som de själva är när de får leva utan herrar, och den ligger nära naturen och djuren, det de fattiga har mest gemensamt med. De stora mystikerna (ta t.ex. Franciskus av Assisi och Emanuel Swedenborg, två giganter) var sällan präster.

Askens är ett av mystikerns viktigaste kännetecken genom historien, och därför har hen ofta varit ogift, och lämpat sig dåligt för familjelivet. Men de bästa mystikernas askes har inte varit rigid och livsförnekande som vissa indiska fakirers, utan livgivande för både en själv och världen. De bästa har, som Paulus, förstått att det inte är det yttre celibatet som räknas, utan det inre, inre jungfrulighet, inre avskildhet och renhet. Celibat är ingen sport. Blir det till förälskelse, gift dig, säger Paulus, "det är bättre att gifta sig än att brinna av åtrå" (1 Kor. 7:9). Men behöver du ingen hustru, sök ingen hustru, bäst att vara förutan, så man inte frestas att hora med Babylons system. Så tror jag Paulus tänkte. Bevara kärnan: askesen. Det är att ha förståndet i behåll, allt annat leder till katolska prästers celibatlöften och alla perversiteter detta leder till. Fundamentalism. Ett celibat att skryta med kanske, men knappast mer.

Konklusion: Alla religiösa lever på sin religions mystiker, dessa är religionens livgivare. Men i händerna på fundamentalisterna blir även mystikernas läror till stela dogmer, som används till att förtrycka och dräpa liv. Mystikern Martin Luthers* upproriska reformation på 1500-talet blev i

svenska maktmänniskors händer under samma sekel till ett förtryck utan like, där man fick dödsstraff om man gycklade med Gustav Vasas Bibel. Fundamentalistprästen har en märklig förmåga att förvandla allt hen vidrör (även diamanter) till aska och sopor.

*vars mystik ofta förtigits, men lyfts fram av Christian Braw i boken "Mystikens arv hos Martin Luther" (Artos 1999), som jag läste som kurslitteratur på Åbo Akademis teologiska fakultet. Luther var i mångt och mycket en livgivare och en religiös nyskapare, men blev allt mer borgerlig och förtryckande på äldre dar, såsom det brukar gå med upprorsmakare som får makten.

2018-04-24

Något om min medicinering

Jag har nu varit 14 dagar på en fjärdedels dos Zyprexa (mitt s.k. "antipsykotiska" gift), 5 mg per kväll. Inte stor skillnad märks, jag sover dock mindre.

Det känns som om jag aldrig kan få tillbaka mitt romantiska känsloliv och min sexlust (jag är impotent p.g.a. giftet), som om dessa saker blivit avhuggna i mig, som i en lobotomi (antipsykotika har kallats kemisk lobotomi av många). Mina spröda romantiska känslspröt är brutalt avhuggna (och detta kallar de "medicin", ja "terapi"), jag kan inte ens återuppleva med känslorna hur det var att ha den romantiska själen intakt, minns det bara rent intellektuellt. Men en sak har inte psykiatrikerna lyckas hugga av i min själ, och det är kontakten med naturen, med sanningen, verkligheten. Kanske de hade velat ta det också från mig (med tanke på hur

de verkar hata den naturliga vildheten), så att deras egna brott mot livet inte skulle bli belysta av mig (jag har sammanställt en antipsykiatrisk bok av gamla blogginlägg, väntar på publicering i pappersformat, kan läsas på nätet här)? De vill ju ha underdåniga patienter, avskurna, alienerade från naturens krafter, såsom de själva.

Min kontakt med naturen känns lite starkare, inte på ett romantiskt sätt, utan på ett liksom jordat sätt, som kontakt med jordens livgivande krafter. Som ett svagt, milt ljus i själen (var det detta ljus kardinal Newman sjöng om i psalmen "Led milda ljus"? Se texten till den här). Jag har upplevt det förr, en gång, mycket starkare, när jag slutade brått med medicinerna 2012, men det slutade i s.k. "psykos". Livet blev för starkt i mig (säger något om hur starka droger/gifter det är fråga om, att ens själ blir för levande om man slutar med dom. Något av en djävulsk upp-och-nervänd drog, som dödar själen istället för att stimulera den som cannabis gör). Denna gång trappar jag ner på giftet över ett helt år. Ska äta 5 mg i fyra månader. Jag är på säkra sidan, vissa psykiatriker, som Edward M. Podvoll, rekommenderar tre månaders nertrappningstid (så i hans fantastiska bok "Galenskapens förförelse. Om psykosens väsen" 1990, som jag nyss läst på Tittis tillrådan, den bästa psykiatriska bok jag någonsin läst. Den rekommenderas även av Johan Cullberg, svensk psykiatris grand old man). Jag tänker ha fyra gånger så lång tid. 8 månader är avverkade.

2018-04-29 @ 13:03:00 [Permalink](#) Antipsykiatri [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Jag och Titti ska vara sex dagar på andlig retreat

Kära läsare.

Jag kommer inte att skriva nu på sex dagar, eftersom jag och min flickvän Titti ska ha en andlig retreat på sex dagar i vår lilla lya på Karlaplan. Det blir en internetfasta, och vi kommer bara att göra långa vandringar på Djurgården/i skogen och vara hemma. Vi ska syssla med läsning, musik och klipp-och-klistre-böcker, ett sätt att recycla böcker som jag skrivit om tidigare, här. Jag kommer att på detta sätt arkivera två gamla bloggar, som jag inte tycker är värda att förgås med internet och datorernas fall i avlägsen framtid. Jag har dem bara på minnesstickan och Internet Archive för tillfället. Det känns som om de aldrig kommer att komma ut i bokform, därför gör jag detta, och om de kommer att komma ut, blir det nog bara ett urval. Jag har skrivit så jäkla mycket.

Jag tror alla behöver retreatar ibland, ett slags andlig semester, där man rycks bort från vardagslivet och blir öppen för nya ting och för andlig fördjupning. Jag har även börjat med skogsretreater varje vår och höst, och det ska bli en sådan i vår, kanske i början av maj. Eventuellt i Nackareservatet, eller i Järna. På mina skogsretreater är jag bara i skogen en hel dag, i tystnad, och sover även i skogen två nätter. Dessa kanske blir längre efter hand, över flera dagar, när jag vant mig. Jag skulle också gärna fasta på mat, men jag och Titti är rädda för att det då ska slå slint och jag ska bli psykotisk - min första råkostfasta 2008 ledde till psykos, efter fyrtio dagars fasta och kraftig avmagring. Därför är vi försiktiga.

Jag har lånat lite litteraturhistoriska verk från stadsbiblioteket, och ska fördjupa mig i litteraturhistoria och poesi. Känns som om jag måste odla lite detta också, inte bara i hållbarhetsfrågor och ekofilosofi.

Hälsningar, Lars

2018-03-29 @ 15:40:00 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer (1) Trackbacks ()

Mitt naturförhållandes historia; från förälskelse till agape-kärlek

Det är underligt, det som sker i ett kärleksförhållande mellan man och kvinna, hur det börjar med förälskelse och sakta övergår i något annat, ofta agape-kärlek (villkorslös kärlek), det verkar också ske på andra områden i livet, ja i livet som helhet. Vi förälskar oss i livet i vår barndom och ungdom, vi idealiserar livet som mest då, och sedan övergår det hela sakta i något annat.

Detta är också fallet med mitt naturförhållandes historia. Jag förälskade mig i naturen under åren 2004-2005, särskilt under min studietid vid teologiska fakulteten vid Åbo Akademi, när jag dansade mycket i Kråkkärrsskogen barfota till musik från min mp3-spelare. Det slutade med att jag gifte mig med naturen genom att ta en ung tall till äkta, och detta åter ledde till att jag avbröt mina studier och bosatte mig i skogen i Nackareservatet i Stockholm.

Men när jag flyttade ut i skogen, var det som om jag mötte verkligheten när det gällde naturen, och den var inte så romantisk, inte som jag hade drömt att det skulle vara. Sakta gick min förälskelse över, och övergick i något annat, något som brukar kallas agape-kärlek. Stommen i denna kärlek har varit att jag vill naturen väl, vill att den skall trivas och frodas och överleva människans terrorvälde. Ja, denna välvilja mot naturen, som sitter så djupt i mig, är själva fonden för min ekofilosofi och mitt engagemang på denna blogg. Min djuristiska filosofis födelse 2010 var också ett uttryck för min naturförälskelse, denna gång som förälskelse i djuren och det djuriskt naturliga.

För vissa övergår förälskelsen i bitterhet, när man får se den barska, osminkade verkligheten bakom fasaden hos sin älskling, men detta har inte hänt mig i min relation till naturen. Jag känner att jag älskar naturen mitt i all dess bräcklighet och trots dess rikedom på mygg, fästingar, lejon och tigrar och dess ibland grymma vinterkyla. Älskar den på ett oromantiskt sätt, för att den är det vackraste och finaste vi har.

2018-03-20 @ 11:44:00 [Permalink](#) [Naturromantik](#) [Kommentarer \(1\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Om min andliga självbiografi

År 2010 skrev jag två handskrivna miniböcker, del 1 och del 2 av en bok som hette "Faser i min andliga utveckling. En sorts ande-psykologisk självbiografi". Det var ett försök att skissa ramarna för mitt inre livs utveckling, lite i de andliga självbiografiernas tradition, såsom Madame Guyons (1648-1717) självbiografi, som jag läste i i tidiga tonår. Ett försök att tolka mitt inre livs historia, utifrån min dåvarande åskådning. Jag skrev om tiden från 1984, min födelse, till sommaren 2007. Fokuset var på min intellektuella utveckling, och på litterära intryck.

Jag tycker idag att dessa två små miniböcker är så värdefulla, att jag har kompletterat dem med att fylla i de följande tio åren, 2007-2017. Jag skriver i samma anda, ett försök att tolka mitt inre livs historia, som är så brokig, hackig, rörig och fylld av psykoser (jag tänker på tiden 2008-2013). Det har hänt så mycket i mitt inre liv, att jag tycker det är mer än rätt att skriva ner det, bl.a. för att öka förståelsen bland vanligt folk av schizofreni, min psykiatriska diagnos. Kanske är det för tidigt att skriva sin självbiografi, jag är bara 33, men jag gör det ändå som stöd för minnet, medan minnena ännu är färska.

Jag har tänkt att jag härefter varje år på min födelsedag, skall försöka skriva ner de viktigaste händelserna i mitt inre liv under ett år tillbaka, som en slags inre årsbok, en årlig motsvarighet till dagboken. Det hela skall bli lika kort som skisserna hittills, ungefär högst tre sidor på Word för varje år. Om jag då lever till jag blir nittio, blir det en passligt tjock bok på ca. 220 sidor. Nu är boken på 56 sidor. Den kan läsas på Internet Archive här.

2018-03-10 @ 16:06:00 [Permalink](#) [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

En liknelse om hur jag känner mig

Jag känner mig som en bok som legat länge i min lilla hydda i Nackareservatet, och blivit fuktskadad (jag har många sådana i verkligheten!). Boken tas tillbaka in i civilisationen, men den går aldrig att sälja på antikvariaten mer. Den går att läsa, men den är inte kommersiellt gångbar. Den har för många fläckar på sig. Fläckar av skog och vilt liv.

2018-03-09 @ 15:46:00 [Permalink](#) [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Min idé att göra egna böcker genom bokåtervinning

Jag har haft svårt att få ut mina böcker på riktiga förlag, bara en gång har det lyckats, 2010 med filosofen Mats Barrdungen's lilla "Titel Förlag". Istället har jag gjort en massa handskrivna miniböcker (som jag gjort av flera vita papper, ofta äldre böckers tomma första och sista sidor som jag rivit ut, och som jag vikt ihop och sprättat upp till en litet minihäfte, som

jag sedan skrivit på) och en hel del böcker genom bokåtervinning. Det är den senare idén, som jag hittade på 2010, som jag nu skall delge er:

Många har en massa manuskript liggande hemma i byrålådor, författare kan ha högar som bara växer för varje år som går. Vem ska orka gå igenom manuskripten till slut för att hitta det verkligt värdefulla? Mycket har gått förlorat genom detta. Man orkar ibland knappt själv gå igenom allt. Jag har hittat på en idé hur man skulle kunna enkelt samla sina manus i läsbar form, utan att behöva trycka upp böcker på ett boktryckeri (många har inte råd eller ork med detta, knappt lagerutrymme för bokupplagorna).

Idén går ut på att återanvända dåliga böcker, eller böcker som ingen kommer att läsa. Exempel på sådana är deckare (som jag tycker är skräplitteratur), tråkiga ungdomsböcker från 80-talet som ingen ungdom idag skulle läsa, eller torra, obegripliga, specialiserade akademiska avhandlingar från 60-talet som ingen någonsin skulle orka läsa idag. Det är ingen synd mot litteraturen att återanvända dessa böcker för långt viktigare saker, att preservera litteratur som annars skulle löpa risken att gå förlorad för gott. De boktitlar man återanvänder går inte förlorade för gott genom detta, de existerar ofta i ansenliga upplagor, flera tusen böcker utspridda överallt i Sverige. Att återanvända en massproducerad dålig bok som knappt någon kommer att läsa, för att rädda ett manuskript från förgängelsen, det är att vara litteraturens vän.

Jag återanvänder böcker på följande sätt: Jag går till Stockholms stadsbibliotek och letar efter en bok som ligger i bokrecyclingstunnorna eller som annars gallrats bort från biblioteket, och väljer ut en så tråkig och dålig bok jag kan. Jag försäkrar mig att den är tjock nog för att passa mitt manus, som jag ska klippa och klistra in i boken. Om jag inte hittar tillräckligt tjocka böcker, kan man göra den tilltänkta boken i två delar.

Man tar sin bok och räknar ut om den passar manuset på följande sätt; för varje manussida som jag klistrar in i boken, måste jag ta minst två sidor av boken ut, för att boken inte ska bli för tjock när jag klistrar in manuset (varje sida du klistrar in har två sidor, är lika tjock som två sidor i boken). Alltså, har jag ett manus på femtio sidor, måste jag riva ut hundra sidor ur boken (femtio blad). Då måste boken ha 150 sidor från början om den ska passa manuset, hundra sidor som jag river ut, och femtio som ska tjäna som underlag för de sidor jag klipper och klistrar in i boken. Om boken är för tjock i förhållandet till manuset, kan du riva ut mer sidor. Och sedan gör jag så att jag för varje blad i boken som jag klipper och klistrar in manussidor på, på båda sidorna, måste jag riva ut minst två blad. Om boken är för tjock från början, kan jag riva ut tre, fyra eller fem blad för varje blad som blir underlag för mitt manus. Men det blir inte lika snyggt. Snyggast blir det om man bara river ut två blad för varje blad som blir underlag för manuset*.

Man börjar klipp-och-klistra-processen genom att klippa ut sidor ur sitt manus (som kan vara antingen handskrivet eller printat/kopierat) som passar bokens sidor, och sedan klistrar man in sidorna med antingen lim eller genomskinlig tejp (tejp är bäst enligt min erfarenhet). Man behöver bara tejpa sidorna uppe och nere, för att sidorna ska hålla i boken, är man pedant och har ork, så tejpar man också vänster och höger sida.

Omslaget gör man på samma sätt, så att man klistrar på pärmen, bak och fram, det man vill att ska vara det nya omslaget.

Om bokförlagan var för tjock, och man får många sidor kvar som man inte räknat med, gör det inte så mycket. Man kan riva ut de återstående sidorna utan att det blir större problem. Bara det inte är halva boken.

Sedan klipper man också en liten pappersremsa som man skriver bokens och författarens namn på, som man tejpar på bokryggen, så att man ser vad boken heter i bokhyllan.

OBS! Man bör vara försiktig med att återanvända böcker som är inbundna bara med lim, de håller så dåligt, och kan skadas för gott av återanvändningen.

* * *

Sprid gärna idén, så att vi räddar mer god och unik litteratur från att försvinna i glömska och oläsbarhet! Allt för mycket bra litteratur existerar bara på internet, i folks minnesstickor eller i manushögar i byrålådorna, och kanske aldrig blir läst av eftervärlden! Manus som bara skapar problem för de efterlevande efter ens död! Men en riktig bok kastar man sällan bort, ej heller lägger man den så lätt bort på vinden eller i källaren, utan den har större chans att hamna i någons bokhylla och sparas till eftervärlden.

* Om boken har tunna sidor, måste man riva ut fler sidor, ibland tre, ibland fyra.

2018-03-09

Om ett stort, vackert träd som oförhappandes sågades ner på Karlaplan

För någon vecka sedan gick jag och Titti på gatan vid Karlaplan och såg några arbetare som höll på att såga ner ett stort, vackert träd, vet inte vad det var för träd, utanför ett höghus nära oss. Vi frågade varför de gjorde det, och de sade att trädet var skadat på ett ställe. Jag försökte se efter, men såg knappt något, kanske en gren var lite skadad. Vi blev så arga på detta. De behövde verkligen inte göra detta, det fanns ingen risk för att någon skulle råka illa ut av det skadade trädet, eller att grenen skulle falla ner på någon. Det hela liknade lite på striden om "TV-eken" för många år sedan.

Det känns mer som om staten vill skapa jobb, för att hålla tillväxten vid liv. Till vilket pris som helst. Ekonomisk tillväxt, större BNP, är nämligen i vårt samhälle viktigare än naturen, allas vår moder och livgivare. Jag har sett så mycket liknande grejer i Stockholm, ständigt är det grenar som ska sågas ner utan egentlig orsak, att jag börjar tro att detta sker för att skapa jobb.

Det hela kan också liknas vid en läkare som mördar en patient bara för att hen har munsår. Och detta för att ha något att göra. För att kunna tjäna pengar.

2018-03-08 @ 12:55:00 [Permalink](#) [Naturens död](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Något om min svårighet att nå ut med mina texter. Och något om Mohamed Omar

Jag har en gnagande känsla av att det att jag bär stämpeln "sinnessjuk" och "schizofren" gör att jag inte tas på allvar i samhället, och har för gott

spolierat mina chanser att göra "karriär" i samhället. Det känns ibland som om det inte spelar någon roll hur bra grejer jag skriver, jag bryter liksom aldrig igenom muren så att jag når ut till en större allmänhet eftersom jag anses "sinnessjuk". Det är bl.a. min bloggbesöksstatistik och hur många likes som jag får på Facebook, som får mig att känna så. Det går uruselt på denna front. Den får mig att bli överdrivet självkritisk och får mig att ständigt vässa min intelligens och läsa kopiösa mängder för att bli en "seriös skribent". Jag har nog lite mindervärdeskomplex. Att min diktsamling "Det som lever i skymning" nyligen blivit refuserad av större förlag som Norstedts och Ordfront bidrar också till dessa känslor. Detta hände trots att jag omsorgsfullt vaskat fram mina bästa dikter från fjorton års tid. Många andra gör inte detta, utan får ge ut en massa både bra och dåligt som dom nyss skrivit. Särskilt etablerade författare gör så (det är ju ofta statusen som räknas, inte hur bra dikterna är!). Dock, jag och min flickvän Titti fick nyss grönt ljus från Fri Press förlag, ett litet alternativförlag, så det ser hoppfullt ut ändå. Få se om vi lyckas ta oss hela vägen genom redigeringsprocessen till en riktig bok. Vi har blivit erbjudna att göra en diktsamling gemensamt, där Titti står för hälften av dikterna, och jag för andra hälften.

Jag tror det har gått med mig lite som det gick med Mohamed Omar (Eddie Råbock), som blev islamist 2009, och utfrysstes genast av det litterära etablissemangen (så skulle de nog inte göra med en kristen fundamentalist, fast dom långt är av samma skrot och korn som islamister, tänk bara på den kristna högern i USA), fick inte skriva i tidningarna och fick inte ge ut böcker längre på etablerade förlag. Många vänner sade upp bekantskapen. Utfrysning istället för dialog och kommunikation, en hjälpande hand (är man så svag i sin åskådning att man är rädd för dialog?). Såsom det ofta gått i liknande fall. Receptet för alla krig. Man vill hålla sig "ren", vill inte besmitta sig med den fallne. Och så "överges han till satan", som det står i Nya Testamentet (I Kor. 5:5), överges till att umgås bara med likasinnade

islamister. Inte direkt något som hjälper den fallne. Visst, man bör hindra honom att sprida sina skrivelser, men att säga upp vänskapen tycker jag går för långt, och tyder på islamofobi. Varför säger man inte upp bekantskapen med alla sina vänner som är kristna fundamentalister? Med sina katolska vänner? Jo, de är rumsrena på nåt sätt, även om de gav stöd åt George Bush (den äldre och den yngre). Även om de stöder katolska kyrkan, som historiskt är en av de grymmaste organisationer vi känner till, och fortfarande är förtryckande och patriarkalisk och ofta långt ute på högerkanten politiskt.

Mohamed Omar lämnade islamismen 2012 och blev ateist 2016. Men tankarna långt ute på högerkanten fortsätter, han är allierad med Sverigedemokraterna för tillfället, och det känns som om han själv blivit islamofobisk.

Jag har upplevt samma utfrysningsmekanismer som Omar när folk allt för lätt övergett mig till psykiatrisk tvångsvård när jag haft "psykos". Och samma mekanismer tror jag är igång fortfarande, på min blogg och på Facebook. Folk ser på mig genom en hinna av mina tidigare psykoser, jag är något förfallet och spökligt som härjar där ute i periferierna, liknande de karikatyrbilder folk har av "sinnessjuka", och detta trots att jag enligt mig själv och flera andra av mina närmaste inte haft psykos på över fem år. Jag är något man inte vill besmitta sig med. Det är den enda konklusionen jag kommer till genom att studera hur ett Facebook-inlägg med texten "Happy Valentine's day" får tjugotvå likes, mer än jag någonsin fått på de sju, åtta år som jag varit på Facebook (Facebookinlägg som bara består av en bild på vad man ätit till frukost kan få lika många likes). Och mina Facebookinlägg har för det mesta varit länkar till mina blogginlägg, som oftast handlat om solidaritetsfrågor, hållbarhetsfrågor och ekofilosofi, dvs. några av mänskligheten ödesfrågor, som jag djupdyker i, kanske inte alltid så lyckat, men jag vill i alla fall få människor att tänka till, tänka djupare.

Mitt rekord på likes måste väl vara sju, åtta stycken, tror jag, under den tid jag varit på Facebook. Vanligtvis får jag inga likes, en like eller högst två.

Igår annonserade jag på min bloggdomän Blogg.se:s hemsida, annonsen bestod av länk till blogginlägget "Att vara åtminstone minimalt förberedd på nästa finansiella kollaps", samt den bild Titti tagit av mig utanför min hydda i Nackareservatet (finns i blogginlägget). Annonsen kostade 5500 bloggpoäng, jag hade innan köpet nästan 20 000 poäng samlade över en tid på två och ett halvt år (har aldrig använt mina poäng). Resultatet? Ingen anomali i bloggbesökarstatistiken, jag hade ungefär så många besökare som det brukar bli av ett riktigt bra blogginlägg, dvs. 12 stycken. Annonsen syntes 30 minuter från 21.00-21.30. Jag hade valt den bästa och nästan dyraste tiden, då folk är hemma från jobbet, och slappar framför datorn. Jag tappade lusten att någonsin annonsera mera. Om inte en så brännande fråga som nästa finansiella kollaps och förberedelsen för den, väcker någon uppmärksamhet, då kommer inget jag skriver att göra det. Eller så bryr sig folk helt enkelt inte om annonserna, såsom de ofta inte bryr sig om TV-reklam eller annan reklam heller. Man ser dock annonserna när man ska logga in på sin blogg på Blogg.se:s hemsida. En möjlig förklaring är dock att annonsen inte funkade. Undrar om andra får samma resultat.

Det som däremot är en överraskning för mig, är hur många läsare jag fått på mitt arkiv av mina skrifter på Internet Archive (de finns med här). På två månader har jag t.ex. fått 28 visningar av den engelska översättningen av mitt ekofilosofiska verk "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen". Det var långt mer än jag räknat med. Alla mina skrifter där har fått minst en visning, mellan 28 och en. Men det är fortfarande genom min blogg som jag når ut mest.

Har ni nån idé om hur jag ska nå ut bättre med mina skrifter?

P.S.: Jag kan förstå att folk kan ha svårt att ta mig på allvar p.g.a. mitt psykotiska förflutna, ungefär som brottslingar som suttit i fängelse har svårt att skapa tillit till sig i andra, men ändå, jag upplever att jag är ett offer för den karikatyrbild av de "sinnessjuka" som många har, och som jag inte känner mig igen i, och som jag vill kämpa för att nansera. Jag har rätt att bli behandlad som först och främst en människa, inte som först och främst en galning. Och jag har rätt att bli lyssnad till utan att man genast avfärdar mig som en galning. Precis som alla andra.

2018-02-22 @ 14:33:00 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer (4) Trackbacks ()

Något om "sekulär schamanism", att vara medlare mellan naturen och de civiliserade

När jag satt tjugo dagar i Serbiskt fängelse 2010 för att jag var i Serbien utan pass för att leta efter Skogs-Davids son Emil som försvann spårlöst i Polen (Skogs-David är halvserb), hände något märkligt i den cell med ca tio personer som jag till slut sattes i, eftersom jag inte lydde reglerna tillräckligt. Efter ca fem dagar i cellen kom jag in i någon slags "förändrat medvetandetillstånd", ett otroligt levande tillstånd av naturligt psykiskt rus, ett djupt meditativt tillstånd (som psykiatrin nog skulle kalla "psykos"), som triggades av läsningen av Uppenbarelseboken i Bibeln, en bok som jag försökte göra en "djurisk översättning" av, där jag tolkade den utifrån "djurismen". Jag hade nämligen en Bibel på engelska med mig i cellen, som jag fått på luffen genom Slovakien. Jag skrev alltså om Uppenbarelseboken, så att den skulle passa min filosofi djurismen. Jag skrev på allt papper jag kom över.

Under detta arbete med översättningen (jag satt i toalettshallen vid ett litet bord), började jag lägga märke till ett antal medelstora insekter som kröp på väggarna. Jag vet inte vad det var för insektart. Men jag upplevde något paradisiskt med dom och deras närvaro, och jag upplevde att dom hjälpte mig att översätta Uppenbarelsboken, de var den djuriska tolkningsnyckeln. Ja, de var som änglar i cellen, naturens änglar. Djuren blev centrum i Uppenbarelsboken för mig, särskilt "De fyra levande varelserna" kring Guds tron i denna bok (kap. 4) blev tolkningsnyckeln, jag tolkade dessa som djurens representanter, som bar upp Guds tron. Jag började också känna nån slags telepatisk kontakt med dessa insekter, som om jag tolkade deras väsen och översatte det till mänskligt språk.

En gång medan jag satt i min säng i detta meditativa rum, sade fången i sängen intill till mig att "Du ber hela tiden". "Ja", sa jag, "jag ber om att Jesus skall komma tillbaka". Fången talade engelska, och var den enda av serberna i cellen som kunde bra engelska. Detta öppnade en kontakt med de andra fångarna, han som kunde engelska blev min översättare. Han började förmedla kontakt mellan mig och han som höll ordningen i cellen med en käpp, och som hade slagit mig en del fram tills då, eftersom jag var så annorlunda än de andra. Då hände det något märkligt. Jag sade åt honom att jag talade med änglar (jag menade insekterna, men sade det inte högt), och detta ledde till en liten s.k. "andlig väckelse" i cellen, där ordningsmannen övertygades om att jag var Jesus. Vi pratade mycket, och jag "kanaliserade" insekterna åt honom och de andra fångarna. Ordningsmannen slutade slå mig, och sade att han aldrig ville slå mig mer. Han sade ständigt till mig att jag var Jesus, och jag sade "jag vet inte", helt tills jag började tro på det själv. Psykosen blev starkare.

Vad jag ser i detta idag, är någon slags sekulär schamanism, (schamanen är som en präst och medlare mellan andarnas/gudarnas värld och folket), där andarna/gudarna i mitt fall var djuren och guden Naturen. Dvs. de bland

oss som ännu inte fallit i synd och civilisation, utan är rena, ursprungliga och oskyldiga som änglarna, och som sitter på hemligheterna till frälsningen, exodus ur Egypten/Babylon/det nutida Romarriket, återgången till enheten med gud, Naturen.

Psykosen i fängelset gick över, men det schamanistiska fenomen som uppstod där, att vara medlare mellan djuren och de civiliserade har satt sitt outplånliga intryck på mig, och har inte försvunnit helt. Det finns en icke-psykotisk schamanism som har stannat kvar i mig, medlingen mellan naturen och de civiliserade utan tro på telepati, magi eller messiaskap. Sekulär schamanism på sin spets, alltså. Vad annat tror ni denna blogg handlar om än att bygga broar mellan människorna och djuren/naturen? Det är min livsuppgift, känner jag, och är en av orsakerna till att jag "besmittar" mig med civilisationen och teknologin. Brobyggande är viktigare än ens egna "andliga renhet". "Like a bridge over troubled water I will lay me down", sjunger Simon & Garfunkel, hippieikoner inom musiken.

Någon av mina vänner sade en gång att schamanerna var naturfolkens schizofrena. Tänk om vår kulturs schizofrena hade fått en sådan behandling tidigt i sin bana, istället för att bli inlåsta och tvångsmedicinerade! Då hade de kanske kanaliserat sina psykoser i fåror som skulle ha tjänat stammen och varit kulturbyggande, istället för att bli paranoidea och sönderslitna psykiskt, som det går idag för så många av dem. Ömhet, kärlek och uppskattning skulle också hjälpa dem att ständigt utvecklas och revidera sig, så att skadliga vanföreställningar sakta byttes ut mot verkligt kulturbyggande föreställningar. Dessa senare kräver samma andliga känslighet som de schizofrena har, och vem vet, skulle inte våra poeter och rockstjärnor ha fått utveckla sin konst, skulle de kanske ha slutat som psykiska vrak, precis som det gått för många av de schizofrena. Schizofrena är i själva verket "misslyckade" konstnärer och schamaner,

nerbrutna av ett samhälle som inte tål andlig överkänslighet och att man famlar lite i sitt medvetande för att komma vidare.

Vi kommer i vilket fall som helst att ha stort behov av andligt överkänsliga människor i ett framtida stamsamhälle efter kollapsen, som kan lyssna till vad naturen har att säga de civiliserade, och översätta det till civiliserat språk. Sekulära schamaner som har en speciellt nära relation till djuren och naturen, och som därför kan vara en inspirationskälla till en ny mytologi som kan ersätta den civiliserade mytologin som har fört oss rakt in i fördärvet. Har inte detta varit en av schamanernas främsta uppgifter historiskt, att vara mytologi-inspiratörer, att bygga andliga världar som de andra kan penetrera, och sedan kanalisera dessa världar? Dessa andliga världar behöver inte vara övernaturliga, de kan bestå av jordiska fenomen och naturliga varelser vars väsen man tolkar och vars signaler man kanaliserar, inte på ett övernaturligt, magiskt sätt, utan genom att lära känna dom, leva med dom. En mytologi kan vara sekulär, precis som civilisationens framstegsmytologi är det idag. Men vi behöver nya berättelser som bättre kan tolka tillvaron än framstegs- och teknomytologin. Schamanens uppgift är att bygga sådana virtuella världar och kanalisera dem till folket, inte för att härska, utan för att skapa andlig kultur och inspirera. Sedan skadar det inte med healing-, ört- och medicinkunskaper, men jag anser inte dessa vara schamanens primära uppgift.

Slutligen, vi behöver inga officiella schamaner, som har uppgiften att fungera som andliga ledare och präster. Jag är emot allt prästadöme, och är dessutom svuren anarkist. Alla kan sträva efter att få samma kunskaper, färdigheter och funktion som de har som har schamanens funktion, och det är just genom att alla gör det, att alla blir självständiga andliga varelser, som man kan undvika prästadöme och andligt maktmissbruk. Men någon måste gå före och hjälpa de som kommer efter. Ingen bör utropa sig

officiellt till en som har kommit längre än andra, då börjar maktmissbruket. Inga ledare, inga präster, inga messiasar! Men i sitt stilla sinne kan man bedöma om någon har schamanens funktion i samhället, funktionen som medlarens och brobyggarens mellan naturen och folket.

2018-02-01 @ 14:59:00 [Permalink](#) [Schamanism](#) [Kommentarer](#) (1) [Trackbacks](#) ()

En hund pussade mig idag

(Följande dikt fick jag igår:)

En hund pussade mig idag på gatan,
vilket fick mig att återigen påminna mig om
hur mycket kärlek det finns i världen,
och att det är de lägst i hierarkin
som har mest av den.

2018-01-26 @ 14:36:00 [Permalink](#) [Dikter](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Något om Stockholms andliga död

Fundera lite över detta: Jag och Titti var igår på en café som förbjuder sin personal att ta vara på mat som det gått ut datumet på (men är fullt ätlig), den kastas. Caféet förbjuder också personalen att ge denna mat till de fattiga *, och sedan går personalen och köper mat från Asien och Afrika, som har hundratals miljoner svältande människor. Jag har en känsla av att Stockholm till stor del har dött andligen, särskilt när jag tänker på Tom Sawyer och Huckleberry Finn (Mark Twains litterära skapelser, som säger något om 1800-talets liv); den ande som de hade, naturbarnsanden, har

nästan dött i Stockholm (du märker det dock inte så lätt om du själv är med i ekorrhjulet). Det finns knappt något vilt liv på gatorna i Stockholm, inga barn som leker och har rackartyg för sig, knappt några hippien (dem ser man väldigt sällan!), hundarna och fåglarna är kvar som de som bär upp det andliga livet på gatorna. T.o.m. de romska tiggarna är bara ute efter pengar, hela dagen lång, och det trots att jag sett flera av dem prata i mobiltelefon. Människorna uppför sig mer som programmerade, förutsägbara robotar.

Idag blev jag, Titti och en annan hemlös och hans vän, utfösta från McDonalds av en arabisk personalkvinna, eftersom vi satt vid bordet utan att ha köpt något. Jag hade inte råd, vi sa åt hon som föste ut oss att vi var fattiga. Det hjälpte inte (1). Välkommen till ett Stockholm helt i greppet av marknadens kalla logik, där man mist humaniteten, mist den gamla bondemoralen och dess gästfrihetskoder, och systematiskt kör över människor för att chefer och personal ska få ännu högre löner, som om det liksom gick nöd på dom. Jag tycker det har blivit värre med tiden, detta eftersom jag, när jag var hemlös 2010, lyckades nästan bo på McDonalds, alltid utan att köpa något (hade inga pengar). Jag satt faktiskt på McDonalds hela natten vissa perioder, vilket fick mig att uppleva McDonalds som mer gästfria än kyrkorna, som alltid är stängda på natten (säger något om "Guds utvalda folk" och deras gästfrihet, att t.o.m. ett sådant moraliskt bankrutt företag som McDonalds var mycket bättre än dom på att ta hand om hemlösa, i alla fall 2010)

* Dock, det finns caféer och restauranger som har gett mig mat som de ska kasta, men de verkar vara i minoritet.

(1) Hade min mamma gjort så mot sina gäster, hade hon skämts ordentligt efteråt (det är hennes stolthet att vara gästfri), och det hade blivit ett

ramaskri i vårt hem (mitt barndomshem har alltid varit mycket gästfritt). Strax innan vi föstes ut hade den hemlösa mannen talat om för oss att immigranterna får den sociala hjälp som de svenska hemlösa annars skulle få, vilket leder till att svenska hemlösa ofta blir utan hjälp (om du då inte är missbrukare), medan immigranter får hjälp bara för att de är immigranter. En sorts rasism mot svenskar alltså, dock helt politiskt korrekt (är du bara detta, spelar det ingen roll hur rasistisk du är, tydligen). Samma sak har jag hört från hemlöse Lars Bick, som figurerat en del i media. Här är en av orsakerna till att det nationalistiska och invandringsfientliga politiska partiet Sverigedemokraterna vinner mark. Den politiska korrekthetens Sverige är inte helt oskyldigt till detta. Jag tycker man bör behandla immigrant-hemlösa och svenska hemlösa lika, utan avseende på nationalitet.

2018-01-14 @ 13:22:00 [Permalink](#) Andlig död Kommentarer (0) [Trackbacks](#) ()

Något om mina studier i engelska. Och något om Ben Hur-filmen och det nutida Romarriket. Samt något om messiaskandidater.

Jag går just nu kursen Engelska 5 på vuxengymnasiet Komvux på ABF-huset. Jag har valt den för att bättre kunna översätta mina skrifter till engelska. Vi har haft två "diagnostiska tester" för att se vår nivå i engelska kunskaper, ett test för läsförståelse och ett för hörförståelse. Läsförståelsetestet gick jättebra, medan hörförståelsetestet gick dåligt. Jag har alltid haft stora problem med hörförståelse i engelskan, mycket p.g.a. att jag inte fått in engelskan med modersmjölken, såsom de flesta svenskar fått genom att de växt upp med TV, film och dator. Vi hade inte sådant hemma hos mina föräldrar. Jag är delvis tacksam för det, eftersom jag inte blivit lika amerikaniserad som många andra, har undvikit att få in den

amerikanska ytligheten i mig som barn. Men det är inte för sent att inhämta de engelskakunskaper jag på detta sätt förlorat, mycket har jag inhämtat redan, genom mitt myckna läsande av engelska ekonyheter och ekolitteratur på nätet och i böcker. Men det är ett annat språk än det som finns i filmer (som är vardagslivets språk), det är vetenskapens språk, som jag behärskar ganska bra numera. Jag har fortfarande svårt att hänga med i filmer. Jag har nämligen sett kanske högst hundra engelskspråkiga filmer under mitt 33 år långa liv (då räknar jag inte med youtubeföreläsningar, -debatter, -föredrag och -dokumentärer o.l.) Och jag har aldrig bott i engelskspråkiga länder.

Om jag inte klarar det riktiga hörförståelseprovet i engelskakursen jag går nu (som kommer senare), får jag inte godkänt i kursen. Det kommer att bli svårt för mig om jag inte tränar intensivt. Men jag har kommit på en lösning hur jag skall klara det; jag ser på ca hundra engelskspråkiga filmer under tiden fram till hörförståelseprovet, två, tre filmer varje dag. Och sedan läser jag flera engelskspråkiga romaner, och försöker lära mig tio till tjugo nya engelska ord varje dag som jag inte kan, och som förekommer i dessa romaner, så att jag får in talspråkets och vardagslivets vokabulär på det sättet.

Jag börjar med de största filmklassikerna. Jag tittar på de som visas gratis på youtube. Jag har hittills sett *The tree musketeers* (1993), *The adventures of Tom Sawyer* (1938) och *Ben Hur* (1959) (den senaste finns att se gratis på youtube här). Mycket bra och rörande filmer! *Tom Sawyer*-filmen har mycket fin humor! Vilka naturbarn *Tom* och *Huckleberry Finn* var! Påminner mig om min barndom och om mina hemlösa äventyrliga år, barfota och luffandes omkring. Om den närhet till materien och naturen som jag hade då. Och *Ben Hur* måste vara en av de mest påkostade filmerna någonsin, och även den estetiska kvaliteten är en av de bästa jag sett, en mycket rörande film, jag grät två gånger medan jag såg den. Jag

har sett den en gång tidigare, när jag var ca 10-11 år gammal, men nu såg jag den med en helt annan förståelse. Jag tänkte särskilt på hur Romarriket på *Ben Hurs* tid påminner om Amerika idag, Amerika är det nya Romarriket, sedan ungefär hundra år, som lägger hela världen under sig och sprider våld och förstörelse där de går fram (detta borde *Charlton Heston* ha insett, skådespelaren som spelade *Ben Hur*, men han röstade tyvärr på *George Bush*, både den äldre och den yngre). Och tyvärr, Israel är allierade med detta Romarrike idag, och har samma militarism och tyranni som Amerika. Mycket har liksom ställts på huvudet sedan *Ben Hurs* dagar, då judarna var en förtryckt minoritet, ockuperade av romarna. Nu är det palestinierna som är våra dagars förtryckta minoritet i Mellanöstern, likt judarna på *Ben Hurs* tid (romarna var den tidens stora hedningar, och var Imperiet, muslimerna är de stora hedningarna idag, och är de koloniserade). Detta tänker kanske inte Israeler på när de ser *Ben Hur*-filmen. De vill gärna se sig i offerställning, trots att de har Amerika bakom sig. Skulle de inse att Amerika är det nya Romarriket, skulle de tvingas omvärdera sin historia grundligt, ja de skulle tappa ansiktet inför sig själva. Särskilt om de såg parallellerna mellan Romarrikets tortyr av sina brottslingar genom korsfästelsestraffet, och deras egen tortyr av palestinska fångar i Israel, och USA:s välbekanta tortyr av muslimska fångar i Guantanamo. Det är ofta supermakterna som torterar, som på Romarrikets tid, och Amerikas supermakt är inget undantag från den regeln. Amerika kan göra nästan vad de vill, eftersom de är världspolisen. Jag anser att tortyr är något av det värsta en människa och en stat kan göra sig skyldig till. Särskilt om den är långvarig och man berövas möjligheten att ta sitt liv under en sådan tortyr. Men även i Sverige, en allierad till Amerika precis som Israel, förekommer tortyr. Problemet är bara att den utövas på människor så svaga och utsatta att de inte kan försvara sig; t.ex. mentalpatienterna. Jag är ett vittne om detta, som f.d. mentalpatient, och jag behöver inte orda mer om det, jag har skrivit tillräckligt om det här på bloggen (kolla kategorin "psykiatrikritik" här på min blogg). Kemisk tortyr

med gifter som t.ex. "antipsykotika" är den värsta tortyrformen i Sverige, enligt min mening. Välkommen till Romarriket, som bekämpar upprorsmän och avvikare med kemiska bekämpningsmedel. Allt detta härstammar förstås från Amerika, "Mordors" centrum.

Med tanke på allt detta, finns det mycket att hämta i Ben Hur-filmen, av hur ädel Ben Hur var, och vilken kamp han förde för sin familj och mot Romarriket, trogen sin lilla förtryckta minoritet i Israel. Och då som nu, stackars den som råkar i misstag utmana de styrande för mycket, såsom Ben Hur blev anklagad för att göra när hans syster i misstag fick det till så att takstenar föll över regenten! Det blev en resa genom helvetet för Ben Hur. En sådan resa har jag också gjort, som misslyckad självutnämnd "messiaskandidat" i messiaspsykos 2008, i uppror mot samhället och min far, en psykos om att jag skulle befria mänskligheten ut ur vårt Romarrike, tillbaka till enheten med naturen. Resultat? Tortyr, så som det så ofta går med rebeller. Påminner om många andra "messiaskandidaters" öde, faktiskt. Men i mitt fall, tortyr genom psykiatri, på ett sätt som inte syns och märks, eftersom man bekämpar en människas psyke och kropp med kemiska gifter istället för att piska och åsamka synliga skador. Och detta istället för att föra dialog och hjälpa med ömhet och kärlek. Var alltså varsamma, ni potentiella partisaner och rebeller, var inte dumma och akta er för psykiatri. Håll huvudet kallt! Använd inte terminologin "messias" om ni är jesusliknande anarkistiska rebeller mot det nutida Romarriket, det retar gallfeber på maktavarna, och är ett säkert sätt att hamna i den nutida inkquisitionens klor, alltså i psykiatriens klor. Bättre då att hamna i fängelse, de förstör i alla fall inte ens känsloliv med gifter. Jantelagen råder nämligen här; kom inte här och tro att du liknar Jesus, kom inte här och tro att du är en messias! Även om ditt liv liknar den mytiske Jesus' liv hur mycket som helst, prata inte det språket, för inget hatar samhället mer än att förlora sin monopol på Jesusmyten, ja förlora tron på att det är de styrande och kyrkans präster och biskopar som är de sanna messiasarna

som liknar Jesus mest av alla. Och de vill också alltid få det till att du utnämner dig till världspresident och Gud själv om du säger att du är en messias, så förvridna tankar har de om messiasskapet *, de har dyrkat Jesus som världspresident och Gud i så många sekler. Och psykiatrikerna är också livrädda för religion och andlighet och allt som kan utmana deras monopol på hur saker och ting ska tolkas för att man ska anses frisk. De har utvecklat ett sådant terrorvälde på detta område, att du måste vara försiktig om du har anspråk på att vara en anarkistisk rebell. Religiösa termer är förbjuden mark här, du får inte anspela på tidigare religiösa rebeller som den mytiske Jesus eller Johannes Döparen, även om ditt liv liknar hans mer än man kan gömma. Särskilt om det rör sig åt vildmanshållet (om ditt liv liknar mycket på Johannes Döparen) ska du vara försiktig, eftersom det nutida Romarriket verkar sky den vilda naturen som pesten (i praktiken, den är besatt av herradöme över den vilda naturen och förslavande och förstörande av densamma), och få saker är det och dess psykiatriska bödlar så förhatligt som en "vildmans-messias". Jag har erfarenhet av detta, och vet om andra vildmän och vildkvinnor som råkat illa ut.

* jag tänker på skillnaden mellan den kristna högerns syn på messiasskapet (tänk på vad Jesus skall göra i hans återkomst enligt dem), och Nya Testamentets syn där Jesus sade: "Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara de andras slav. Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många." (Matt. 20:26-28). I mitt ekoteologiska verk "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (2010) kallar jag denna inställning för att härska "underifrån", vilket är något helt annat än att härska "ovanifrån". Den som härskar underifrån går före med gott exempel, "härskar" genom sitt

exempel, inte genom våld och makt och poliser. Så har alltid min syn på messiasskapet varit, även när jag hade min messiaspsykos. Jag hade aldrig planer på att bli en världsdiktator, som psykiatrin ofta tror om den som tror sig vara messias. Och jag har känslan av att detta är fallet med många andra "messiaskandidater". Det är mer frågan om vem som går före med bäst exempel, inspirerar andra bäst, inte om vem som är "störst", har mest makt och mest status i världslig mening. Därför kan ingen någonsin veta vem som verkligen bär messiasmanteln, den sanna messiasen kommer aldrig att utnämna sig till messias och kung officiellt, precis som Jesus enligt myten aldrig gjorde det på jorden. Men detta är mer religiösa spekulationer, jag är som ateist skeptisk till hela messiasmytologin och till uppfattningen att det finns en enda messias som gömmer sig någonstans bland folkmängden.

2018-01-12 @ 17:50:00 [Permalink](#) Antipsykiatri Kommentarer (0) [Trackbacks](#) ()

Öppet brev till kyrkorna i Stockholm City och Ny Gemenskap om de hemlösas situation i Stockholm

Hej all personal i kyrkorna i Stockholm City och i Ny Gemenskap (en förening som tar hand om hemlösa i Stockholm)!

Jag har för flera år sedan i flera år varit hemlös i Stockholm, samt besökt mycket Ny Gemenskaps lokaler, så jag vet lite om denna förening och de hemlösas situation i Stockholm.

För många år sedan var Carl-Eric Sahlberg kyrkoherde i St.Clara kyrka, en riktig eldsjäl för de hemlösa. Han ordnade det så att hemlösa fick sova i hans kyrka på vintern, på madrasser på kyrkogolvet. Nu har han gått i pension och flyttat till Afrika, och ingen kyrka är öppen på natten för

hemlösa på vintern, så långt jag vet (jag räknar då inte med olika kyrkliga organisationers härbärgen, som nästan alltid är fulla).

Uppenbarligen behöver någon ta över Sahlbergs mantel i frågan, men ingen gör det, så långt jag vet. Och enligt min vän, hemlöse Lars Bick, har läget för hemlösa blivit värre under senare år (detta sa han 2016). Jag har en annan gammal hemlös vän som tvingas sova i en kall bil, och har frusit där, p.g.a. för tunn sovsäck. Han hade innerligen behövt en kyrka att sova i, han vågar inte sova på härbärgen av rädsla för att bli bestulen. Han sov i St.Clara kyrka när jag sov där i 2010, så det vågar han.

Det är många andra som fryser. Folk har för tunna sovsäckar och härbärgena är fulla. Immigranter och de med missbruksproblematik prioriteras. Lars Bick uttrycker djup besvikelse över socialen för att inte svenska hemlösa utan missbruksproblematik får tillräcklig hjälp.

Att folk ska frysa om natten i ett "upplöst" samhälle som Stockholm är bara för jävligt. Det måste mer kamp till här, vänner. Först och främst kyrkorna måste ta sitt ansvar.

Jag fick en idé häromdan. Om ingen kyrka vill fortsätta arvet efter Sahlberg, kan inte Ny Gemenskap ta lite efter honom? Jag vet att Ny Gemenskap har ett härbärge, men det är för folk med missbruksproblematik. Det behövs också ett ställe att värma sig på natten för den helt vanlige hemlöse svensken, utan byråkrati. Hur skulle det vara att ha matsalen i Ny Gemenskaps lokaler som nöd-sovsal, i alla fall under de kallaste dagarna under vintern, som nödlösning för de som annars vore bortom all räddning, och som fruktar att få köldskador, såsom min gamle hemlöse vän som bor i en bil gör? Det är bara att städa undan borden om kvällen, och lägga ut madrasser på golvet, precis som Sahlberg gjorde i St.Clara kyrka. Man skulle kunna anställa personal som vakter under natten, antingen volontärer eller så folk betalda med pengar som man

samlade in t.ex. genom kyrkorna, eller på annat sätt. Jag skulle gärna anmäla mig som volontär att hjälpa till med en sådan sak. Jag vet inte om det bryter med Ny Gemenskaps regler att göra såhär. Men lite måste vi rucka på våra stela lagar och regler för att förhindra att folk fryser, ja får köldskador och fryser ihjäl, som en hemlös i Nynäshamn gjorde. Att hemlösa inte ska frysa är faktiskt viktigare än att lyda stelbenta och dumma lagar och regler. Lite civil olydnad måste vi tillåta oss ibland, för att lindra människors lidande.

Samtidigt som man lät folk värma sig om natten i Ny Gemenskaps lokaler, skulle man också alltid ha ett lager med varma sovsäckar och täcken, och se till att folk hade tillräckligt varma sovsäckar och täcken för att klara sig själva under vintern.

En nackdel är förvisso att Ny Gemenskaps lokaler inte är i Stockholm City, utan i Liljeholmen en bit utanför. De hemlösa har inte heller råd att åka dit. Det bästa vore därför att kyrkorna i City tog tag i detta, och öppnade lokaler för hemlösa om natten, inte bara som härbärgen (vilket det förvisso också behövs fler av), utan som nöd-sovsalar för de som har fallit igenom trygghetsnäten och riskerar att frysa om natten om ingen hjälper.

Att något sånt här behövs, säger mycket om Stockholms girighet och barbari, att det inte finns några varma ställen att sova om natten om man har en för tunn sovsäck och inte har tillräckligt med pengar för att köpa en varmare på Naturkompaniet. Jag har tidvis nästan bött på McDonalds på grund av detta, vilket lär vara allt svårare idag. Det skulle vara så lätt att ha t.ex. NK-gallerians stora korridor nära T-centralen öppen om natten för att hemlösa ska kunna sova och värma sig där i ett nödläge, men tydligen är de rikas fina fasad, anständighet och bekvämlighet viktigare än att hemlösa inte ska frysa. Och detta kallar dom "civilisation" och "framsteg"! Det är barbari, det är vad det är. Det skulle de vilda urfolken genast inse, dessa som är tillräckligt stolta för att vägra bygga ett samhälle där vissa tvingas

leva i "helvetet", och bli klämd mellan hjulen i ett maskineri som tappat allt sinne för det som verkligen betyder något.

Vänliga hälsningar, Lars Larsen

2018-01-10 @ 15:05:00 [Permalink](#) [Fattigdom](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Diktsamlingar av mig och Titti inskickade till olika förlag. Något om mitt skrivande, samt något om naturromantik.

I december och i början av januari skickade jag och min flickvän Titti Spaltro in diktsamlingar till ett antal olika större förlag, som Bonniers, Norstedts, Ellerströms och Natur och Kultur. Jag skickade in "Det som lever i skymning" och Titti skickade in "Naturens musik", båda diktsamlingarna innehåller mest naturlyrik och ekopoesi. Vi hade i höst skickat in samma diktsamlingar till det lilla alternativförlaget Fri Press (som har gett ut Andreas Björsten, bl.a.), men vi tyckte vi inte förlorar något om vi också skickar in till de stora förlagen, om inte annat så får vi i alla fall våra diktsamlingar lästa av lektörerna. Alltid något, när man är en så litet läst poet som jag.

Det här är tredje gången jag skickar in en diktsamling till förlag, tidigare har jag skickat diktsamlingen "Över floden mig" till Bonniers 2006, och diktsamlingen "Yeschua" till bokförlaget H:ströms 2010. Bonniers refuserade mig (detta var en så stor besvikelse att detta är en av orsakerna till att jag skickat så lite till olika förlag genom åren, trots att jag haft mängder av manuskript) och H:ströms svarade inte (de fick "Yeschua" som vackert handskriven minibok, i original, vet inte var den befinner sig nu, den är väl inte i soporna?).

Det här är den första gången jag skickar en diktsamling till många olika förlag på samma gång, vilket är klokt om man ska ha en chans att bli utgiven. Och det här är också första gången jag bett vänner läsa diktsamlingen och komma med synpunkter innan jag skickar in den. Och det är första gången jag bara skickar in en samling av mina bästa dikter och sånger genom åren. Om jag inte får ut mina dikter nu på något förlag, får jag det nog aldrig, för det känns som om jag redan har skrivit mina bästa dikter, och att jag aldrig kommer att uppnå samma nivå, bl.a. för att mina jäkla psykiatrar har avtrubbat mitt känsloliv, så att jag inte har samma poetiska känslighet längre, den finkänsliga kreativitet som all poesi härstammar från. Jag tycker att mina finaste dikter skrevs 2006-2007, när jag levde i min kåta och min lilla hydda i Nackareservatet. Det är också från denna tid alla mina sånger härstammar. Även 2010 var ett viktigt år i mitt skapande. Mina nuvarande dikter känns prosaiska i jämförelse med de bästa dikterna som jag skrev 2006-2007, då jag trollade med orden och skapade ett slags eget lyriskt språk, inspirerat av den s.k. "verbismen". Jag kan inte skriva så längre, kan inte trolla och förtäta språket som den gången, inspirationen räcker helt enkelt inte till. Det känns som om mina psykosor var priset jag till sist fick betala för min poetiska känslighet den gången. Som många sagt, så är gränsen mellan konstnärskap/kreativitet och galenskap hårfin (se t.ex. här).

Nu är jag däremot bättre på att skriva (relativt) nyktra prosaiska blogginlägg för att förbättra världen. Jag har kommit ner från mitt lyriska elfenbenstorn och står närmare verkligheten nu. Jag ser klarare, tycker jag. Bl.a. p.g.a. min ateism som jag hamnade i för tre år sedan. Och kanske var min ateism en konsekvens av avmattad poetisk kreativitet? Poesi ligger nära religion, faktiskt. Jag säger inte detta för att svärta poesin. Men poesi kan förföra en in i religion, vilket särskilt romantikerna genom tiderna är ett bevis på, många av dem var religiösa (Percy Bysshe Shelley (1792-1822) var ett exempel på en ateistisk romantiker, så det går också!). Jag

försöker idag göra en syntes av ateism och romantik, och vad hamnar jag i då? Jo, mest i naturromantik, naturlyrik. Det tycker jag vi har för lite av i vår litteraturhistoria. Om det kan det skrivas så mycket. Naturen och universum är så stora och vackra! Ja, är inte naturen romantisk innerst inne? Vi märker kanske inte av det så mycket, eftersom vi lever i staden. Men förr i tiden var vi mer sammanvävda med naturen, och kanske det är en av orsakerna till att man var mer romantisk förr i tiden, både i poesi och prosa (religionen var en annan faktor).

Dock, ateismen, med dess respekt för förnuftet, gör att vi är återhållsamma i vår naturromantik. Man ska inte idealisera naturen för långt. Mina erfarenheter som skogsboende och hemlös har gjort sitt för att ta mig ner på jorden. Jag tror att man idealiserar lätt naturen för mycket om man inte bor i den, utan bor i staden, och börjar längta tillbaka till naturen. Men detta botas lätt genom att man lever ett tag sammanvävd med den. Men stadsborna överlag har lättare för att undervärdera naturen, och det är en reaktion mot detta som den naturromantiskt väckte ofta har, och som driver honom att överidealisera naturen. Men det hela blir som Hegels tes-antites-syntes, man hamnar någonstans mitt emellan undervärdering och överidealisering av naturen om man har en lång erfarenhet på detta område. Det vilda är inte så hemskt som stadsbon ibland tror, men inte heller så underbart som den stadsboende miljökämpen, som väckts till naturromantik, tror. Sanningen finns någonstans mitt emellan, tror jag. Ja, naturen är rätt trevlig när man bara lär sig att leva med den på fredlig väg, utan exploatering och övervåld. Men den är ingen sagobrud direkt, utan snart går förälskelsen över (så hände det mig, jag blev förälskad i naturen under min studietid i Åbo 2004-2006, och flyttade sedan till skogs, men sakta mattades förälskelsen av), och man ser att det även finns myggor och fåstingar, som gör sitt för att avbalansera naturromantiken. Detta realiseras oftast av den som är nära sammanvävd med naturen, naturromantikern i staden kan fortsätta överidealisera naturen hela livet, i värsta fall.

Men naturen är det vackraste vi har, och det är rätt mycket.

2018-01-08 @ 13:44:00 [Permalink](#) [Dikter](#) [Kommentarer](#) (3) [Trackbacks](#) (0)

Dröm inatt om tvångsvård

Inatt drömde jag att jag blev tvångsvårdad igen på psykiatrisk avdelning i Åbo, på ett ställe jag aldrig varit förut. Läkaren sade att jag måste vara där i princip hela livet (50 år). Det var en trevlig avdelning, särskilt psykvårdspersonalen var mycket trevlig och gullig, som gjorde att jag trivdes. Det gjorde inte så mycket att jag måste vara där hela livet. Jag fick också rätt sköna mediciner, som gjorde mig mycket trött. Jag sov mest. Mina kusiner Jaron, Kimmo och Edvin Larsen var också patienter på samma avdelning. De märkte mig inte, vi hälsade inte på varann.

2018-01-02 @ 10:54:19 [Permalink](#) [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) (0)

Ett arkiv av mina skrifter på nätet

Tack vare den ungerska poeten och romanförfattaren István Molnár, en kär vän, har jag kunnat bygga ett arkiv av mina skrifter från 2002-2017 på min hemsida. Arkivet finns här. De flesta av dessa skrifter länkar jag till som gratis e-böcker på Internet Archive, ett fantastiskt, gratis ställe att arkivera sin historia på. Varsågod att forska i min historia, att rota i mina större eller mindre intellektuella försyndelser! När jag samlar allt, har jag verkligen skrivit kopiöst mycket, vilket har sina för- och nackdelar; en riklig

dokumentation över min utveckling, men också allt för mycket text att söka genom för att hitta pärlorna, om det är dom man är ute efter.

2017-12-19 @ 16:06:00 [Permalink](#) [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) (0)

Jag hittade en bunt med mina gamla miniböcker!

År 2010 skrev jag en massa handskrivna miniböcker med dikter och prosa (jag gjorde så i flera år). När jag var på Pelarbackens enhet för hemlösa 2010 och träffade en läkare där, glömde jag en bunt med dessa miniböcker där. En av personalen upptäckte det sedan, efter jag hade gått, och försökte få tag i mig. Hon lyckades inte, men fick istället tag i den unge mannen (min jämnåriga) och poeten Markus Beijar Mellin, som hon trodde var jag. Hon gav miniböckerna till honom, och han gav dom i sin tur till Antikvariatet Tälje på Bondegatan på Söder. Sedan dess har jag inte haft någon kontakt med Mellin, har helt enkelt inte lyckats få tag i honom. Jag hade dock fått höra om att han gett miniböckerna till ett antikvariat på Bondegatan, men jag hade inte hittat det på nätet, och trodde inte det fanns. Men i höst, på Författares Bokmaskins litterära afton, träffade jag Mellin av en slump. Han berättade att miniböckerna fanns hos Antikvariat Tälje, och jag hittade det till slut på nätet, med adress. Igår var jag där med Titti, och undra på om jag blev glad: antikvariathandlaren, en gammal man, hade sparat mina miniböcker för mig i sju år! Bland dikterna fanns ett dussin dikter som jag trodde jag hade förlorat för gott, en del av dem rätt dyrbara för mig. Eller vad säger ni om dessa tre som jag fann i miniboken "Kladd XVI":

Det var en man
som började leva sig så in i
den förvandling han skulle genomgå
i döden
att han genomgick denna förvandling
redan innan han dog.

* * * *

Det är sant att materien
i sig själv är paradisk
men det finns materie
som är ihopfogad och ihopsnickrad på ett sätt
som gör att vi
leds bort från paradiset
tills den dagen då vi
går i väggen och återupptäcker
den paradiska materien
bakom alla helvetiska konstruktioner
av densamma.

* * * *

Efter Befrielsen
fortsatte vi att tillverka böcker
i många decennier
men inte genom tryckerier och bläck,

utan genom hemmalagad svärta och fjädrar
genom att göra små handskrivna böcker
av de tomma första och sista sidorna
i gamla böcker, vi återanvände dem
tills alla böcker var genomgångna.

2017-12-14 @ 14:19:00 [Permalink](#) [Civilisationens kollaps](#) [Kommentarer](#)
(3) [Trackbacks](#) ()

Dröm inatt. "Att göra gott är den sanna saligheten"

Jag drömde inatt en väldigt stark dröm, och jag grät i drömmen. Den handlade om att jag återställde ett äktenskap genom att jag erbjöd mig som andra man åt kvinnan, medan jag renoverade parets lägenhet grundligt från topp till tå. Denna gärning gjorde mig salig. Och så kom jag på i drömmen att den sanna saligheten är att göra gott, och att detta var orsaken till att min tidiga ungdoms hjälte Elias Aslaksen (den norska kristna sekten Smiths Vänners ledare 1943-1976) var salig de sista fyrtio åren av sitt liv. Det var för att han var så uppfinningsrik i det goda, i att göra gott *. Och jag drömde också vad som låg bakom detta; den ljusa, evangeliska andligheten i Smiths Vänners tidskrift Skjulte Skatte ("Gömda Skatter") under den tid J.O. Smith var redaktör (ca 1912-1940). En andlighet som efter hand byttes ut i lagträldom, men som ännu klingade i Aslaksens väsen (så i drömmen). Det var en andlighet där det goda livet var en gåva, inte en prestation eller en kamp. Att få göra gott var en nåd! Det var bara pur kärlek och befrielse!

När jag vaknade tänkte jag över denna lite sanna och mycket innehållsrika dröm, och kom på att mitt nuvarande engagemang för miljön, djuren och de fattiga kanske ytterst härrör från Aslaksens moralism, han var ju min

tidiga ungdoms hjälte. Och för mig är just frågan: Hur mycket gott **får jag lov** att göra? Jag vill så mycket. Skulle göra mycket större insats för miljön, djuren och de fattiga om jag bara hade kunnat. Att göra gott för dessa är en befrielse för mig. Tyvärr lever vi i ett samhälle fullt av arbetslöshet, av att goda gärningar, särskilt mot natur, djur och fattiga, görs svåra (t.ex. har inte jag och Titti någon kompost utanför vår högshuslägenhet). Antingen sliter vi ut oss på onödigheter, eller så får vi stå och titta på. Men jag har hittat mina kanaler för goda gärningar, som stavas "att läsa och skriva" för att göra världen bättre. Lyckligtvis behöver jag inte någons godkännande för detta, eller någons pengar. Detta arbete gör mig också rätt lycklig. Min tillvaro känns meningsfull, jag är med och gör världen bättre genom att arbeta med våra tankar, ett basarbete för det goda, ekofilosofens arbete.

Aslaksen var något av en asket och hälsoprofet, där har ni en av källorna till min nuvarande asketism och mitt förordande av att återvända till det hälsosamma bondelivet på landet.

Min befrielse från Smiths Vänners lagträldom när jag var 16-17 år kom delvis av läsning av Skjulte Skatte 1912-1940, särskilt icke-Smiths Vänners författare som J.O. Smith tog in ofta, som öppnade min blick för kristna författare utanför sekten (detta har försvunnit i nutidens Smiths Vännen, om man inte räknar in utbrytargruppen). Jag hade också som stöd familjen Schytt i Danmark, som genomgått en liknande process, och också upptäckt det ljusa i början av Skjulte Skattes historia.

Kanske lever jag ännu lite på det ljuset? Det var så min nuvarande befrielsefilosofi började, och jag ser utvecklingslinjen klart nu. Djurismen kommer ytterst från Skjulte Skattes början. Det finns ljus även bland religiösa fundamentalister.

* Aslaksen gjorde dock i verkligheten också mycket skada, genom att vara ledare för en kristet fundamentalistisk sekt, Smiths Vännen. Man kan inte vara detta utan att göra skada och idka maktmissbruk. Aslaksen gjorde också ofta narr av kristna från andra sekter (mest pingströrelsen) i sina många och långa tal på konferenser, och bidrog till Smiths Vänners självbeundran, instängdhet och förakt för kristna från andra sekter. Dock, Aslaksen var asket, hälsoprofet och något av en förordare av enkelhet, så han var ovanligt ädel för att vara ledare för en fundamentalistisk sekt.

2017-10-28 @ 13:58:00 Permalink Miljöetik och annan etik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har publicerat en e-bok på Amazon Kindle

Jag har nu publicerat mitt ekofilosofiska verk "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen" som e-bok på Amazon Kindle. Ni kan se den och köpa den här. Den kostar 12.50 dollar. Ni kan också få den skickad gratis som Word-fil om ni kontaktar mig. Men om ni vill läsa den och samtidigt stötta mitt ekofilosofiska arbete, får ni gärna köpa den på Amazon.

Så här presenterar jag boken på Amazons internet-bokhandel:

In this book Lars Larsen (b.1984), a norwegian-swedish ecophilosopher, comes to terms with civilization, and offers an alternative way to go for humanity; back to nature, back to harmony with our animal self, back to being an animal among other animals. This he calls "animalism" ("djurism"). If we don't do this, we risk the future of humanity, and might go extinct already in hundred years. But with a radical moral awakening,

we can avoid this, and build a bridge back to nature, with permaculture and forest gardening. The book has also a strong sense of the suffering of the poor, especially in the third world, and weaves together environmental ethics with human ethics. It also offers a plan for how to go back to nature, in a long essay in the middle of the book. A global plan, an idea for UN-politicians who really care. It's not a perfect solution that all must accept, it's only an attempt to show that it's practically possible to save the planet and go back to nature, if we begin now.

The book has also its eyes on two main threats to humanity and the planet; Peak Oil and Climate Change. The first might hurt humanity but is good for the rest of the planet. The last is bad for all. The book takes these threats very seriously, and it can only be understood in their context.

The text in the book is built from a series of blogposts on Lars Larsens blog on www.universalist.blogg.se, during 2015 and 2016. It can still be visited and read. The language is Swedish.

Lars writes in the spirit of anarchoprimitivistic philosophers like John Zerzan and Derrick Jensen, and draw conclusions from their thinking which they themselves maybe haven't done.

Lars was born 1984 in Finland, by Norwegian parents. He has studied theology for two years at Åbo Akademi University, Finland, and has in 2010 published an ecotheological book in Swedish, called "Animalistic theology. The return of paradise" (Djurisk teologi. Paradisets återkomst). He became atheist 2014, and his newest book is in a non-religious spirit. His animalism has its roots in ecotheology, but the core of it has survived his becoming an atheist, namely that humans are animals and ought to live accordingly, in harmony with this fact.

2017-10-12 @ 18:10:00 [Permalink](#) [Anarkoprimitivism](#) [Kommentarer](#) (0)
[Trackbacks](#) ()

Något om att äta sopor och rester

Jag lever i stort sett på rester som jag hittar i restauranger och i sopor *. Det är för att jag har så liten inkomst, och för att jag vill spara pengar så att jag kan leva en månad på Suderbyns ekoby på Gotland, nästa sommar, vilket kostar en del. Jag vill så gärna lära mig permakultur. Jag tror det kommer att behövas i framtiden.

Men jag äter sopor och rester också för att jag vet vad det är att svälta (jag svälter dock inte nu). Jag har svultit i Spanien, i den lilla byn Orgiva, så långt att jag grävde efter mat i smutsiga blendsopor, och åt gamla ostrester som det var små maskar i (efter att ha avlägsnat maskarna). Det gör jag inte i Stockholm, här räcker det oftast med sånt jag hittar på restauranger, ibland hittar jag mat (utan att gräva) i soptunnor, men den maten är inte smutsig, och den är färsk.

Detta har jag gjort i många år, från och till, ända sedan 2009-2010 och jag har aldrig insjuknat av det. Jag vet att risken finns för smittor och sjukdomar, men den är enligt min bedömning ungefär lika stor som (eller t.o.m. mindre än) risken att råka ut för trafikolycka när man kör bil. Vem tar inte den risken? Men ändå kan man förakta mig för att jag tar risken att bli sjuk av att äta sopor och rester. Jag skulle aldrig ta den risk som det är att köra bil. Jag har däremot avvägt riskerna och fördelarna med att äta sopor och rester, och funnit, på basen av lång erfarenhet, att fördelarna överväger nackdelarna. Jag lär mig även av slummen i Manila, huvudstaden i Filippinerna (se denna artikel), där såna som lever på mat

som dom hittar i soporna säger att de har klarat sig undan sjukdomar: "Ignacio said none of her three children have become sick from eating recycled food."

Jag äter även sopor och rester eftersom jag vill protestera mot överflödssamhället, och visa människorna hur vidrigt det är att de kastar ätbar mat när många fattiga i världens slumområden måste leva på sopor. Att kasta mat säger något om en människa. Det säger hur okänslig hen är för andras fattigdom, hur hen tydligen har vältrat sig i lyx hela sitt liv, vet inte vad det är att vara fattig, har tydligen aldrig offrat sin egen rikedom för att lindra andras fattigdom, annars skulle hen ha fått uppleva vad det är att vara fattig och vända på kronorna. Jag har svårt att beundra dom som är rika. Barmhärtighet med världens fattiga gör att vi aldrig blir rika, vi kommer då att dela med oss så mycket att vi aldrig hinner bli rika. De rika lever i en bubbla, gömmer huvudet i sanden, som om allt i världen är okay, bara de är okay (1). Vidrigt (jag erkänner att jag också levt så ibland, som en rikeman, förr i tiden, när jag inte varit hemlös, och jag skäms över det).

Och då är min skala när det gäller vem som är rik och vem som är fattig, en helt annan än de flestas. Jag tänker då i globala mått, vem som är rik globalt sett. Då är majoriteten av svenskar rika.

Allt i världen är inte okay. Sedan 2008 har Grekland kommit nära kollapsens gräns, och många lever på sopor där. Efter 2014 har också Venezuela kommit nära kollapsens gräns, p.g.a. att oljepriset blev för lågt, och det trots att Venezuelas oljesand är världens största oljereserver (om än okonventionell, "tung" olja). Även i Venezuela lever många på sopor.

Att t.o.m. Venezuela, en gång Sydamerikas rikaste land, är nära att kollapsa, säger något om Peak Oil. Venezuela har till stora delar levt på sina oljeintäkter, och när priset blev för lågt på olja, började landet närma sig kollapsen. Inte ens för oljeimporterande länder är oljepriset (som ligger

på lite över 56 dollar för Brent Crude) gynnsamt idag. Det är för lågt för oljeexporterande länder, och för högt för oljeimporterande länder. Gail Tverberg har särskilt påpekat detta på sin blogg. Just vad som var att vänta när vi når oljetoppen.

Vi gör väl i att hjälpa Venezuela nu, och lära oss av dom hur vi hanterar kollapser, för det som sker i Venezuela, kommer till slut (om kanske bara 10-20 år) att ske i Sverige, när exportoljan till Sverige tar slut.

* Titti, min flickvän, hjälper också mig med maten en del. Hon ger mig av mat som hon inte orkar äta, bjuder ibland på middag, hjälper mig att hitta mat på restauranger, i bagerier och hallar osv.

(1) Med internets ankomst kan ingen urskulda sig, vi har alla tillgång till information om de fattigaste och om naturens tillstånd. Och vi kan alla hjälpa de organisationer som är specialiserade på solidaritet i dessa frågor.

2017-10-08 @ 16:53:00 Permalink Fattigdom Kommentarer (4) Trackbacks ()

Min korta karriär som munk. En liten självbiografisk berättelse. Vad är jag nu?

År 2005, under min studietid i Åbo, grundade jag en munkorden för mig själv, som hette "Den Heliga Naturens Orden". En uppdaterad version av ordensregeln finns här. Sådär såg ordensregeln ut i december 2009, mitt uppe i en psykotisk fas. Jag såg startdatumet på min orden som den dagen då jag gifte mig med tallen Shekina i Kråkkärrsskogen utanför Åbo

sommaren 2005. Nästan ett halvt år senare trycket jag ordensregeln i min tidskrift "Gud - och intet mer".

Min orden är ingen sekt, och kan aldrig bli det, eftersom det är djuren som är våra ledare. Den är bara ett poetiskt och lekfullt ramverk kring mitt arbete, och har inga officiella medlemmar.

Nå, men jag tog dock snart min orden på allvar. Det räckte bara ett halvt år, så avbröt jag mina teologistudier i Åbo, och begav mig på luffen i Sverige, för att leva som luffare och hemlös uteliggare. Det var våren 2006. Jag hade lovat i min orden att bo med min make, naturen, och jag gjorde det också. Jag var nu naturens munk.

Mitt munkeri tog sig en paus när jag involverade mig i det litterära livet i Stockholm. Då ville jag bli en berömd poet, och brydde mig inte längre om Franciskusidealet som låg till grund för min munkorden. Men mitt munkeri gick in i en ny fas då jag sydde en munkkåpa till mig av ett brunt lakan sommaren 2007, och började klä mig i den överallt. Den gången hittade jag på "Döda Akademien", som var som ett kloster i min munkorden. Det var en poetisk lek, där jag samlades i fantasin med aderton döda filosofer, mystiker, författare och poeter, de bästa jag visste om (med undantag av Platon, men han måste vara med bara p.g.a. att Döda Akademin såg sig som en ny platonisk akademi). Jag samlades med dessa ledamöter i Nobelhusets bibliotek, och jag skrev ner protokoll som jag kokat ihop i fantasin. Det var en mycket givande lek, som var en lisa i det tunga livet som hemlös och utanför allt (jag bodde då i min kåta, och i min gamla hydda i Nackareservatet). Jag kallade mig den gången "litteraturens munk". Meningen var att jag med hjälp av Döda Akademien skulle odla litteraturens trädgård på samma sätt som munkar i gamla tider odlat sina fysiska trädgårdar, för att få stadga i livet och inte gå under i det hemlösa livet.

En vacker dag i december 2007 avbröt jag detta lekande, och begav mig på pilgrimsvandring till Nya Slottet Bjärka Säby, till Peter Halldorfs (en guru inom pingströrelsen) klosteraktiga kommunitet. Min gode vän idéhistorikern Einar Petander följde med mig den första biten. I början tänkte jag bara vandra till Bjärka Säby, men i Nyköping fick jag för mig att avbryta en gudstjänst hos Svenska Kyrkan (i St.Nicolai kyrka), och kritisera starkt deras rikedom. Detta blev något jag gjorde i flera kyrkor längs E4:n, främst pingstkyrkor. Det hela fick en del medial uppmärksamhet, något som kan studeras här. Det finns också några små filmsnuttar om mig från denna tiden, som kan ses här, bl.a. om min aktion i pingstkyrkan i Jönköping. Jag var full av helig vrede över den västerländska livsstilen, som så förstörde och utsög tredje världen. I kölvattnet av dessa aktioner började jag kallas för "munken" i svensk pingströrelse.

När jag kom tillbaka till Stockholm i början av 2008, fortsatte jag med mina aktioner i flera stockholmska kyrkor, bl.a. Filadelfiakyrkan, den stockholmska pingströrelsens huvudsäte, största pingstkyrkan i Sverige. "Munken slog till igen", hette det i tidningen Dagen den gången.

I slutet av Mars 2008 föll jag i gråt en dag när jag gick genom Flaten naturreservat utanför Stockholm, och kände en väldig längtan efter att försonas med mina föräldrar, som jag var på kant med. Jag kände det som en himmelsk kallelse att gå och försona mig med dom. Så jag gjorde så genast. Jag besökte först Åbo i en månad, och passade på att göra några aktioner där i olika kyrkor, något som en gång, då jag låg på mitt ansikte och sörjde i Åbo Domkyrka med texten "Vi korsfäster naturen" bredvid mig, och min ryggsäck liggande med ett svart myggnät över och ett kors av träpinnar på sig, var nära att gå riktigt illa. Jag ville inte flytta på mig när de skulle ha konsert i kyrkan (jag låg mitt i hallen), och då kom polisen och bar mig ut, och jag fick tillbringa natten i finkan. Morgonen efter sändes

jag till psykiatriska avdelningen i Kuppis i Åbo, där jag förhördes. Jag blev chockad av denna behandling. Men jag var faktiskt svart i ansiktet av aska, och kallades skämtsamt "askmannen" av polisen. Ja, aska var en rekvisita som jag ofta använde i olika kyrkor för att demonstrera sorg över deras förtryckande livsstil.

Jag hade också några äventyr på Åbo Akademi. Jag bad tideböner inne i hallen på Arken, där humanistiska fakulteten residerade, och fick portförbud. Jag togs en gång av väktare när jag bevistade en filosofiföreläsning, och togs till polisstationen. Jag släpptes dock. Då flyttade jag bara till platsen utanför Arkens grind, strax vid ingången, där jag fortsatte be mina tideböner varje dag. Jag hade också ett träkors, och en lång pinne, och jag gjorde med dem som Franciskus av Assisi gjorde på sin tid, han gned pinnarna mot varann och lekte att han spelade ett instrument. Jag gned alltså en pinne mot träkoret jag bar i min stora ryggsäck, och sjöng hembrända, improviserade sånger om "messias". Mina improvisationer byggde på tidebönssångerna i tidebönsboken som Peter Halldorfs kommunitet använde, och det var också ur den boken jag bad mina tideböner (jag bad dem var som helst på den tiden, när klockan blev "tidebönsdags", böjde jag bara knä och bad ur tidebönsboken, oavsett om jag var på gatan eller inomhus").

I början av maj begav jag mig på vandring från Åbo till Kyrkslätt, iklädd min munkkåpa, utan någon ryggsäck och sovsäck (dem hade jag givit bort), utan något med mig annat än en stav. Det var en sträcka på ca. 150 kilometer, som jag tillryggalade på ca. en vecka. Jag knackade på hos folk för att få övernatta, och fick det också, alla nätter förutom en.

Sedan kom jag till slut till mina föräldrar. Jag blev inte vänligt emottagen, mina föräldrar gillade inte min munkkåpa, och min vilja att vara munk. Jag minns inte helt om jag fick stanna genast, i vilket fall som helst fick jag stanna till slut, om jag tog av mig munkkåpan. Det gjorde jag, men till slut

orkade jag inte längre, och tog på mig munkkåpan och vandrade iväg mot Helsingfors, utan något med mig. Jag stuvade foten kraftigt i Helsingfors centrum, när jag skulle dansa till musik som några ungdomar som skejtade hade på, och försökte ta mig tillbaka till Kyrkslätt. Jag nådde till Esbo, där jag vid kusten hittade en lite söndrig roddbåt utan åror, som inte var låst, och jag stal den, för jag hade så ont i foten att jag inte orkade gå längre. Båten hade en liten åra, som jag paddlade med. Jag kom inte långt innan jag såg några som stod och bad vid stranden, och jag besökte dem, platsen visade sig vara ett kristet behandlingshem. När dom fick veta att jag hade stulit båten, tvingade dom mig att lämna tillbaka den, vilket dom hjälpte mig att göra genom att åka båt med mig till stället där båten hade stått, med den på släp. Sen körde föreståndaren mig till Helsingfors, eftersom jag ville besöka ett ekumeniskt kristet kloster på en ö utanför Helsingfors, som jag hört om. Det var dit jag hade tänkt paddla med min båt. Jag åkte dit, med pengar av föreståndaren. och besökte klostret, vars ende medlem, en äldre kvinna, inte blev glad när jag frågade om jag fick övernatta i klostret, Hon gav med sig mycket motvilligt (en överraskning för mig), och jag fick bara sova där en natt. Jag spenderade en vecka på ön, ätande bär som jag hittade på folks odlingslotter, och mat som jag tiggde till mig. Jag fick också en sommarsovsäck, och jag sov på nätterna i en ladugård på ön. Det var kallt på natten (och även på dagen, jag frös både på natten och dagen), och en kväll sökte jag mig till fåren på ön (den hade får i en inhägnad), och försökte värma mig vid deras sida på natten, vilket lyckades, de lät mig sova bredvid sig, vilket fick som resultat att sovsäcken luktade starkt av fårskit. Fårskötaren upptäckte mig, och tog mig till sin lägenhet, och jag fick sova en natt hos honom. Han var homosexuell, och antastade mig, vilket var obehagligt. Men han gav sig till slut.

Till slut kom jag på att jag inte ville vara munk längre, utan bara människa, bara människa. Det var som en uppenbarelse från himlen, och jag begravde munkkåpan under ladugården där jag sovit, långt in under den kröp jag,

och gömde munkkåpan (det fanns ett trångt utrymme under golvet). Jag ristade in på ladugårdsgolvplankorna orden "Bara människa", just på den plats där min munkkåpa låg under golvet. Den finns antagligen där än idag, för jag gömde den så väl. Sedan fick jag hjälp av några människor att ta mig till fastlandet igen med roddbåt, och så vandrade jag till närmaste tunnelbanestation och åkte hem med tunnelbana och tåg.

Jag var nu mitt i en fasta på råkost som jag påbörjat strax innan jag kom till ön (denna fasta var en av orsakerna till att jag frös på ön), och fortsatte fastan när jag kom hem till mina föräldrar, som nu tog emot mig. Jag fastade allt som allt i fyrtio dagar, och blev mycket svag och smal. Det ledde till psykos, som gjorde att jag tvångsvårdades för första gången på psykiatrisk avdelning. Men det är en annan historia. Så här var det i alla fall med mitt munkeriet 2007-2008.

Hur förhåller jag mig nu till munkeriet? Ja, jag har ju ännu min orden, för mig själv, och har uppdaterat den så den passar mig nu. Men jag har fått en flickvän, vilket inte passar med munklivet. Jag skulle snarare sig mig som någon slags sekulär, västerländsk sadhu, som är en slags indisk asket. De festa sadhun lever visserligen i celibat, men i vissa grupper tillåts sadhun att ha fru och familj. Munkarna i öst och väst har däremot inga sådana undantag. Så sadhu-idealet ligger närmare vad mitt liv handlar om, än munkeriet. Jag är någon slags västerländsk asket, sadhu eller fakir. Vi har inga ord för detta, vilket säger något om västvärldens andliga fattigdom. Vi har bara luffartraditionen och bydåretraditionen, inget mer. Och luffartraditionen har dessutom dött ut, vilket säger ännu mer om oss. Ingen av dessa traditioner gör rättvisa åt det jag är, mitt liv är nämligen djupt religiöst, förvisso ateistiskt, men med en stark andlighet, främst moder-jord-andlighet, något jag skulle kalla "religiös naturalism".

2017-09-28 @ 15:29:00 Permalink Den Heliga Naturens Orden
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om fördelarna med maktlöshet

Att ha stor makt över en massa människor är enligt mig onaturligt, en evolutionsmässig anomali och avvikelse, som inte ligger i våra gener. Vi är evolverade att leva i små stammar på högst hundra människor eller så. Och är vi hövdingar, så råder vi då högst över hundra människor. Att ha makt över millioner människor är svårt för vårt psyke p.g.a. detta arv.

Är det därför som stor makt korrumperar så djupt i vårt samhälle? Är det därför tyranner och diktatorer uppstår? För att vi inte är evolverade att handskas med så stor makt? Vi bär ju ännu på våra stenåldersgener! Evolutionen går mycket långsamt!

I boken "Indianliv i El Gran Chaco" (från 1926) av Erland Nordenskiöld, som är en skildring av urfolk i Bolivia, står det:

"Varken choroti eller ashkluslay (namnet på indianstammar, min anm.) ha någon gemensam hövding för hela stammen. De flesta byar ha sina hövdingar, men dessa äro oberoende av varandra. Hos ashkluslay har jag sett hövdingar, som rå över flera byar. Hövdingarna ha inflytande i proportion med sina personliga egenskaper. De och deras hustrur arbeta alldeles som de andra indianerna. De ha inga tjänare, sådana äro okända bland dessa indianer. Hövdingen har ej någon hedersplats vid dryckeslagen, hans hydda intager ej någon särskilt utvald plats i byn.

Han är en familjefader, som man respekterar, men som ej regerar.

I krig intager han kanske en ledande roll, utan att vara åtlydd av andra, mer än de behaga."

Ser ni skillnaden mellan dessa urfolkshövdingar och civilisationens presidenter och kungar? Är makten liten, verkar korruptionen vara ganska frånvarande. Detta rimmar helt med min teori att vi inte är evolverade till att ha stor makt. Man blir galen av att bestämma över miljoner. Och var inte Hitler och Stalin galna? För att inte tala om Donald Trump?

Ansvar vi har när vi bestämmer över miljoner är också för stort för oss att bära, och avtrubbar oss, så att vi blir oförsiktiga, som flodhästen i vardagsrummet, eller som en elefant som klampar omkring i rummet och välter sönder saker hela tiden. Det får oss att ständigt trampa på folk eller trampa på minoriteter i landet, såsom på urfolk.

Det är nog mycket p.g.a. denna syn på makt som jag är anarkist, och som gör att jag tilltalas av maktlöshet, och ser en trygghet i denna, en moralisk trygghet och bevarelse (även om jag i detta blogginlägg önskade mer inflytande, en högre position i samhället). Man kan inte göra så stora fel om man inte har så stor makt. Har man för stor makt, kommer man lätt att utöva systematiskt förtryck, förtryck satt i system, något som är mycket mer förödande än det lösryckta förtryck som man utövar utan stor makt. Vad är värre, samhällets naturförstörelse (ta t.ex. koldioxidutsläppen), eller det att mörda en människa? Detta är ett exempel på skillnaden mellan systemiskt förtryck och löstryckt förtryck, och de är så väsensskilda att de inte går att jämföra. Systemiskt förtryck kan hota mänsklighetens fortlevnad, förslava tredje världen, utrota djur- och växtarter, medan att mörda en människa är en mikroskopisk handling i jämförelse, med mycket begränsade konsekvenser. Ändå ställs politikerna sällan till svars för sitt systemiska förtryck, medan mördare kan få livstids fängelsestraff, t.o.m. i isoleringscell. Det är något här som inte riktigt tillfredsställer mitt krav på rättvisa. Vårt juridiska system är lika korrupt som politikerna, och har inget sinne för proportioner, inget sinne för naturen och det som verkligen betyder något, det som gör att vi undviker att döma våra barnbarn till

helvetet. Men detta kommer av att naturen ännu inte har några rättigheter (något som Pella Thiel kämpar emot för tillfället), vilket avslöjar hur medeltida våra juridiska institutioner egentligen är, mer lik den gamla påvemoralen än en sekulär, upplyst moral.

Så min slutsats efter allt detta är att jag nog trots allt är ganska nöjd med att befinna mig på botten av samhället och att jag nog skulle avböja om jag erbjöds stor makt. Jag vill inte härska över människor, utan hellre vara en inspiration för de fåtal som jag har inflytande över, som mina bloggläsare. Så får det goda jag kan ge hellre spridas sakta som ringar på vattnet, som idéer som sprids, utan maktutövande.

En gång var jag nära att bli berömd. Det var när jag hade mina ropaktioner i olika kyrkor i Sverige 2008 (främst pingstkyrkor), där jag förbannade den västerländska levnadsstandarden, eftersom "den förtrycker tredje världen!". Då blev jag jagad av många journalister, bl.a. från Expressen, en av Sveriges största kvällstidningar. Jag avböjde alla intervjuer förutom en av en vän som jag kände, som skrev i den lilla Linköpingstidningen Corren.

När jag tänker på detta, vet jag vad som låg bakom detta; min uppskattning av den trygghet som ligger i att inte vara känd och inte ha för stor makt och för stort inflytande. Ja, min avsky för all sensationsjakt låg också bakom; journalisterna jagade sensationer.

Kanske jag gjorde rätt den gången, vad tror ni? Hade jag gått med på intervjuerna, hade mitt liv kanske tagit en helt annan vändning. Jag hade kanske inte fått ha mina psykiska sammanbrott i fred, utan hade kanske haft journalister efter mig då också? Med all den ytterligare skam och offentlig stigmatisering som detta innebär?

Jag är glad över att jag fick bli galen i fred, utan insyn från journalister. Det har hjälpt mig att läka. Och det har även hjälpt mig ut ur mina

messiaspsykos, när jag insett att jag inte är så känd trots allt, och har ett minimalt inflytande på världens skeenden, vilket inte rimmar väl med känslan av att vara messias, när tiden går och detta går upp för en.

2017-09-11 @ 13:55:00 Permalink Kritik av makt Kommentarer (1) Trackbacks ()

Den intellektuelle som samhällets samvete. Intellektuell frihet och fattigdomens välsignelse.

Jag anser att den intellektuelles främsta uppgift, och främsta utmaning i alla tider, varit att vara ett fristående samhällligt samvete, som ryter till vid orättvisor och lögnar och skyddar samhället mot faror och hot genom att varna för dem. Det är också den uppgift där de intellektuelle genom tiderna misslyckats djupast.

Orsakerna till detta är uppenbara; risken för att den intellektuelle korrumpas av pengar och maktpositioner är ständigt överhängande. Den intellektuelle finner sig ofta i en rävsax; antingen prutar hen på sin frihet och självständighet så att hen får sin röst hörd, får maktpositioner och erkännande, eller så sätter hen friheten och självständigheten först, riskerande sin karriär eftersom sanningen är för obekväm.

Hur löser man detta dilemma? Jag tror en möjlig utväg är att som Franciskus av Assisi (1182-1226) gifta sig med fattigdomen. Franciskus är ett exempel på en som stod på botten av samhället, men ändå kunde påverka det på ett extraordinärt sätt, genom sitt exempel och sin helgade personlighet. Han övergav aldrig sin fattigdom, och skulle nog vända sig i sin grav om han fick veta om sina efterföljares (franciskanernas) korruption.

Jag har brottats mycket med fattigdomen som förutsättning för intellektuell frihet - den har visat sig vara både en förbannelse (när den drivs för långt) och en välsignelse (i lagom dos). Jag har levt i många år som hemlös för att kunna stå fri gentemot samhället och kunna göra det jag älskar i frihet; att läsa och skriva, utan att behöva tänka på pengar. Men det har tärt på mitt psyke och lett till en karriär av s.k. "mentalsjukdom" (psykos). Priset för friheten var hög. Kanske är risken för lidande och sammanbrott p.g.a. fattigdom en av orsakerna till varför det intellektuella klimatet är så lamt, och varför det ryts så lite till vid orättvisor, lögnar och hot, varför detta klimat domineras så av fackidioter som sysslar med dunkla, halvt obegripliga hårklyverier och oväsentligheter.

Men hellre rota i soporna efter mat än att prostituera sig intellektuellt. Detta är inte bara min åsikt, även Marshall Rosenberg (1934-2015) skriver så i sin bok "Nonviolent communication. Ett språk för livet." Detta p.g.a. att själva meningen med det intellektuella arbetet går förlorat vid denna prostitution. Och inte bara det; det intellektuella arbetet blir också ett slit istället för ett nöje och en rolig hobby, en passion. Man tvingas läsa en massa böcker motvilligt för arbetets skull, inte för ens eget rena intresses skull, för ens egen intellektuella utvecklings skull. Och man tvingas skriva sånt som makthavarna kan godkänna. Farväl till alla riktigt radikala och vågade tankar! Farväl till anarkoprimitivismen!

Jag erkänner dock att jag, i och med mina studier vid Komvux vuxengymnasium (på ABF-huset), delvis har gått in på denna linje. Men bara delvis, eftersom jag studerar halvtid, och alltid tänker göra så - för att skapa tillräckligt utrymme för fria studier. Och det har också visat sig att detta fungerar; jag behöver bara läsa tio sidor per dag; tjugofem minuter om morgonen och tjugofem minuter om kvällen, för att klara proven (sista dagen före prov läser jag dock hela dagen). Detta gäller även vid universiteten; jag studerade bara två timmar om dagen då jag studerade på

heltid vid Åbo Akademi (jag tenderade bara böcker - föreläsningarna var för tråkiga).

Men jag har kompromissat här, delvis p.g.a. mina negativa erfarenheter av att bli fanatisk i sin frihetstörst, att det tär på mitt psyke och driver mig in i psykoser, jag kommer för långt utanför samhället. Jag uppmuntrar ingen att bli så extrem som jag, bara att fattigdomen, inom vissa gränser, kan vara en välsignelse för den intellektuelle, en förutsättning för att hen ska kunna stå fri gentemot samhället, och kunna bedriva fria studier, och undgå för mycket brödskrivande.

Intellektuell frihet är inte den enda vinsten med fattigdom, det är även rättvist mot de andra fattiga, särskilt de i tredje världen, som ofta får slita så för vår lyx.

2017-08-31 @ 11:13:00 Permalink Fattigdom Kommentarer (1)
Trackbacks ()

Jag känner mig så maktlös inför hoten mot vår värld

Jag känner mig maktlös inför hotet från klimatförändringarna och oljetoppen. Jag tycker att jag gör allt för lite. Men jag kan inte göra mer. Jag gör redan allt jag kan. Bildar mig i sakerna, är volontär inom Greenpeace, bloggar jämt och ständigt om sakerna.

Orsaken till att jag känner mig så maktlös, är kanske att jag ligger på botten av samhället. Jag har nästan inget inflytande här i världen. Har nästan ingen inkomst (840 kronor i månaden), är halvt hemlös, anses mentalsjuk, har nästan inga läsare av min blogg (5-10 besökare i genomsnitt varje dag).

Jag skulle önska att jag hade en mer uppsatt position i samhället, så jag kunde ha större påverkan på världen till det bättre. Men den vägen är nästan helt igenbommad för mig p.g.a. min psykiatriska diagnos "schizofreni", och min funktionsnedsättning p.g.a. hjärnskador av de giftiga medicinerna jag ätit i många år, från och till.

Jag gör dock det jag kan, och det är bl.a. att jag fortbildar mig. Jag går vuxengymnasiet på Komvux på ABF-huset, i hopp om att komma in på Stockholms Universitet när jag är klar, och läsa naturgeografi, och kanske eventuellt komma in på Stockholms Resilience Centre. Jag tror att kunskap är makt.

Jag har också planer på att trycka några av mina skrifter, och sprida mitt budskap således. Om inte jag får något förlag på kroken, kanske bekostar jag dem själv.

Jag har också planer på att tillsammans med Titti vistas på somrarna på Suderbyns ekoby, för att vara med och odla och lära mig permakultur och stötta deras projekt, för att göra mer skillnad i denna världen. I Stockholm är det svårt att odla. Man kan visserligen hyra en kolonilott, men jag har knappt råd med det.

Jag har dock planterat ett litet plommonträd i en lövskogsdunge i Nackareservatet. Det är mitt enda barn hittills, och jag vårdar det som ett sådant. Skulle gärna plantera en massa fruktträd om jag bara hade haft pengarna. Ja, vara med och bygga skogsträdgårdar.

Men min maktlöshetskänsla får mig att känna mig dålig och värdelös. Det är ett hårt slag för min självkänsla. Som att det inte spelar så stor roll om jag lever eller är död. Jag är faktiskt inte så rädd för döden p.g.a. bl.a. detta. Och det gör det inte bättre att jag kommer från en religiös bakgrund med en otrolig prestationspress för att man ska kunna komma till "himlen" och

undvika "helvetet". I mina föräldrars sekt krävs det nästan att man sliter i sitt anletes svett varje dag för att förtjäna himmelsbiljetten.

Jag sliter inte överhuvudtaget. Studierna går som en lek. Likaså allt jag gör för miljön, bloggandet, vandrandet, läsningen av relevant litteratur osv.

Jag har lite dåligt samvete för att jag inte sliter, delvis p.g.a. min religiösa uppfostran. Böcker och läsning är mitt livs element, och det får jag syssla med på heltid. För mina föräldrar är inte det något riktigt arbete. Det är latmanssysslor.

Jag fortsätter dock att bilda mig, i förhoppningen om att jag kanske kommer att behöva det i avlägsen framtid, för någon viktig uppgift som verkligen kommer att göra skillnad i den här världen. Tillräcklig kunskap kan då vara helt avgörande för att lyckas. Kunskap kan aldrig vara dåligt, även om det även sägs att för mycket av den kan vara farlig. Men atombomben utvecklades inte p.g.a. för mycket kunskap, utan snarare p.g.a. fackidioti och brist på allmänbildning och visdom. Kunskap är en viktig ingrediens i visdomen, och då menar jag inte fackidiotin, utan den syntetiska, breda bildningen, som har helhetsöversikten och kan göra rätta beslut p.g.a. att man har den intuitiva överblicken. Tänk hur mycket bättre världen skulle vara om politikerna i vår tid eller tidigare haft lite mer kunskap om miljö- och energifrågor! Eller om överbefolkningsproblemet! Kunskap och visdom skulle kunna ha räddat vår värld från den situation vi är i idag. Nu kan den inte längre räddas, utan nu måste vi försöka landa mjukt i Kollapsen. Kanske det behövs kunskap för det också. I såfall är det det jag siktar på, att göra skillnad i denna fråga. Att lindra världens lidanden i Kollapsen.

Och eftersom jag själv tror så på kunskap, så jobbar jag också för att sprida kunskap med mina bloggar och skrifter. Ett folkbildningsarbete, alltså.

2017-08-29 @ 13:16:00 [Permalink](#) [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer](#) (1) [Trackbacks](#) ()

Gästfriheten kan inte överleva överbefolkningen. Lite om min luffarresa till Spanien 2011.

"Despite overpopulation I find the world a lonely place" (Guy McPhersons elev i ett email till honom)

(från McPhersons bok "Walking away from empire", 2011)

Så sant, så sant. Detta lade jag särskilt märke till under mina hemlösa år i Stockholm. Jag fann mig i ett fruktansvärt utanförskap och i en ensamhet som sakta tärde sönder mitt psyke. Jag tror mycket att det var utanförskapet och ensamheten som gjorde mig sinnessjuk till slut (jag blev hemlös våren 2006, och insjuknade sommaren 2008). Man kan bli galen av mindre.

Hade vi levt som urfolken, skulle jag aldrig ha blivit utanför. Det skulle inte ha gått att bli utanför. Gästfriheten blommar nämligen i de småskaliga sammanhangen, och jag hade snabbt funnit en plats i någon urfolksstam i Nackareservatet, kanske ungefär såsom jag fann Skogs-David och Sara som bodde i en kåta i Nackareservatet år 2007. Vi blev genast goda vänner, och "skogsfolket" i Nackareservatet, som bestod av kanske sex, sju personer, spridda runt i Nackareservatet, blev min stam. Men gänget upplöstes ganska snabbt.

Om världen hade bestått av små självförsörjande stammar, skulle jag antagligen känna mig som en uppskattad gäst var jag än befann mig i världen, och jag skulle få vänner överallt där jag kom.

Gästfriheten kan inte överleva överbefolkningen, precis som "demokratien inte kan överleva överbefolkningen", såsom fysikprofessor Albert Bartlett sade i en youtubefilm.

Jag märkte detta särskilt på mina tre luffarfärder till Sydeuropa. Jag hittade aldrig riktiga vänner, jag kände mig alltid utanför, t.o.m. en del i hippielägret Beneficio i den lilla byn Orgiva, nära Granada, Spanien, som var det närmaste jag kom till att finna en urfolksstam att bli en del av. Men mina djurbefrielse satte stopp för att jag skulle ha kunnat bli en del av communityn i Beneficio (jag släppte lös Beneficios djur, som hundar och hönor), likaså det faktum att lägret bara erbjöd ett enda gratis måltid per dag (dock förväntades man ge i kollekten som gick runt efter varje måltid), och jag, som inte hade pengar, svalt p.g.a. detta, och tvingades stjäla apelsiner från apelsinträdgårdar i Orgiva. Jag fick inga vänner som hjälpte mig med maten. Jag levde periodvis på apelsiner (fallfrukt) från apelsinträdgårdarna. Det var inte hållbart, så jag gick ner kraftigt i vikt. Men Beneficio var fattigt, de hade inte råd att laga mat tre gånger om dagen.

Jag svalt inte bara fysiskt i Spanien, utan svalt även på kärlek. Detta bröt ner sakta mitt psyke så att jag blev mer och mer psykotisk. Särskilt efter att ha sett en hästflock i Orgiva, där hästarnas framfötter var bundna med kedjor, så att de skavde, och gav upphov till fula sår. Hästarna tvingades hoppa fram med framfötterna bundna med kedjor. Framfötterna var bundna så att de inte skulle rymma. Detta tog så hårt på mig att jag började be Gud om att den yttersta domen skulle komma 11.11.2011, och få stopp på djurplågeri och annat förtryck. Jag började skriva 11.11.2011 överallt, på väggar i Granada, Göteborg och Stockholm, som en bön till Gud och änglarna att de skulle gripa in. När jag nu tänker på det, var det en logisk reaktion på ohyggliga omständigheter, om man betänker att jag den gången trodde på andevärlden och Gud (jag gör inte det idag).

Det var djurplågeriet och ensamheten som gav upphov till min psykos och min tvångsvårdsepisod våren 2011. Sådana saker äter upp ens psyke inifrån. Nu mår jag bra, eftersom jag har Titti som min "stam", men även det är svårt, eftersom Titti får representera hela min stam för mig, något som blir en svår uppgift, att en person ska fylla hela stammens funktion.

Vi är inte psykiskt anpassade till att ha en enda människa som vi ska leva med i vardagen, och allra minst till att inte ha någon alls. Vi bär fortfarande på våra stenåldersgener, vi är anpassade till att leva i små stammar.

Är det för att jag är uppvuxen i en femtonbarnsfamilj som jag har upptäckt detta? Min familj var faktiskt som en liten stam, med min far som hövding. Men de flesta kärnfamiljer är alltför små för att kunna fungera som stammar. Det blir för stort tryck på de enskilda medlemmarna, som ska uppfylla stammens funktion. Jag tror inte på kärnfamiljen, utan på storfamiljen och stammen. Kärnfamiljen är inte ett sunt koncept, lika osunt som parrelationen utanför stammens sammanhang.

Slutligen: om vi vill skapa en gästfri värld, måste vi begränsa oss, och motverka denna cancertillväxt bara för tillväxtens skull, och röra oss mot det småskaliga, lokala och enkla. Mot urfolkens livsstil, helt enkelt.

2017-08-10 @ 13:03:00 [Permalink](#) [Djurbefrielse](#) [Kommentarer](#) (3) [Trackbacks](#) ()

Om de gånger jag var tvångsvårdad på psykiatriska avdelningar i Italien och Ungern

På mina tre luffarfärder till Sydeuropa (en gång till Serbien, en gång till Italien och en gång till Spanien) har jag två gånger hamnat på psykiatrisk avdelning, en gång i Szeged, Ungern (2010), och en gång i Milano, Italien (också 2010). Nu ska jag berätta lite om dessa två gånger:

I Ungern gick det till såhär: Jag hade blivit tvångsförvisad från Serbien till Ungern, eftersom jag inte hade visum (och först inte pass, men jag fick ett sådant under en 21 dagars fängelsevistelse i Novi Sad, dit jag skickades för att jag inte hade pass). Nära Ungerska gränsen, dit jag skickades, var jag med om en olycka, jag simmade över en å med tunn is på, naken, eftersom jag gått vilse i skogen, förlorat mina stövlar genom att jag tagit av dem och inte kunde ta dem på igen p.g.a. de krympt i kylan. Till slut trampade jag genom isen i en å, och beslöt mig för att simma över ån till ett hus med fönster som lyste, mitt i natten, i desperation, för att söka hjälp. Huset var befolkat, och jag fick hjälp, och skickades först till ett sjukhus som vårdade mina sår efter isen i ån, och sedan skickades jag till ett hem för hemlösa. Där uppförde jag mig lite underligt, jag minns bara att jag gjorde underliga ljud där, vilket gjorde att jag skickades till psykiatrisk avdelning, allt för lätt, utan knappt någon orsak (jag minns att jag inte gjorde något särskilt, bara dessa underliga ljud och klagoläten). Jag var allra minst farlig för mig själv eller andra, vilket brukar vara kriteriet för att man blir tvångsvårdad, vilket jag blev. När jag kom till den psykiatriska avdelningen pratade jag med en psykvårdare, som sade till mig att de skulle ge mig mediciner. Då sade jag att jag tänkte kämpa med min kropp för rätten att inte behöva äta gifter. Det lyckades inte, två tre vakter brottade ner mig och en läkare gav mig injektion med psykmedicin. Detta var förnedrande. Jag kände mig maktlös.

Det låg en gammal man bredvid mig i mitt rum på psykiatriska avdelningen i Szeged, i spännbälte (hela kroppen var bunden till sängen, så att han nästan inte kunde röra sig). Jag var förtvivlad över hans situation, och försökte komma på hur man öppnade spännbältet, men utan resultat. Jag tyckte detta var oerhört grymt mot den gamle mannen. (uppdatering 28.12.2017: Mannen var i spännbälte eftersom han ofta föll ner på golvet från sängen. Om psykiatrikerna hade varit uppfinningsrika i det goda, skulle de ha placerat en madrass på golvet och lagt mannen där. Jag ångrar att jag inte kom på det och sade det till psykiatrikerna och psykvårdarna)

En annan äldre man skulle hela tiden packa sina saker för att gå ut ur avdelningen, men det lyckades aldrig. Ytterdörren var låst. Han gjorde detta om och om igen. Han verkade inte förstå att ytterdörren skulle fortsätta vara låst i oöverskådlig framtid.

Jag fick tag i ett ungerskt Nya Testamente, och lärde mig från denna några ungerska ord, såsom "Kristztus feltamadott", som betyder "Kristus är uppstånden". Jag gick omkring på psykiatriska avdelningen och sade dessa ord till olika människor.

Jag minns särskilt att jag mötte en ung man där som var där eftersom han försökt ta sitt liv genom att sätta en massa tuggummi över sin kropp (det lät otroligt, men så berättade han). Och så mötte jag en jurist som var tvångsvårdad där. Båda dessa verkade så förtvivlade över sitt öde.

Efter nio dagar fick jag flyga hem till Finland, en resa som betalades av min bror Erik. Jag är honom evigt tacksam för detta. Men det var nio allt för långa och smärtsamma dagar, jag var rastlös i väntan på att få komma ut.

* * * *

I Milano, Italien, gick det till såhär: Jag hade kastat brödsmulor på polisen på tågstationen i Milano, och polisen tog mig till en psykiatrisk avdelning på grund av detta (allt för dåliga skäl!) för att tvångsvårdas där. Väl framme på den psykiatriska avdelningen intervjuade de mig, men jag svarade bara med att "tala i tungor", dvs. babbla obegripligheter på ett språk som jag hittat på. Jag kunde inte ens skriva mitt namn utan att jag skulle rita krumelurer kring bokstäverna, varje bokstav blev som små konstverk. Allt detta ledde till att de till slut satte mig i spännbälte (allt för dåliga skäl!), där jag fick ligga i en timme i väntan på läkaren. Denna timme var ohygglig. Det var första gången jag låg i spännbälte vid mina sinnens fulla bruk (jag har legat i spännbälte på Jorvs sjukhus, Esbo, 2008, men då var jag så nerdrogad och borta att jag inte fattade vad som hände). Jag fick svår ångest och panik (inte minst på grund av att jag lämnades ensam största delen av tiden), och det kändes som om det aldrig skulle ta slut. Det var något av det värsta jag upplevt i mitt liv. Och detta bara på grund av att jag talat i tungor och inte svarat på läkarnas frågor! Vilket övervåld! Vilket skräckvälde!

Sedan släpptes jag fri, och blev tvångsmedicinerad med så ohyggliga mediciner att det kändes som om jag inte orkade mer. Inte en gång till medicintortyr, tänkte jag. Jag blev så desperat att jag drack lite av mitt eget kiss i tron på att detta skulle vara ett motgift mot medicintortyren.

På denna psykiatriska avdelning minns jag särskilt att jag mötte en ung kvinna som var modell, som visade mig modellbilder av sig. Hon var så förtvivlad över att ha hamnat där.

Efter några dagar på psykiatriska avdelningen i Milano, lyckades jag rymma över taket från innergården. Jag upptäckte nämligen att det fanns en bänk i innergården som var rätt lång. Jag rymde genom att ställa bänken på ändan, så att jag kunde klättra upp på den och över till det rätt låga taket på

byggnaderna kring innergården (denna hade inget tak). Sedan gick jag över taket, och hoppade ner på andra sidan, till friheten. Jag var mycket lättad!

2017-08-04 @ 10:49:00 [Permalink](#) [Antipsykiatri](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Om andra gången jag tvångsvårdades på psykiatrisk avdelning. Förspelet till denna gång.

Såhär gick det till andra gången jag tvångsvårdades, på Jorv psykiatriska avdelning i Esbo, Finland:

Efter min första tvångsvård på Jorv, plågades jag till den grad av mina mediciner att jag till slut beslöt mig för att rymma hemifrån och från medicinerna (jag bodde då hos mina föräldrar). Så en vacker dag tog jag min ryggsäck, min sovsäck och började vandra norrut, utan mål, desperat. Mina föräldrar anmälde rymningen till polisen, och jag blev eftersökt i radion. Men jag lyckades vandra i kanske sjuttio, åttio kilometer innan en olycka hände:

Mitt i allt medan jag vandrade, var det som om jag plötsligt blev allt för smal, som om min kropp krympte något väldigt (jag tror det hade att göra med att jag slutat med medicinerna för några dagar sedan). För att kompensera för detta genast, i desperation, grep jag tag i en stor ätlig svamp (jag tror det var Karl Johan-svamp eller något liknande) vid vägkanten, och förtärde hela den. Efter någon timme blev jag illamående, och spydde flera gånger. Jag kände att jag behövde stanna för att vila, och lyckades till sist hitta ett ödehus, där jag slog läger i en förfallen bastu på gården. Väl där började jag känna att livet började gå ur min kropp. Det hände när jag låg på golvet, att livet började stanna av mer och mer i min kropp, och jag andades saktare och saktare. Jag trodde det var

förgiftningssymptom, och tänkte att nu dör jag. Dock, när jag stod upp ur bädden, kom livet tillbaka. När jag lade mig ner, upprepades samma sak. Detta upprepades sex gånger. Vid nåt skede var jag så säker på att jag skulle dö att jag förberedde mig på allvar för det. Jag blev desperat, och letade förtvivlat efter bibelvers i bibeln jag hade med mig, för att trösta mig. Och vid nåt skede kände jag en oerhörd lättnad över att jag skulle dö, äntligen skulle jag nå befrielsen, exodus ut ur "Egypten", bort från psykiatri och det tunga jordiska livet. Jag grät som ett barn. Sedan, vid nåt skede, upplevde jag som om jag blev ett litet barn, och jag lekte med några klossar på golvet som ett litet barn. När jag sedan gick ut ur bastun, ut på gården, var hela tillvaron som förklarad av en sagolik glans.

Till slut bestämde jag mig för att dö hemma hos mina föräldrar (så säker var jag på att jag skulle dö). Så jag vandrade tillbaka hemåt, till närmaste tågstation. Jag sov den natten på tågstationen, och åkte hem följande morgon. När jag kom fram med tåget, var det som om jag blev överkänslig för allt, och kunde känna mobiltelefonsignalerna i min kropp. Och när jag skulle gå den två kilometer långa vägen från tågstationen hem, var det som om tiden gick bara saktare och saktare. Aldrig har den vägen känts så lång. Jag kämpade för att hinna fram till mina föräldrar innan tiden stannade upp och jag dog (tänkte jag). När jag kom fram, hälsade jag på min mor, utan att prata, jag bara visade henne en text om min nuvarande sjukdom (jag menade förgiftningen, men jag tror min mor tolkade det som min schizofreni) och dess dödliga utgång som jag hade skrivit i min bibel. Jag lade mig genast på soffan, och där började samma dödsprocess som i bastun. Jag började andas saktare och saktare, och min mor hörde det, och började desperat spela piano för mig. Sedan ringde hon ambulansen. Ambulansen kom fort, och bar mig ut ur huset, in i ambulansen.

Väl framme på hälsostationen, vaknade jag till liv när jag hörde en läkare skratta åt en förtvivlad patient. Då vaknade livsviljan, jag ville vara med och kämpa mot sådana ting. Jag stod upp ur bädden, men rymde inte. Ambulansen körde mig sedan till Jorv sinnessjukhus (sic!), och där intervjuades jag av en kvinna, en alldeles kort stund. Hon ställde bara några frågor, såsom "Tänker du på döden?". På denna fråga svarade jag ja, och då verkade det avgjort: jag måste stanna på sinnessjukhuset.

Jag fick aldrig för mig att jag skulle säga till läkarna om min svampförgiftning (som jag tror kom av alla de gifter från bilavgaser som samlats i den, svampen låg ju alldeles vid väggkanten). Det var liksom inte aktuellt, jag kände mig till slut så överkörd av läkarna att jag gav upp varje försök att kämpa för mina rättigheter. Och dessutom trodde jag i början att jag helt säkert skulle dö, så jag trodde att jag inte behövde kämpa för dessa rättigheter. Jag skrev bara ett brev till min familj, ett avskedsbrev från en döende man som helt säkert trodde han skulle dö. Men när jag efterhand märkte att jag inte heller dog, började ett av mitt livs värsta helveten. Jag kände att en grym orättvisa hade begåtts, att jag hade hamnat på sinnessjukhus istället för på vanligt sjukhus av att ha blivit förgiftad av en svamp. Och jag kände det som en skymf att läkarna inte ens var intresserade av att ta reda på varför jag blivit så sjuk som jag blivit. Allt var tydligen bara psykos, allt, svampförgiftningen, känslan att livet rann ur mig, allt. Och nu började jag känna att jag ville rymma och ta självmord. Jag blev helt enkelt besatt av tanken på rymning och självmord, jag kunde inte tänka på något annat. För jag visste inte hur länge jag skulle stanna i detta helvete på jord.

Två månader var jag tvångsvårdad den gången, två ohyggliga månader, allt för lång tid. Tvångsmedicinerad med ännu högre dos mediciner än tidigare. Bara för att jag blivit förgiftad av en svamp, med de psykiska komplikationer detta innebär. Snacka om brott mot mänskliga rättigheter.

Den sinnessjukhusvistelsen är som ett sår i mig fortfarande, ett trauma. Att man så lätt kan bli tvångsvårdad. Bara för att man varit tvångsvårdad tidigare är man tydligen inte trovärdig. **Jag hade inte gjort en fluga förnär**, varit varken farlig för mig själv eller för andra. Bara ätit en svamp full av avgasgifter, i misstag, i tanklöshet, desperation.

2017-07-27

Luffarbrev nr. 6: Vi är tillbaka i Stockholm

Igår kom jag och Titti hem till Stockholm från vår en och en halv månad långa luffarresa till Gotland, på Gotland, och tillbaka. Här kommer de avslutande nyheterna från resan:

-På Almedalsveckan, mot slutet, stötte vi på ett tält som innehades av "Djurens parti", ett nystartat parti som startades 2013, och som är "för ett samhälle där alla individer oavsett art har rätt till sitt eget liv och inte utnyttjas av människan på ett sätt som är negativt för individen." Som gammal djurrättsaktivist som släppt fri åtskilliga djur under min livstid, var det här en mycket glädjande upptäckt, och något att förmedla vidare. Jag sade åt dem att mitt ideal vore att alla djur skulle få gå fria i skog och mark, och det sade dom inte något emot. Man skulle förstås inte tvinga djuren till vildmarken, utan hundarna, hönsen och korna skulle få röra sig runt människobosättningarna hur dom ville. Men man skulle ta bort kedjor, burar och stängsel, och inte bara ha korna heliga, som i Indien, utan ha alla djur som heliga djur.

-Vi träffade en aktivist från Kommittén för mänskliga rättigheter, en global organisation som bevakar mentalpatienters rättigheter, som startades 1969 av Scientologikyran och psykiatriprofessor Thomas Szasz. Aktivisten delade ut en tidning åt oss, som jag slukade begärligt, och i den är de bl.a.

mycket kritiska till psykmediciner (de skriver t.ex. att den antipsykotiska medicinen som jag äter, Zyprexa, är skadlig), och menar att ADHD egentligen inte finns, i enlighet med neurologen Richard Sauls uppfattning i en mycket uppmärksam bok. De menar också att det att medicinera ADHD-barn med amfetamin är ett övergrepp, vilket jag håller med om. En av mina systrar har gått på bluffen och ger sin sjuåriga pojke amfetamin för att han ska vara lugn. Att civilisationen inte längre tål att barn är vilda, som de flesta av dem alltid har varit genom historien, är bara ett exempel på hur sinnessjukt det kan bli när vi ska psykopatologisera nästan alla aspekter av livet, nästan alla livsproblem, såsom psykiatriker har en tendens att göra. Nästan allt i livet ska diagnosticeras med någon obegriplig diagnos, och medicineras med droger som skadar hjärnan. Om man inte vaknar upp vid inblicken i detta, och ser hur långt förfallet har gått, då vaknar man väl aldrig. Kommittén för mänskliga rättigheter kan förvisso överdriva och ge felaktiga uppgifter, men i det stora hela tror jag de har rätt, att psykiatrin ofta är destruktiv.

-I Visby hände det sig att, medan jag och Titti satt på en bänk vid Almedalsbiblioteket, kom det en liten måsunge vandrande förbi, medan den pep mycket livligt. Den strök förbi oss bara en halvmeter ifrån oss. Jag plockade upp ungen, och den gjorde inget motstånd, sprang inte ifrån mig när jag försökte ta den. Jag höll den lite i mina händer, och smekte den, medan den pep. Det är första gången i mitt liv detta händer! Sen märkte vi att måsungens föräldrar var i närheten, och släppte den fri, för att inte reta upp föräldrarna och få dem på oss.

-När vi vandrade mellan Nynäshamn och Västerhaninge, hände det något otroligt. Vi såg en hackspett kämpa för sitt liv vid vägkanten, den kunde inte flyga, och kämpade för att röra sig. Den kunde inte heller gå, och kämpade sig fram med sina vingar (den var vuxen). Den rörde sig nästan inte ur fläcken. Jag tog upp den i mina händer, och undrade vad jag skulle

göra, medan den bet på mina fingrar, och hackade på dem. Då såg vi en bilist stoppa bilen i närheten, och vi gick till bilen och bad om hjälp. En medelålders kvinna steg ut ur bilen, och vi bad henne om hon kunde ta hand om hackspetten, och föra den till djurläkaren. Det ville hon, och vi litade på att den kom i goda händer. Två möten med fåglar på mycket nära håll, tätt intill varann, för första gångerna i mitt liv! Det verkade osannolikt! Senare undrade jag om jag hade gjort rätt med hackspetten, den var inte så förtjust i att jag tog hand om den, och jag tänkte att jag borde behandla andra som jag själv vill bli behandlad, och om jag inte vill bli påtvingad vård (vilket jag inte vill), ska jag inte tvinga andra heller till vård. Men jag kunde hellre inte lämna hackspetten till att dö en smärtsam död av hunger och törst, bättre att först ge den en chans till läkning och låta en djurläkare avliva den på ett icke smärtsamt sätt om den inte kan rehabiliteras. Så jag gissar att vi gjorde rätt.

- Vi sov bara två nätter inomhus under hela luffarvandringen i en och en halv månad. Under Almedalsveckan sov vi vid en skola, och fast det kom väktare och lärare som såg oss, jagade de inte oss bort, utan lät oss vara där.

-Gotland verkar älska naturen mer än fastlandssvenskarna, så lite skräp var att hitta i vägdikena, jämfört med fastlandet.

2017-07-14 @ 18:17:00 [Permalink](#) [Antipsykiatri](#) [Kommentarer \(2\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Något om min obotliga fanatism i miljöfrågor.

Jag läste igår den israeliska författaren Amos Oz' bok "Hur man botar en fanatiker" (2006) Det var som att hålla domedag över mig själv. Jag kände mig mycket träffad av den skarpa kritiken av fanatismen som boken

innehåller, trots att den handlar mest om fanatismen i relation till Israel-Palestina-konflikten. Jag har aldrig läst en så nyanserad skildring av denna konflikt, där båda parternas synder ges lika mycket uppmärksamhet. Konflikten är inte en kamp mellan goda och onda, menar Oz, utan där står rätt mot rätt. Israel och Palestina har båda lika mycket rätt till landet som den andre parten i kriget *. Det är vad jag stundom anat. Men det är inte i Israel-Palestina-konflikten som jag är fanatisk. I den konflikten står jag på Oz sida, och är tolerant, kompromissvillig och nyanserad som honom. Det är när det kommer till miljöfrågorna som jag är fanatiker, som ni kanske märkt här på bloggen. Och det känns som om jag är en obotlig sådan. Jag ser inte någon utväg ur min fanatism. Omständigheterna tvingar mig in i den. Bara en radikal miljö- och energipolitik kan rädda mänskligheten från undergång. Och desto mer radikal den är, desto mindre riskerar vi våra barnbarns framtid. Jag ser ingen utväg ur detta. När jag ska börja tänka ickefanatiskt i dessa frågor, så stöter jag huvudet i väggen, och den väggen heter våra barnbarns framtid. Jag kan inte riskera den. Har ni någon idé till utväg ur min ekofanatism? (Det är tre saker som särskilt låser mig fast i fanatism: klimatförändringarna, Peak Oil och tredje världens nöd. Och över allt detta vilar våra barnbarns framtid.)

Eller är det så att man kan och bör vara fanatisk i vissa frågor, medan man bör vara kompromissande och ickefanatisk i andra? Får man vara fanatisk i det goda, det som är verkligt objektivt gott? Får man vara fanatisk i att lindra lidande och bekämpa orättvisor, fanatisk för mänskliga rättigheter och djurs rättigheter? Får man vara fanatisk för livets bevarande och livets seger i alla aspekter? Är livet viktigare än frågan om man är fanatisk eller inte?

Jag är rädd att Oz är för lite nyanserad i sin analys av fanatismen. Han utelämnar frågan om det i vissa frågor är berättigat att vara fanatisk. Och

hur är det med att vara en fanatisk motståndare av all fanatism, som kanske Oz är? Vi kommer inte undan den.

Och hur är det med hängivenheten, passionen? Är den alltid fanatisk? Eller är den en berättigad fanatism? Den som alltid ska akta sig för fanatism, löper risken att bli ljummen och likgiltig för världens nöd.

Jag har skrivit tidigare om fanatism, här.

* Oz förespråkar även tvåstatslösningen, vilket jag själv tycker är vettig.

2017-07-11 @ 13:26:00 Permalink Fanatism Kommentarer (3) Trackbacks ()

Några fler intryck från Almedalsveckan. Och något om Nordiska Motståndsrörelsen och flyktningspolitik.

Jag ska här räkna upp några intryck från Almedalsveckan, som jag bevistat alldeles nyligen, och som är Sveriges största politiska mötesplats:

- Vänsterpartiets partiledare Jonas Sjöstedts Almedalstal gjorde intryck, särskilt hans patos för de fattiga och utsatta.

- Jag och Titti gick på en filmvisning (filmen "Human harvest") som handlade om den illegala organtransplantationshandeln i Kina, där 60 000 - 100 000 Falun Gong-utövare och kristna mördas varje år (en och en halv miljon har mördats sedan år 2000) för att myndigheterna vill tjäna pengar på organtransplantationer genom att ta organ från dem, eftersom de inte räknas som riktiga medborgare, utan bara som skit, som man kan exploatera hur som helst. Kina har härigenom blivit världens ledande land

inom organtransplantationer. Offren för organhandeln torteras också ibland. Filmen var mycket stark, och visade hur ofattbart korrupt Kina egentligen är, vilket upprörde mig och Titti. Kina är världens största diktatur.

- Partiet Enhet, som är ett slags nyandligt New Age-parti, hade ett tal om hur vi ska verka för en fredlig värld, och lade fram ett förslag om ett fredsdepartement, basinkomst och s.k. non-violent communication. Det sistnämnda är även populärt bland ekobyar, bl.a. i Suderbyns och Änggårdets ekobyar. På frågestunden efter talet frågade jag om partiet trodde på ett världsparlament som en möjlig lösning på krigen, och talaren svarade ja, möjligtvis ett reformerat FN.

- Vi var även på ett samtal på miljöpartiets kontor i Visby, där utländska volontärer på Suderbyns ekoby (som vi nyligen besökt) berättade om sina erfarenheter av ekoby-liv, och där vi även fick samtala livligt efteråt. Jag minns särskilt ett samtal med en av Pella Thiels medarbetare, som handlade om att vi måste försöka locka företag till att ställa om till ekologiskhet med att lyfta fram att det lönar sig rent ekonomiskt att vara grön, vilket det faktiskt gör.

-Essentiella politiska frågor som Peak Oil (oljetoppen) och världsparlament lyste med sin frånvaro, så långt jag läste i Almedalsguiden (jag läste inte allt), där alla över 4000 evenemang var presenterade.

-Det var många programpunkter om hållbarhet på Almedalsveckan, så många att jag inte hann gå på alla. Det verkade som om var och vartannat företag hade "hållbarhetschefer". Men jag upplever detta mer som "greenwashing" än som en verklig omsorg om miljön och hållbarhetsfrågor. Alltför ofta liknar detta gamla tyranner som på sin ålderdom försöker gottgöra lite av sina otaliga brott.

-Jag mötte Gustav Fridolin, miljöpartiets partiledare, för första gången i mitt liv. En otroligt kunnig och brinnande miljökampe, som jag lyssnade till en hel del. Förvisso led han av det vanliga felet hos politiker att vara lite tråkig och göra otroligt spännande frågor som klimatfrågan banala (detta gäller dock inte första delen av hans almedalstal), men han gör i alla fall allt han kan för att göra politiken grönare, och sådana som han behövs starkt, även om de ständigt måste kompromissa med andra mindre samvetsömma politiker. Jag har förståelse för att man blir mindre radikal desto mer insyltad i politiken man blir, men någon måste ta den kampen. Alla behövs i kampen. Både kompromissande partipolitiker och ultraradikala visionärer, som sätter de höga målen, och visar vart vi behöver sträva. Jag själv är mer en ultraradikal visionär än en kompromissande politiker, som ni säkert märkt här på bloggen, men jag vill inte därför förakta såna som Fridolin, de har det svårt och måste kämpa mycket. De tar de små stegen, som verkligen behövs tas, medan jag målar upp de stora stegen som vi borde ta till slut, men inte klarar utan de små stegen.

-Under Gustav Fridolins almedalstal på lördagen fick jag mitt första möte med nynazister någonsin. När Fridolin talade lite surt om "rasister och nazister", klappade de flesta, men på samma gång var det ett gäng nynazister bakom mig och Titti som ropade ett slagord många gånger om och om igen. Jag hörde inte riktigt vad de ropade, kanske var det "landsförrädare!" eller "folkförrädare". Titti och jag blev lite rädda då, för att det skulle bli bråk. När talet var slut, ropade gänget samma sak igen, men då var det ett gäng hippies (bl.a. från Suderbyn) som ropade tillbaka "Jalla, jalla, kärlek till alla!", många gånger om (jalla betyder ungefär "kom igen", uppmuntrande, på slang). Senare fick vi höra att nynazisterna hade ropat "Isabella Lövin och Gustav Fridolin är landsförrädare!" vid ett evenemang med nämnda personer. Vi var även på ett evenemang som handlade om nynazisterna på Almedalsveckan, närmare bestämt deras

organisation "Nordiska motståndsrörelsen" (NMR) (som fick sätta upp ett tält under några dagar på Almedalsveckan). Igår stod det nynazister och delade ut deras tidning "Nordfront", som jag och Titti tog emot, och som jag läste lite i, för att bättre förstå min fiende, och då läste jag till min förvåning att Nordiska motståndsrörelsen inte är emot demokrati, de är varken för eller emot demokrati, men ser gärna ett "folkstyre", som de skrev (fast det att dom vill förbjuda "folkfientlig media" låter nog ganska diktatoriskt, och när man söker lite bland det som är skrivet om NMR, så ser man att dom har totalitära anspråk). Och de vill slopa partipolitiken, och istället införa ett skick där varje politiker som väljs till riksdag och regering är fristående från varje parti, och därigenom också personligt ansvarig för vad hen säger och gör, och kan då inte gömma sig bakom partiet. Det tyckte jag inte var så farligt, faktiskt, och förenligt med demokrati (fast när man söker lite bland det som är skrivet om NMR, så ser man att dom har totalitära anspråk, och kommer att använda sig av detta skick för att tillsätta sina egna på alla viktiga poster). De är även mot abort, preventivmedel, feminism och homosexualitet. De förordar också rätten att bära vapen, att alla som gått militären skulle få behålla sina vapen. Och förvisso är de starkt flyktningsfientliga, vilket jag avskyr, med tanke på den djupa nöd jag hörde en flykting på Almedalsveckan berätta om, hur fruktansvärt det är att bo på flyktingläger, och befinna sig mitt bland bombningar i Syrien. Jag kan visserligen förstå att Nordiska motståndsrörelsen är rädda för att t.ex. muslimerna tar över politiken i Sverige i framtiden, genom att de blir för många, men vi måste även tro på att det går att assimilera flyktingarna i det svenska samhället, genom skola och folkbildning, så att de inte utgör ett hot. Vi måste tro på det goda i människan. Jag har även tänkt att en möjlig lösning på hotet från muslimer är att ta in flyktingar lika mycket från olika länder och religioner, på så sätt att en grupp aldrig får växa sig för stor, och således ta över politiken. Eller att man bara tar in stora mängder flyktingar från kulturer som inte uppfattas som ett hot, såsom buddhistiska och hinduistiska kulturer. Men

hotet är förvisso reellt, och måste få oss att tänka över det, och hitta lösningar (jag erkänner att flyktningsfrågan är en väldigt svår fråga). Det skulle förvisso vara förödande om hela Saudiarabien skulle fly till Sverige undan klimatförändringarna, och ta över den svenska politiken med Sharia-lagar. Men sprider man Saudiarabiens flyktningar över hela världen, genom ett möjligt världsparlaments agerande, blir det hanterbart. Och likaså om vi har verkat för bildning och humanitet som förebyggande muslimsk extremism, istället för att sälja vapen och krigsmateriel till Saudiarabien, såsom vi nu gör. Om vi fortsätter sälja vapen dit, kanske vi en dag får äta upp vår egen medicin, genom att militanta islamister terroriserar Sverige i ännu högre grad än nu.

2017-07-10 @ 15:45:00 [Permalink](#) Fascism och nazism Kommentarer (1)
[Trackbacks](#) ()

Luffarbrev nr. 5: Vi är tillbaka i Visby efter Gotland-runt-resan. Något om Suderbyns ekoby.

Hej alla läsare! Nu är jag och Titti tillbaka i Visby efter Gotland-runt-resan, som varat i fjorton dagar. I morgon börjar Almedalsveckan, Sveriges största politiska mötesplats. Vi ska vara på hela den veckan, 2-9.7 och åker tillbaka till fastlandet den 9.7., och därifrån tillbaka till Stockholm.

Gotland-runt-resan har varit mycket spännande, med den vanliga äventyrlighet som vi haft förra sommarens tre och en halv månad långa luffarvandring utan tält. Även denna gång hade vi inget tält med oss, och det var ständigt en utmaning och ett äventyr att hitta sovplatser för natten. Inte en enda gång behövde vi sova hos människor (så som vi ofta gjorde förra sommaren, då vi ofta sov i skjul, stall och garagen mm). Vi hittade alltid ställen att sova på utanför människornas boställen, såsom på stränder

och på busshållplatser, som det fanns många av på Gotland, mycket mer än på fastlandet. Busshållplatserna var också byggda så att de gav gott skydd mot regn, vilket inte alltid är fallet på fastlandet. En gång sov vi på en campingstugas altan, men blev bortkörda av en sur campingägare på morgonen efter att vi hade ätit. "Så gör man inte", sa han efter att ha utfrågat oss om vem vi var och vad vi gjorde där.

Vi hade även tur med vädret, förutom mot slutet.

I slutet av vandringen besökte vi Suderbyns ekoby, som låg tio kilometer söder om Visby. Vi var där en halv dag, och Titti gjorde en filmintervju med en av grundarna, Robert Hall, och filmade gemenskapen där. Vistelsen där var en mycket fin upplevelse, det som jag tyckte mest om var att här var det en äkta communitykänsla, till skillnad från de flesta andra ekobyar jag och Titti besökt. Här ägde de allt tillsammans, ingen hade privat egendom, utan de delade på allt, helt ner till tandkrämen och schampot. Man gjorde inte som på många andra ekobyar, att man köpte en tomt på ekobyen och byggde sitt eget hus, som i en bostadsrättsförening, utan här byggde alla tillsammans (Suderbyns ekonomiska förening) husen, och sedan fick man hyra in sig i husen som ägdes gemensamt, för en mycket billig penning. Om man tältar med eget tält i ekobyen kostar en månads vistelse där bara 2500 kronor, litet dyrare om man hyr det billigaste rummet. Robert Hall och de andra är mycket idealistiska, och vill leva i frivillig enkelhet och fattigdom, och inte göra pengar på sin verksamhet. De skyr kapitalismen och vill inte smutsa ner sig med företagsamhet. Därför är det så billigt att bo där. De har därför rätt lite pengar, och när vi var där hade de inte pengar till att betala räkningar. De går mycket på soptippen och får tag i slängda saker och byggmaterial där. Detta drag av enkelhet och fattigdom hos Suderbyn tyckte jag mycket om. Robert Hall berättade också att de försökt lära sig av andra ekobyars fel, och undvika att ge incitament till girighet i ekobyen. Och att de står i

mycket nära relation till ekoby rörelsen i Europa och världen, för att kunna ha ett avstånd till det övriga samhället, och inte sugas in i Svenssonlivet. Han sa även att ekobyarna borde uppmuntra varann till att höja den ekologiska ambitionsnivån, och att han tvivlar på att flera ekobyar i Sverige verkligen är ekobyar, fast de vill framstå som sådana.

Flera hus på tomten var byggda av lera, såsom ett dusch-hus (som samtidigt fungerade som växthus, ena halvan var dusch och andra halvan växthus, så att båda rummen skulle få nytta av varandra, i sann permakulturanda) och en bastu.

Den varma communitykänslan märktes mycket tydligt på ekoby, där vi åt tillsammans och hade djupa samtal kring matbordet. Det var en riktig hippiekänsla. Huvudhuset var proppfullt, p.g.a. att elva volontärer, bl.a. fyra från Italien (Titti, som är halvitalienare, pratade mycket livligt just med tre av italienarna), några från Spanien och en från Brasilien, var där på fem veckor, för att vara med på en konferens på Ängsbacka kursgård, som skulle ordnas av den Europeiska ekobyföreningen GEN Europe. Där samlas ekoby-representanter från hela Europa, för att dela idéer och insikter, och för att nätverka. Även flera ekobyrepresentanter från övriga världen brukar komma.

Permakulturandan var mycket stark på ekoby, och det är inte för intet som Suderbyn kallar sig "Suderbyn permaculture ecovillage" på sin hemsida. Allt där var genomsyrat av permakultur, helt ner till det faktum att gräset fick växa vilt överallt där man inte odlade, med vackra ängsblommor överallt. En av ekobyns grundare, Ingrid Gustafsson (som också bodde på ekoby) visade oss runt. De hade överraskande mycket odlingar, och två växthus, det ena med tomater och gurka (och lite chili), och det andra inte riktigt färdigt än, det användes tills vidare till meditations- och kurslokal. I detta senare växthus, som var utformat som en glob (kallades The Dome), fanns även en biogasanläggning, inte helt färdig än, inspirerad av

förebilder i Kina, och den första i sitt slag i Europa. Där skall produceras råbiogas, som kan användas till att värma upp huset, den kan däremot inte användas till ekobyns flera biogasbilar, som annars går på biogas producerad annanstans på Gotland. Suderbyn tror mycket på biogas som en lösning på energikrisen, och Robert Hall tror att den är lönsam, och har högt EROEI (Energy returned on energy invested). Man använder ju mat- och jordbruksavfall till att producera biogas med, och får som biprodukt fint gödningsmedel.

Ekoby hade också två vindkraftverk, det ena inte riktigt färdigt, som de byggt helt själv, och som såg helt annorlunda ut än de som man vanligtvis ser ute på landet (mycket mindre propellrar, och som hålls på sin plats av vajrar, som spänns ut från toppen). De hade också ett litet vattentorn.

Det enda som var lite negativt var att ekoby låg strax intill en medelstor bilväg, med ständigt bilsus förbi. Men man kan inte få allt.

Suderbyn var den ekoby som jag tyckt mest om av alla jag besökt, särskilt p.g.a. den kollektivistiska communitykänslan, enkelheten och det starka inslaget av odling och permakultur. Jag har redan i tankarna att bo där en månad nästa sommar, om vi får lov, tillsammans med Titti, eftersom det är så billigt, och eftersom jag tycker så mycket om den.

2017-07-01 @ 14:18:00 [Permalink](#) Ekobyar Kommentarer (2) [Trackbacks](#) ()

Luffarbrev nr. 4: Vi är i Nynäshamn

Hej! Nu har jag och Titti kommit till Nynäshamn, hamnstaden där båten går över till Visby på Gotland. Det har varit några spännande dagar sedan senaste luffarbrev. Vi har hunnit besöka Magnus Hjort på Charlottendals

gårds ekoby, han som bodde i jurtan som jag skrev om (vi fick hjälpa till att skyffla gödsel på ekobyn tillsammans med Magnus senaste lördag). Han var mycket trevlig, en riktig hippie och anarkoprimitivist, vegan, som älskar att meditera, vill att djuren ska gå fria, älskar gammal historia, särskilt sådan om jägare- och samlare-kulturer, och som även har kontakter till föreningen Naturliv i Järna, anarkoprimitivisternas (i Järna) förening, där Andris Fågelsvickare, Johan Örlander och Niklas Taliaferro är med. Vi försökte också få till stånd möten med dessa två sistnämnda, men det misslyckades. Jag ska försöka få till stånd ett möte med dom senare i höst, då jag också tänker besöka Magnus. Kanske jag har min planerade skogsretreat på en dag (i höst) i skogen nära Magnus (jag tänker kanske också ha den i Nackareservatet).

Jag gjorde närmare bekantskap med Magnus' bok "Not in His image. Gnostic vision, sacred ecology and the future of belief" av John Lamb Lash (2006), och jag blev ännu mer fascinerad av den än senaste gång jag var hos Magnus och kollade i den. Här är verkligen en nyckel till den naturandlighet som våra yttersta förfäder hade, de s.k. "hedningarna", som tvingades in under kristendomen, och vars andlighet därför dog ut. Den här boken ska jag verkligen återvända till när jag besöker Magnus i höst.

Resan från Södertälje till Nynäshamn var spännande, vi gick nästan vilse mitt i stora skogen en gång, vi kom in på en liten skogsväg som visade sig vara en blindgata (det var mitt fel, jag hade inte kollat kartan ordenligt, och glömt att kolla på kompassen för att försäkra mig om att vi var på rätt väg). Vi hade gått långt på den vägen, och det kändes mycket tungt att gå tillbaka till huvudvägen och fortsätta på den. Det var även mycket sent, så vi hann inte vila oss, för vi var tvungna att hinna till bondgårdar innan bönderna lade sig för kvällen, för att fråga om härbärge. Vi kom fram nära kl. 11, och då var det nästan som vi fick änglahjälp, för vi mötte en kvinna på vägen som hjälpte oss att hitta ett övergivet hus, där vi kunde sova. Det

övergivna huset var visserligen igenbommat, men vi hittade ett litet övergivet lusthus, övervuxet, men väl beboeligt, nära det övergivna huset, och där övernattade vi. Det var nära på att vi hade kommit för sent till bondgårdarna, men en bil räddade oss som kom förbi, vi fick köra med den en bit på vägen. Den sista biten var extra svår att vandra, för Titti började misstänka att vi gått vilse igen, och ville vända, medan jag framhärjade. Just när Titti tänkte vända såg vi tecken på civilisation - staket. Det räddade oss, och vi hann fram i tid så vi kunde fråga om härbärge.

Annat som är värt att berätta är att vi två gånger har sett döda rådjur vid vägen (påkörda av bilar), det första luktade redan lite illa och var full av flugor, det andra verkade vara färskt, luktade inte illa och hade inga flugor på sig, så jag klappade det lite grann. Det var första gången i mitt liv jag klappat ett rådjur, det var dock inte så märkligt som jag hade trott, det var som att klappa en hund. Det lossade en massa hår från rådjuret när jag klappade det.

Jag och Titti har inte tvättat oss på snart två veckor, vi har inte haft möjlighet. Titti säger att jag luktar illa. Men vi ska försöka bada och tvätta våra kläder i havet.

2017-06-15 @ 14:50:00 [Permalink](#) [Anarkoprimitivism](#) [Kommentarer \(1\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Myndigheterna har huggit ner min barndoms käraste skog. Mitt giftermål med tallen "Shekinah"

För flera år sedan högg de finska myndigheterna ner min barndoms käraste skog, en skog vid Tolls i Kyrkslätt, där jag bodde med min familj fram tills jag var sex år gammal. Myndigheterna gjorde det för att få plats för en motorväg. De (tror jag) kompenserade för detta genom att plantera en träd

på en åker alldeles i närheten, skapa en trädåker. Detta förfarande är ungefär lika moraliskt som att mörda sin son som står i vägen för ens karriär, och kompensera för detta genom att skaffa ett nytt barn.

Jag säger som Andris Fågelskare, att de har mejat ner en del av mig när de mejade ner denna skog. Vi hör ihop med skogarna, och denna skog hade något sagolikt över sig, det var min barndoms sagoskog.

Jag har inte längre känslokontakt med denna skog, antagligen p.g.a. psykpillerna jag äter, men under studietiden vid Åbo Akademi (teologi) 2005 upplevde jag att jag fick kontakt med min barndoms skogar genom skogarna i Varissuo. Jag blev så förälskad i den skogen att jag gifte mig med en tall i den, jag tog ring på mig och tillverkade en ring till trädet. Jag hade ett nattligt bröllop i skogen, där jag gifte mig med tallen. Tallen representerade för mig hela naturen, och jag lovade naturen evig trohet den natten. Ja, naturen var gud för mig den gången, så jag gifte mig med gud. På guldringen som jag köpte hade jag låtit inskribera "Shekinah" och datumet för vårt bröllop, nån gång i juni 2005. "Shekinah" är det hebreiska namnet för "Guds härlighet", och den flamma som man menade brann över förbundsarken i Jerusalems tempel, kallades "Shekinaflamman". Ordet "Shekinah" betyder också "inneboende" eller "närvaro", och betecknar Guds inneboende och närvaro i sin skapelse. Ordets genus är femininum. Allt detta visste jag när jag namngav tallen, jag studerade ju teologi vid teologiska fakulteten vid Åbo Akademi. Tallen representerade för mig fönstret mot Gud/naturen.

Jag minns att jag planerade bröllopet noggrant, och hade ett program på papper med mig, som jag visserligen inte följde så noga. Men där var dikter av Tagore (från diktverket "Gitanjali", betyder "Sångoffer"), utdrag ur "Mässa för all jorden" av Pierre Teilhard de Chardin, och Edvard Griegs musik. Jag minns mest av allt att jag lyssnade på Grieg på min MP3-spelare, och berördes djupt av en vaggsång av Grieg, som jag aldrig senare

lyckats återfinna. Det var som om skogen vaggade mig genom den sången. Den är för evigt förbunden med denna bröllopsnatten i skogen, och kanaliserar dess stämning än idag.

Ett halvt år senare kom jag att grunda en munkorden för mig själv, "Den heliga naturens orden", där meningen var att jag skulle flytta ut i skogen för att bo med min maka naturen. Det var en orden vars syfte var att läka Moder Jord, och där djuren var mina ledare. Djurismens födelse. Denna orden var det som gjorde att jag hoppade av studierna och blev luffare och hemlös, boende i Nackareservatet utanför Stockholm.

Jag tappade min ring 2008, p.g.a. att jag blev så mager, och har sedan aldrig återfunnit den. Men mitt förbund med naturen är ännu i kraft, jag har lovat henne evig trohet, och allt det som hon har i sitt bröst, alla fattiga, alla djur, alla människor, varelser och växter.

Jag bor fortfarande i min lilla hydda/håla i Nackareservatet, fast jag på sistone har sovit mest hos min flickvän Titti Spaltro. Jag bor inte officiellt hos Titti (jag betalar inte officiellt hyra), utan är officiellt hemlös. Jag ska nog, när vi kommer hem från luffen, sova lite mer i skogen, för att inte tappa kontakten med min make naturen. Jag har hittat en grotta i en skog lite närmare Titti, som jag tycker mycket om att sova i. Jag ska nog sova där också.

2017-06-09 @ 12:51:00 [Permalink](#) [Den Heliga Naturens Orden](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Luffarbrev nr. 3: Lite om odlingshelgen på Änggårdens ekoenhet. Och om Daniel Pargman och Stephen Hinton. Och något om New Age.

Igår och idag har jag och Titti varit på odlingshelg på Änggårdens ekoenhet, en ekoby i Sörmland nära Flen, dit vi vandrat i en veckas tid från Stockholm. Igår var vi med och flyttade gödselblandat hö från en gård i närheten, till Änggårdet. En traktor med skopa lyfte gödsel över i en kärra, och vi skyfflade gödsel i skopan (gödseln var från får). Sedan kördes gödseln över till Änggårdet, och vi skyfflade gödseln över i en hög vid odlingarna i Änggårdet. Idag fick jag slå lite med lien, slå högt gräs på Änggårdens gård, men det tog mig emot att slå det vackra gräset, jag gillar så mycket ängar och vildvuxna trädgårdar, särskilt vildvuxna skogsträdgårdar. Ängar och skogsträdgårdar med mycket vilda blommor! Där har du receptet till något som gör mig glad. Men hönsen på Änggårdet fick gå fritt ute på dagen, utan inhägnad, vilket gladdde mitt djuriska hjärta mycket, det var ett framsteg från senaste sommar, då hönsen var inhägnade. Visserligen kan höken ta hönsen, men vi ska väl alla dö, och jag själv föredrar mer frihet med risk, än fångenskap och trygghet, och vill att alla ska behandlas som jag själv vill bli behandlad, även djuren, ja framför allt djuren, som är människans lillebröder, och därför ska behandlas med extra stor ömhet och solidaritet, som de svagare alltid skall. De starkare ska tjäna de svagare, inte tvärtom. Och var blir detta mer aktuellt än i vårt förhållande till djuren? Och till småkryp och höns, som inte kan göra motstånd mot vårt förtryck?

Under arbetet med gödseln blev jag bekant med en ung man som hette Daniel Pargman (medlem i Änggårdet), som jobbar som lektor vid KTH (Kungliga Tekniska högskolan) i Stockholm, i "Department of Media Technology and Interaction Design". Vi samtalade om Alf Hornborg och hans förslag till komplementära, lokala valutor och medborgarlön. Daniel sade att han håller på att vidareutveckla Hornborgs idéer, och komma med

tekniska lösningar till hur man skulle kunna gå till väga för att införa lokala valutor. Jag sade åt honom att jag var glad att det fanns sådana som han på KTH, det ingav hopp. Senare när vi samtalade inne i huset, så visade det sig att Daniel är den som skrivit bloggen "Livet efter oljan", som jag länge länkat till här på bloggen (se länklistan). Hur världen är liten! Jag visste inte att bloggens författare hette Daniel Pargman och att han var med i Änggårdens ekoenhet. Den bloggen har jag läst mycket på, och tyckt mycket om, jag har bara tyckt att författaren skulle ha bordat fortsätta med bloggen, och inte sluta i augusti 2014, vilket jag har tyckt var mycket synd, så spännande och kvalitativ var bloggen. Men Daniel har fortsatt blogga på annat håll, med en akademisk blogg på engelska, som man kan läsa här. Jag tycker hans svenska blogg var bättre.

Jag träffade också engelsmannen Stephen Hinton på odlingshelgen, en veteran inom ekobyrörelsen och den svenska omställningsrörelsen, en av grundarna till den senare, och en vaken följare av samtidens händelser kring energi och miljö, särskilt Peak Oil-frågor. Han påminde om en övervintrad hippie. Han var medlem i Änggårdens ekoenhet, som alla andra som var med på odlingshelgen, förutom jag och Titti. Det visade sig att Stephen Hinton haft kurser i omställning tillsammans med Pella Thiel, som var min lärare i en kurs i omställning på Åland 2015 (tillsammans med Gisela Linde). Han berättade hur han håller på med "The circle way", ett gräsrotsdemokratiskt, sociokratiskt sätt att fungera i grupp, istället för det hierarkiska som finns i civilisationen. Man sitter i cirklar och samtalar istället för att en står framför de andra och talar, som i ett klassrum. Och man lyssnar på alla och låter alla få tala, Det är ett sätt att fungera i grupp som praktiserades och fortfarande praktiseras av de vilda urfolken, men som har kommit bort i massamhället, där individens röst inte kommer till tals, utan man har bara att lyda och lära. Sociokrati är också att man inte tar något beslut om någon gör invändningar, utan man ändrar beslutet tills

inga invändningar kommer mer och alla är nöjda med beslutet. Man inväntar således varandra.

Stephen Hinton berättade att det ska ordnas en "Circle way camp" på Mundekulla kursgård 17-20 juli, som Stephen ska vara med i, och som leds av en urinvånare från Amerika, Medicine Story, 89 år gammal. Det är kanske lite New Age, men New Age har ofta ett stort och vackert intresse för urfolk och natur, och ett stort intresse för omställningsfrågor. Den är nog, jämsides med animismen, den vackraste och humanaste religionen jag känner till, och är en del av mitt förflutna religiösa sökande, och en del av min andliga väg till ateism. Sådana som är med i New Age-svängen förnekar ofta att det är en religion, även om den karaktäriserats som en sådan av religionshistoriker som Olav Hammer. Han säger att New Age är en "ny folktro".

2017-06-04 @ 15:06:00 Permalink Ekobyar Kommentarer (4) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 2: Besök hos Charlottendals gårds ekoby. Och något om dess jurta.

Igår var jag och Titti på besök hos Charlottendals gård, en ekoby i Järna. Det var en positiv överraskning. Stället var mycket vackert beläget mitt i skogen, och var full av liv och gemenskap, många djur och många barn. Psykoterapeuten Peter Hagerrot, som bodde i ekoby, gav oss en intervju (Titti filmade) och visade oss runt. De hade får, höns och gäss, hönsen och gässen fick gå fritt på gården, utan inhägnad, vilket gladdde mitt vildhjärta. De hade en liten permakulturträdgård, där de odlade med täckodling. De hade också en egen förskola, kallad "Lilla Bullerbyn". I ekoby bodde det tolv vuxna, plus barnen, i sex hus. Flera arbetade i Stockholm. Peter

Hagerrot jobbar som psykoterapeut, och med lite meditation och yoga, bl.a. i Stockholm. Han ordnar också kurser i omställning. Han visade oss sitt kontor, där bokhyllan var full av spännande ekologisk litteratur. Han visade oss också vinden på ladugården, som gjorts om till en kurslokal och meditationslokal. De hade alltså en stor ladugård, där fåren, hönsen och gässen vistades på vintern. Peter sade att han saknade en riktig bonde bland dem, han var visserligen av bondesläkt, men var ingen riktig bonde. De hade även odlingsmark som utarrenderades.

Jag pratade även om skogsträdgårdar med Peter, och han sade att rätt uppbyggd, kan skogsträdgårdar binda mera kol i marken än vanliga skogar, genom den kombination av växter som man väljer. Det gladdde mig mycket, eftersom jag just tidigare här på bloggen förespråkade åkrarnas omvandling till skogsträdgårdar som en av lösningarna på klimatkrisen, något som skulle binda atmosfärens överloppskoldioxid, så att det blev mindre koldioxid i atmosfären, och att klimatet således skulle kunna stabiliseras.

Ekoby hade stora solpaneler på ladugårdstaket, som täckte 10% av elbehovet.

Men dagens verkliga höjdpunkt var när vi fick besöka en jurta längre inne i skogen, där en man som hette Magnus bodde permanent. Han var inte där när vi kom, men dörren till jurtan var öppen, så vi gick in och undersökte jurtan. Den doftade ljuvligt inuti, doftade urfolk och rök (jurtan hade en kamin), lite såsom Skogs-Davids kåta doftade, eller min gamla hydda i Nackareservatet doftade, den som hade kamin. Jurtan hade två sängar, och två små bokhyllor med mycket spännande litteratur, såsom Daniel Quinns "Beyond civilization" (2000), John Lamb Lash's bok "Not in his image. Gnostic vision, sacred ecology and the future of belief" (2006), och Dee Browns "Begrav mig vid wounded knee. Erövringen av vilda västern ur indianernas perspektiv" (2008). Det var tydligt att det bodde en anarkoprimitivist i denna jurta. Ett stycke längre bort stod en tipi gjord av

tyg, med kamin i. Bredvid jurtan var ett utekök, med tak över. Det rymdes inte något kök i jurtan, så liten var den. Det märktes tydligt att Magnus bodde där nu, det var flaskor med mat i kökets hyllor. Och en såg låg under öppen himmel, utan att ha rostat.

Jag var så fascinerad av detta sätt att bo på, att jag skrev ett brev till Magnus, där jag uttryckte min beundran och min vilja att connecta med honom, jag skulle gärna besöka honom igen när han är på plats. Jag gav honom också min bloggadress. Hoppas att han läser detta blogginlägg!

2017-05-30 @ 12:57:00 [Permalink](#) [Anarkoprimitivism](#) [Kommentarer \(1\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Luffarbrev nr. 1: Vi är i Järna. Något om väktare och poliser.

Nu har jag och Titti kommit till Järna, där vi sov över en natt på en skola. Vi tvingades vakna kvart före åtta p.g.a. att skolan började för eleverna, lärarna väckte oss och sa att barnen kunde bli rädda när de såg oss sova där (vilket jag betvivlar. De blir kanske lite förvånade och konfunderade, men knappast rädda). En skolpojke, ungefär 8-10 år gammal, kom förbi oss, och sa "Ni får inte sova på vår skola!". Då tänkte jag att han nog inte hade sagt så om det inte vore för dom vuxnas värderingar som tutats i honom, det båstänkande, det ghettotänkande som säger att allt ska vara i sitt eget bås, ingen sammanblandning får ske.

I Södertälje hade vi svårt för att hitta sovplats, då det ställe vi sovit på i Södertälje tidigare, ett dagis, hade en skylt på ingången att "obehöriga äger ej tillträde". Det var första gången vi såg en sådan skylt på ett dagis, vi har annars senaste sommar sovit många gånger på dagisarnas gårdar i olika städer, det har varit ett ganska väktarfritt ställe. Men nu har reglerna stramats åt, nu ser det ut som om dagisarna har stängt sitt hjärta för oss.

Väktarna är våra värsta fiender på luffen, de kommer ofta och hindrar oss från att sova på olika ställen, gör livet surt för oss luffare. Vaktarnas välde verkar ha utökats.

Jag tror även att väktare och poliser är de hemlösas värsta fiender i olika städer. De har inte mycket barmhärtighet med hemlösa, och jag har hört att det är ännu värre i USA. Poliser och väktare (och militären) är grogrund för all slags fascism, och är de samhällsgrupper som mest liknar fascister i vårt land. Det är dessa som även gör livet surt för invandrare, och ofta stänger in dom på "migrationsverk" (läs "fängelser för invandrare") för att vänta på asyl eller utvisning. Och det är polisen som i sista hand utverkar utvisningen ur landet, som vaktar på invandrarna att de utvisas. Jag har inte mycket sympati för väktare och polis på grund av detta, dessa som leker med andras förtivlade öden som om de vore bollar att sparka hit och dit. Nej, låt oss öppna gränserna, riva murarna och vara en enda värld där vi tar hand om varann i solidaritet, istället för att bolla varandra hit och dit mellan länder.

(Har du tänkt på att det om Rakhmat Akilov, som utförde terrordådet i Stockholm den 7 april, hade beslutats att han skulle utvisas ur landet? Utvisningspolitiken föder hat hos invandrarna, och det är snarare mer så att det är utvisningarna som leder till terrordåd, än det att det kommer militanta islamister till Sverige. Och är det inte ofta murarna i västvärlden, allt förtryck och all lyx och rikedom på andras bekostnad, som föder militant islamism? Tolerans, folkbildning, givmildhet och solidaritet med allt svagt, utstött och fattigt är det som lindrar all fanatism)

Jag hatar t.o.m. poliskåren och väktarkåren mer än prästerskapet, och tror de gör mer skada än de sistnämnda. Visserligen gör polisen många nyttiga saker också, men de sanktionerar mycket förtryck, och de skall alltid försvara status quo och stå i vägen för förändringar och revolutioner i samhället. De är en reaktionär kraft. Jag tror faktiskt att de gör mer skada

än nytta. De är regeringens och riksdagens marionetter, de saknar ofta eget samvete, saknar ofta egen moral som står självständig gentemot regering och riksdag. De bara lyder blint order, som militären. Vad blir det för ett samhälle om vi bara blint lyder order, utan att tänka efter om det vi gör är rätt eller fel? Det är grogrunden för fascism och ledardyrkan. Något är inte rätt bara för att regering och riksdag säger det, bara för att något står i lagen. Långt därifrån. Vi måste alltid pröva allt inför vårt eget samvetes domstol, och vara trogen vårt eget samvete.

2017-05-29 @ 13:31:00 Permalink Hemlöshet Kommentarer (3) Trackbacks ()

Jag och Titti beger oss på luffen till Gotland

Idag beger jag och Titti oss på luffen till Gotland. Vi ska först till en odlingshelg på ekobyen "Änggårdens ekoenhet" (nära Flen i Sörmland) 3-4 juni. Sedan ska vi vandra till Nynäshamn och ta färjan över till Gotland. Sedan ska vi besöka Suderbyns ekoby på Gotland, som blir den sista ekobyen som vi besöker för Tittis filmprojekt om ekobyarna i södra Sverige (vi kompletterar förra årets filmning). Vi ska vandra Gotland runt, längs kusten.

Vi tar inget tält med oss den här gången heller, vilket gör att vi kommer att leta upp ställen vi kan sova på utan tält, som dagis, skolor, skjul, lador, omklädningsrum osv.

I kanske en till två månader framåt blir det således mindre aktivitet här på bloggen, men jag ska försöka skriva på bloggen när vi besöker städer som har bibliotek med internet.

2017-05-27 @ 13:36:00 Permalink Ekobyar Kommentarer (4) Trackbacks ()

Dröm inatt om att Guy McPherson varnade mänskligheten. Lite mer om McPherson.

Inatt drömde jag att konversationsbiologen och den apokalyptiske miljöprofessorn Guy McPherson fick lov att tala i radio, ett tal som sändes via alla radiostationer i hela världen. I talet varnade han mänskligheten att om den inte omvänder sig radikalt i frågan om sin behandling av miljön, kommer det att snart vara för sent att rädda mänskligheten från att utrotas. Något i den stilen i alla fall. Och det sattes igång en väldig kampanj kring radiotalet, där det ingick att locka människor att lyssna på radiotalet med en massa mat som sattes vid alla sopstationer (varför just sopstationerna, fattar jag inte, antagligen för att de var utrustade med radio, vilket inte drömmen antydde något om).

Det här säger en del om vad som rör sig i mitt undermedvetna, ja säger mycket om vem jag är. Vad man brinner för kommer till slut in i drömmarna. Jag skulle nog säga något liknande om jag fick ha ett litet radiotal som hela världen lyssnade på.

Jag har sysselsatt mig mycket med Guy McPherson under den tid jag har drivit denna blogg. Han är en av de få människor vars integritet jag beundrar, och som inte väjer för att säga det obekväma. Han är en slags miljöreligions domedagsprofet. Han är ateist, men är nästan religiös i sin hängivenhet för Moder Jord. Det förvånar mig inte att han tagit djupt intryck av anarkoprimitivister som Derrick Jensen, och jag skulle inte våga för att kalla honom anarkoprimitivist. Själv säger han att han förespråkar

ett slags "agrarian anarchy", vilket kommer nära Leo Tolstojs "åter till landsbygden"-form av anarkoprimitivism.

McPherson är som en läkare som vågar säga till patienten att den har cancer. Inte alla vågar det, i alla fall i överförd bemärkelse. Många klimatvetenskapsmän vågar inte ta sista steget och säga att vi faktiskt riskerar utrota mänskligheten med vår behandling av planeten. Man måste ha en viss distans till etablissemangen för att våga säga något sådant. Och det har McPherson. Han är en outsider, hoppade av en fin karriär som miljöprofessor vid Arizonas universitet, och flyttade ut på landet, där han lever "off-grid" i permakulturens anda.

Men helt från början av min bekantskap med honom, har jag varit skeptisk till McPhersons profetior om framtiden. Jag tror inte det kommer att gå så fort som han tror (att mänskligheten har bara tio år kvar som art), utan jag tror att vi kommer att ha som minst femtio till hundra år, som mest tusen år. Men vi kommer nog högst antagligen att dö ut till sist, så illa har vi ställt till det för oss, om inte något mirakel sker. Ett mirakel som hela vetenskapssamfundet frenetiskt söker efter, men som ännu inte har visat sig, vilkte inte ger mycket skäl att hoppas.

2017-05-26 @ 17:56:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Manifestationen för biologisk mångfald igår. Och något om Andris Fågelviskare

Igår var jag på en manifestation för biologisk mångfald på Norrmalms torg i Stockholm kl. 18-19. Vi var samlade ungefär kanske sextio, sjuttio personer. Samtidigt firade stockholmarna guldets i VM i ishockey på

Sergels torg. Föga förvånande var det mycket mer människor på ishockeyeventet än på vårt.

Vår manifestation inleddes med att Samuel Jarrick, operasångare och miljöaktivist, och den som drar Klubb Artivist, inledde med att sjunga Evert Taubes sång "Änglamarken". Sedan hölls det några tal, och några poeter läste upp sina miljödikter, såsom Jonas Gren och estradpoeten Rebecka Le Moine. Den bästa dikten var en dikt på "biologisk mångfaldiska" av en kvinna vid namn Lovisa Larsson, poet och skogsaktivist från Tiveden, en dikt som överflödade av djur, det riktigt kryllade av djur i dikten, i varje mening. Jag tyckte mycket om den.

Men kvällens höjdpunkt var Andris Fågelviskare, en ung kille på 25 år, som härjade fåglars läten. Han var alldeles suverän på detta, det var precis som riktiga fåglar, han visslade fåglars läten! Det var nästan överkligt. (Hör honom härma fåglar här. Han kan ungefär 120 fåglars läten) Sista lätet var en tupps gal-läte, även det suveränt framfört, och när han framfört det, sa han "Dags att vakna!" Och sen sade han att det är många som sover, vilket det faktum antyder att det är många fler som samlas på Sergels Torg för att fira ishockey-VM-guld, än som samlas på vår manifestation **för själva livets bevarande**. Sen sa han att ishockeyfansen beundrar **falska hjältar**, i ett påhittat spel.

Jag pratade med Andris både före och efter manifestationen, och det visade sig att han är en anarkoprimitivist som är med bland de som driver föreningen Naturliv i Järna, med folk som tidigare varit med i Urvision (som lagts ner). Han är hemlös, backpacker. Han hade en stor fjäder i sitt rastahår.

Jag kände så igen mig i Andris, det var som om jag hittat medlemmar i min klan. Jag ser fram emot att möta honom igen, och connecta med anarkoprimitivister från Naturliv. Vi anarkoprimitivister är dåliga på att organisera oss, kanske för att vi ser livet inte som en organisation, utan som en organism. Vi har inte sinne för det mekaniska, utan vi vill att allt ska vara levande och organiskt, såsom det är i naturen. Mötena människor emellan ska vara spontana och organiska, inte styrda och organiserade uppifrån.

Andris gjorde djupt intryck på mig, inte minst det han sade om att han tillbringar mycket tid i skogen. Han har även haft skogsretreater på tre dagar, då han bara är i skogen, spårar djur och lever med djuren där. Jag fick lust att själv gå på en sådan ensam retreat i skogen någon gång, kanske nästa höst. Andris bekräftade något i mig, bejakade anarkoprimitivisten i mig. Jag är svältfödd på sånt, jag har inte många anarkoprimitivistiska vänner i Stockholm. Jag söker min klan, och genom Andris har jag fått några dyrbara kontakter i den vägen.

När jag berättade åt Andris att jag släppt ut en massa djur i Spanien (särskilt i Orgiva), sa han att han, när han går förbi hästar i inhägnad, får lust att släppa ut dom. Hästar ska inte vara instängda, de ska vandra fritt i naturen. Detta är så sant att man kan gråta. Även här bekräftade Andris något inom mig, något som jag skämts över, det att jag släppt ut så många djur i mitt liv. Jag har flera gånger tänkt att det var fel, men när jag hör Andris, så kanske det inte var så fel som jag har trott. Man behöver inte vara ekofilosof för att komma på tanken att det är något djupt förnedrande att vi ska stänga inne varelser så att de bara ska tjäna människan (och ännu värre är att stänga dem inne enbart för människornas nöjes skull, till skillnad från forna tider då djuren ofta var till verklig nytta, då vi verkligen behövde dem i jordbruket). Det är inte bättre än slavdriften med de svarta i

Amerika, och en gång ska vi komma att förkasta detta lika silverklart som vi nu förkastar slavdriften med de svarta i Amerika.

2017-05-23 @ 17:12:00 [Permalink](#) [Anarkoprimitivism](#) [Kommentarer \(1\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Dröm inatt om Paul Beckwith och Peter Wadhams

Jag drömde i natt att jag var i en skidtävling tillsammans med Paul Beckwith, klimatvetenskapsman och professor, samt med Peter Wadhams, (f.1948) professor i oceanografi vid Cambridges Universitet, också klimatforskare och isforskare, numera i pensionsåldern. Jag ledde skidtävlingen helt tills slutrakan, då Peter Wadhams, gammal som han är, tog en slutsputt och åkte förbi mig och vann.

Den här drömmen är ett exempel på hur personer jag aldrig träffat kan dyka upp i mina drömmar, särskilt såna som gjort djupt intryck på mig. Så är det väl för alla?

2017-05-23 @ 14:02:00 [Permalink](#) [Peter Wadhams](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

En dröm om Chris Martenson. Och något om våra skogar.

Jag drömde i natt om energi- och ekonomiexperten Chris Martenson (jag drömmer ibland om mina favoritförfattare som jag aldrig träffat i verkligheten, som Guy McPherson och Richard Heinberg). Han fick frågan "Vad är det som gör att du inte bara lägger dig ner och dör?" Martenson svarade: "Att vi ännu har en så grön planet".

Ja, det stämmer nog än så länge. Vi har djunglerna kvar i tropikerna, och det stora boreala skogsbältet i nord. Dessa skogar är så stora att de syns som grön färg på planeten, om man ser planeten från yttre rymden. Men det är ingen självklarhet att vi ska få behålla dem (djunglarna iaf), klimatförändringarna och skogsskövling hotar. Greenpeace har i gång en skogskampanj för att rädda våra skogar. Mer och mer skogar omvandlas till trädplantager, som inte är några riktiga skogar, utan trädåkrar med raka led, och trädåkrar är förödande för den biologiska mångfalden.

2017-05-20 @ 14:51:00 Permalink Chris Martenson Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Mitt ekofilosofiska verk "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen." Och om min senaste diktsamling. Var man kan läsa dessa verk.

Jag har nu arbetat länge på att sammanställa ett ekofilosofiskt verk av mina bästa blogginlägg här på bloggen. Resultatet är boken "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen", och finns på att läsa [här](#). Den är på lite över 200 sidor.

Boken är min viktigaste hittills, mitt livsverk hittills i ett nötskal. Den säger mycket om mig, om vem jag är, om mina värderingar och vad som rör mitt hjärta djupast. Jag ska försöka få den utgiven på något förlag (kanske Fri Press skulle vara intresserad?). Om ingen vill ha den, trycker jag den kanske själv. Men den ska få mogna ett tag till, först ska jag publicera en diktsamling, "Det som lever i skymning. Utvalda dikter 2005-2017", som innehåller en samling av mina bästa dikter hittills. Den finns att läsa på Academia.edu, här.

Om "Åter till det vilda" trycks, så är den den tredje tryckta boken som jag ger ut (jag har tidigare, i min tidiga ungdom, gett ut vissa skrifter i tio exemplar, jag räknar inte med dem, de var inte ordentligt tryckta), där de tidigare var "Över floden mig" (dikter, Tidskriften Deltas förlag 2007) och "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (Titel förlag 2010).

"Åter till det vilda" är en fördjupning av boken "Djurisk teologi", där jag skalar av det religiösa som vidlåder den "djurism" som jag förespråkar i sistnämnda bok, lite som det har gått med alkemin, där vetenskapsmännen sakta skalat av vidskepelserna, och förvandlat alkemin till kemi. Djurismen innebär (som bekant för många av mina bloggläsare), att befria djuren och människans djuriska natur från fångenskapen i civilisationen, till att leva i harmoni med sin djurnatur. Tills vidare anser jag detta göras bäst genom att lära av naturfolkens livsstil, dock utan att slänga i sopkorgen det goda vi lärt oss av civilisationen. Förr var jag inne på tanken att vi skulle bli apor igen, i framtiden, efter millioner års evolution, men jag tycker det är lite för extremt, och har inte det med i boken. Djurismen kan ses som en form av anarkoprimitivism, men i min egen speciella tappning, med fokus på djuren och det djuriska i människan. Den har också beröringspunkter med djupekologin.

För mig är det viktigt att få tryckt boken "Åter till det vilda", eftersom jag inte vill att "Djurisk teologi" ska vara sista ordet om djurismen. Jag skäms lite över den sistnämnda boken, den var nog lite psykotisk. Men den är ett viktigt dokument över min utveckling, och över min psykiska sjukdom. Den finns faktiskt ännu att köpa på Adlibris, här, efter sju år. Den utgavs bara i 50 exemplar, varav tio tappades bort på Adlibris. Jag skulle önska att få en lite vidare publik för "Åter till det vilda", få lite läsare inom miljörörelsen, för att få feedback. Ja, jag får väldigt lite feedback på vad jag skriver, vilket jag tycker är mycket synd. Jag har inte så många bloggläsare, kanske i genomsnitt fem till tio per dag, många av dem inte

från miljörelsen, utan mer mina vänner på Facebook. Jag tycker miljörelsen borde utmanas av boken "Åter till det vilda", och jag skulle vilja veta vad t.ex. folk inom Greenpeace skulle tycka om den.

2017-05-18 @ 18:05:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om mina hemlösa år, och vad de har givit mig. Naturfolkens brist på hemlösa.

Vissa upplevelser i livet förändrar en för gott, och ger en vissa ouplånliga egenskaper. För mig är en sådan upplevelse det att jag i många år varit hemlös och luffare. Det har gett mig en insidervision på hemlösheten och luffarskapet, jag vet hur det känns, jag vet hur det radikala utanförskapet känns, ja även hur den yttersta fattigdomen känns. Jag har varit så fattig att jag i hunger grävt i vanliga osorterade blandsopor efter mat (i Spanien), och ätit gammal ost som hade vita maskar i sig (jag tog bort maskarna och åt osten). Det är så nära botten man nästan kan komma. Jag har även nästan levt på apelsiner som jag stulit från apelsinträdgårdar i Spanien (fallfrukt).

Jag har även många gånger sovit utomhus i kyla, utan liggunderlag och utan sovsäck, bara med kläderna på, jag kröp ihop och sov så (det har faktiskt gått att sova så!). Jag har sovit så när det var frost på natten, en vårnatt i Sydtyskland när jag luffade genom trakterna där 2010.

Jag har luffat genom Europa på tåg utan biljett och utan några ägodelar med mig. Jag har vandrat i Sydeuropa utan någonting med mig, utan ryggsäck, utan pass, utan pengar, utan plånbok, bara med kläderna på kroppen. Detta kostade mig flera gånger fängelse, när jag råkade luffa genom länder som var utanför EU, som Serbien och Schweiz. Jag vet vad det är att vara fredlös, utan identitetskort eller pass, en olaglig existens.

Och det har gett mig en medkänsla med andra fredlösa och olagliga existenser, som Robin Hood och andra.

Jag vet också vad det är att vara halvt kriminell, när jag släppte fri djur i Italien och Spanien, en gång i en by i Spanien (Orgiva) släppte jag fri ungefär tvåhundra djur, något som slutade i finkan. Jag slapp dock böter eller längre fängelsevistelse.

Dessa upplevelser av djup fattigdom och hemlöshet, har gett mig en slags grundsolidaritetskänsla med dom fattiga och hemlösa; dom är mitt folk, jag känner med dom, och försöker alltid hjälpa dom om jag kan. Jag tycker visserligen att jag gör allt för lite, och måste akta mig att jag inte ger för mycket pengar åt dom, så att jag själv har en liten penningbuffert för kristider. Jag känner mig hjälplös inför många hemlösa i Stockholm, vet inte hur jag ska hjälpa dom att få lägenhet, jag står maktlös. Att ge lite pengar hjälper lite. De hemlösa slipper oftast svälta, det är inte till mat dom behöver pengar, utan till lägenhet. Och ger man dem inte tillräckligt pengar, blir det ingen lägenhet. Hundra kronor är en klen tröst, det gör högst att de kan köpa något på McDonalds och sitta där med gott samvete och värma sig en sen kväll.

Jag har också upplevt att nästan bo på McDonalds, och kom underfund med att den gången var McDonalds mer gästfri än kyrkan, som ju ska vara guds utvalda folk på jorden. Jag satt en tid många nätter på såna McDonaldsar som var öppna största delen av natten, och jag fick sitta där fastän jag inte köpte något. Det var en mycket tung tid, och jag lärde mig att hata de amerikanska ytliga poplåtar som alltid kom ut ur McDonalds radio, ständigt samma slags sliskiga musik. Inte direkt tröstande för en hemlös med rötter i finsmakarnas litteratur och poesi och klassisk kvalitetsmusik.

Jag skrev även diktverk på McDonalds om natten. Diktverk som "Yeschua" och "Yeschuas comeback", som jag skickade till H:ströms förlag, utan att någonsin få ett svar. Dikterna var nog psykotiska, har jag kommit underfund med senare, i alla fall de i "Yeschuas comeback".

Jag har även grävt mig en jordhåla mitt i Stockholms centrum 2010, i parken Observatoriekullen (jag grävde den på vintern, när tjälen satt i marken), för att slippa gå den långa vägen (13 km) från centrum till min håla i Nackareservatet. Jag fyllde jordhålan med böcker om lidande och kamp, och bodde där en månad eller så. Det var en psykotisk tid, och jag uppförde mig mycket märkligt i Ny Gemenskaps (ett ställe för hemlösa) lokaler, som en hemlös hund.

Jordhålan på Observatoriekullen upptäcktes av myndigheterna, och fylldes igen med jord när jag var på luffen i Sydeuropa. Innan dess hade den rasat lite ihop när tjälen började gå ur marken. Jag tvingades ta farväl av alla böckerna jag hade i hålan, och jag hade en del egna handskrifter där också. Men dom var psykotiska, så jag ångrar inte att jag tappade dem den gången, för gott. Men de hade kanske behövts för litteraturforskningen, som insikt i psykosens väsen.

Det är tungt att vara hemlös. Man blir så utanför allting. Det var nog hemlöshetens påfrestningar som mycket stod bakom mina många psykoser. Nu har jag lägenhet (bor hos min flickvän Titti Spaltro), och njuter av god psykisk hälsa, jag har inte haft psykoser på över fyra och ett halvt år. Jag känner andra hemlösa som också är sinnessjuka. Men också fullt friska hemlösa, som gamle Rune, som jag känner så varmt för.

Det säger något om vårt samhälle att vi har så många hemlösa. Stockholm har flera tusen, har jag läst och hört. Det är något genomruttet med ett samhälle som har så lite basal communitykänsla att många blir utanför och utan hem. Det är en slående insikt att förstå att **de vilda naturfolken inte**

har några hemlösa. De är organiserade så att det helt enkelt inte kan uppstå hemlöshet. De skulle nog förvåna sig storligen om de hörde om våra städers hemlösa, de skulle nog tro att vi var några hårbarkade och hjärtlösa, förhårdade människor, som kan tillåta något sådant. De skulle nog anse staden som grymhetens förkroppsligande och stamkänslans och solidaritetens död. Konsumismens tempel och kärlekens död. Naturfolken har inte fattiga och rika överhuvudtaget. Där är man fattig om man går hungrig, och rik när man är mätt. Och alla delar de (oftast) jämnt på maten de jagar, fiskar och samlar.

Vi är inte skapta eller evolverade att bo i städer. Vi bär fortfarande på stenåldersgenerna, och är fortfarande evolverade att leva i små stammar på kanske högst 150 personer, där alla känner alla. Är det därför folk är så psykiskt sjuka som lever i städer? Jag tror det. Vi har lämnat vårt inre paradiset, communitykänslan och solidariteten med allt skapat, och byggt oss ett mausoleum, ett inre fängelse, ett arbetsläger, kallat staden. Det vi har förlorat romantiserar vi, vi har fantastiska tankar om naturen, vi idealiserar den, eftersom vi är utanför den*, utanför vårt Eden. För naturfolken är "paradiset" normalt, de har inte de där vidlyftiga drömmarna om ett förlorat paradiset, så vitt jag vet. Ja, är det inte ur detta faktum som våra myter om den svunna guldåldern härstammar, det faktum att vi lämnat det liv som vi är evolverade att leva, där vi är ett med vår natur, ett med verkligheten, och där inga hemlösa och inga rika och fattiga finns? Jag tror det.

* eller så upplever vi det i alla fall. I själva verket tillhör vi naturen, och kan aldrig rycka oss loss från den, vad vi än gör.

2017-05-11 @ 16:54:00 [Permalink](#) [Fattigdom](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Något om klimatmarschen i Stockholm igår

Igår (29.4.) var jag på klimatmarschen i Stockholm (Peoples Climate March, ett referat finns här) som gick från Norra Latin (där det hölls en del tal och spelades musik och sjöngs) till Norrmalmstorget. Vi var 2000-3000 personer (min gissning), avgjort färre än förra marschen kring klimatkonferensen i Paris 2015 (då var det kring 4000, men borde det inte bli fler med tiden, allteftersom klimatet blir varmare? Klimatet har ju förvärrats sedan denna marsch)

Det var en mäktig upplevelse. Jag var utklädd till isbjörn, som Greenpeace-volontär, och gick långt framme i marschen och smågrät bakom masken medan jag vandrade (i början), så heligt kändes det att få vara med om något sånt här (grät jag inte också över folkets förstörelse, och över att det alls behövdes en sådan här marsch?). Det är sånt här som verkligen betyder något, som verkligen gör skillnad. Att få vara med och göra folk uppmärksamma på klimatförändringarna, vår tids stora ödesfråga. Jag och min flickvän Titti har jobbat mycket med att inbjuda folk till klimatmarschen, som Greenpeacevolontärer, vi har delat ut ett hundratal flygblad och satt upp många affischer. Vi var även två gånger på Greenpeaces verkstad i Orminge (Nacka) och målade banderoller och hjälpte till med annat. Många av de stora banderollerna på marschen gjordes just i Greenpeaces verkstad, de har avancerad utrustning för att göra banderoller. På den banderoll som hölls uppe främst i marschen, stod det "Tillsammans för en hållbar framtid".

Talen på Norra Latins skolgård var fina. Särskilt meteorologen Pär Holmgrens tal var fint och viktigt, han berättade om vår koldioxidbudget (dvs. hur mycket vi får släppa ut) för tvågradersmålet, som är skrämmande liten. 25 % av budgeten har använts bara på 6 år (jag håller däremot med klimatforskaren David Wasdell med flera, som menar att vår koldioxidbudget för tvågradersmålet är "redan massivt överspenderad").

Greenpeace skrev 2016 att Sveriges koldioxidbudget kan ta slut om sju år. Alltså i år har vi bara sex år kvar. Koldioxidbudgeten för tvågradersmålet är däremot förvillande, eftersom det vetenskapliga klimatmålet ofta har varit högst en grad varmare, såsom t.ex. klimatforskaren James Hansen förespråkade, och det är nu redan över en grad varmare än förindustriell tid (1,5 C, om vi ska vara noga).

I slutet av talet sade Pär Holmgren att "Det är aldrig för sent att göra så mycket vi kan". Den inställningen tycker jag om. Det är kanske för sent att rädda mänskligheten, men inte att rädda andra arter.

Andra talare som jag kände till var Anders Wijkman (den kände ekopolitikern) och Stina Oscarson (regissör och dramatiker). Deras tal var också fina. Det var också en talare från Peru, Carmen Blanco, och en från Indien, Prashant Shindi, som jag inte kände till. Talaren från Indien talade om sitt arbete i Indien med "Food sovereignty", och talaren från Peru talade om sitt arbete för att maten som de fattiga i Peru producerar, främst skall gå till det egna folket, inte exporteras. Sånt gillar jag.

Till sist talade Greenpeaces Em Petersson.

Musiken var stundtals rörande. Jag gillade särskilt Sofia Jannok, samisk artist och sångare. Det fanns en rebellisk naturkraft i hennes sång och musik som rörde mig till tårar. Hon tog ställning för urfolken i sin sång.

Tack till Greenpeace, KlimatSverige, Klimataktion, Stormvarning och andra organisationer och eldsjälur som varit med om att ordna eventet!

2017-04-29 @ 17:58:00 [Permalink](#) Att offra sig för miljön [Kommentarer \(2\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Välkommen till klimatmarschen i Stockholm 29.4!

Lördagen den 29 april kl. 14.30 är det klimatdemonstration vid Norra Latin i Stockholm centrum. KlimatSverige har en sida om eventet, här. Eventet heter "People's Climate March". Vi samlas först vid Norra Latin (den stora gården utanför byggnaden, på Drottninggatan 71b), och sedan, kl. 16.00, marscherar vi till Norrmalmstorg genom centrum.

Jag och min flickvän Titti har varit och satt upp affischer om eventet på sistone, samt delat ut flygblad till olika caféer, (särskilt ekocaféer) och vegetariska/veganska restauranger. På Greenpeaces huvudkvarter finns mera affischer och flygblad att hämta, på Rosenlundsgatan 29 B (ring på på ringklockan). Var gärna med och sprid ordet!

Senaste gång det var en sådan här marsch, var kring klimatkonferansen i Paris i november 2015. Vi var omkring 4000 personer den gången, och eventet gjorde djupt intryck på mig. Det rör mig att se att så många verkligen bryr sig om sånt som faktiskt betyder något, istället för den kommersiella cirkusen. Det här handlar om mänsklighetens ödesfrågor, och det skulle vara bra om människorna var lika hängivna klimatet som dom var hängivna religionen eller kommersialismen. Tyvärr är detta inte fallet. När jag och Titti var ute och satte upp affischer igår, fanns det knappt några affischer uppsatta i stan om klimatmarschen. Vi såg bara en enda affisch, på Kulturhuset. Och då var det bara nio dagar kvar till klimatmarschen. Kanske vi behöver fler klimatväckelse-evangelister?

Nästa söndag ska jag och Titti och måla banderoller för klimatmarschen på Greenpeaces verkstad i Nacka, tillsammans med många andra. Vi samlas nere vid Slussen, där bussarna avgår, kl. 10.30 inkommande söndag. Om du är intresserad av att besöka verkstaden och medverka, kan du fråga Greenpeace om det passar på info.se@greenpeace.org.

2017-04-21 @ 14:18:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Har du hört skogens tystnad?

Senaste fredag och lördag var jag och vandrade med min vän idéhistorikern Einar Petander i Tyresta nationalpark (en stor skog/naturreservat i utkanten av Stockholm). På fredag kväll när det mörknat kom vi fram till vårt mål den dagen, som var ett vindskydd. Där fanns en ung tysk tjej, ensam, som sökt skydd där efter att ha vandrat på dagen med sin ryggsäck. Hon hette Susi/Susanne. Vi gjorde upp eld med ved som vi hittade i en låda ganska långt från vindskyddet. Vi satt tillsammans runt lägerelden ett par timmar, och talade om djupa existentiella frågor, om livet efter döden, om Swedenborg och New Age. Det var lite märkligt att denna tjej hade vågat sig ut i skogen ensam på det här sättet, och låg ensam i mörkret i vindskyddet när vi kom. Det var rätt kallt, och hon frös på sina fötter. Hon hade också en allt för tunn sovsäck, så det blev inte någon sömn för henne den natten. Hon tog en varm sten från lägerelden, och hade den vid sina fötter i sovsäcken, virad i en handduk. Men det hjälpte henne inte att sova.

Jag fick en dikt under vandringen, som jag tycker om. Den heter "Har du hört skogens tystnad", och går såhär:

Tystnad. Har du hört skogens tystnad?

Det är en levande tystnad, det är LIV!

Vad skogen är poetisk ändå!

Här har livet sitt centrum, inte i städerna.

Här sjunger naturen sina stilla, eviga sånger.

2017-04-18

Min reaktion på terrordådet i Stockholm senaste fredag

Fredagen för en vecka sedan upplevde Stockholm ett terrordåd. En lastbil körde in i Åhléns varuhus, och dödade fyra och skadade femton. Den 39-åriga uzbekiern och muslimen Rakhmat Akilov, med koppling till IS i Syrien, har erkänt sig skyldig. Trist att det skulle vara en muslim igen, det ger Sverigedemokraterna vatten på sin kvarn, tillika med alla andra flyktningfientliga. Akilov förstör för sina muslimska bröder och systrar, och för alla som söker asyl i Sverige.

Min vän István Molnár kommenterade det hela på Facebook med att uppmärksamma hur självrannsakan hos det svenska folket lyser med sin frånvaro efter detta dåd. Jag svarade honom med följande reflektion:

"István, jag har varit inne på lite samma tankar som du. Det svenska folket och statsministern saknar självrannsakan när sånt här händer. Man är tillfreds när man finner syndabocken och hämnar sig, enligt ens egen krigsretorik, men att man själv skulle ha en andel i att det gick som det gick, det är fullständigt otänkbart. Såna här nesliga terrordåd uppstår inte i ett vakuum, som vissa tycks tro. Dom har alltid en orsak - orättvisor, förtryck, som gör terroristerna desperata och hatiska. Bättrar inte det svenska folket sin livsstil, och gör den mindre amerikansk (vilket hat extremister och terrorister kan ha mot Amerika!) och mindre shoppinggalen (tänk på att terrorattacken gjordes mot Åhlens shoppingcenter), får vi nog räkna med att bara få flera terrorister på nacken. Jag urskuldar inte terrordådet, jag bara påpekar att vi alla är medskyldiga mer eller mindre, på något sätt. Eftersom allt hänger ihop."

Om det svenska folket och statsministern skulle vara lite mindre självgoda, och lite mer intresserad av orsak och verkan, skulle framtiden för oss och alla stackars flyktingar vara betydligt ljusare. Så som det nu är, förstärks bara fientligheten mellan den muslimska världen och västvärlden, när inte

västvärlden är ödmjuk, och inser att den har en del i att det blivit som det blivit. Det behövs en omvändelse till verkligheten hos västvärlden, en omvändelse till de grymma fakta om västvärlden som nu blir allt tydligare och tydligare i takt med oljetoppen och klimatförändringarna. Har t.ex. svenskarna tänkt på att kriget i Syrien (IS är med i detta krig) har något att göra med klimatförändringarna, då detta krig till stor del var en reaktion på en långvarig torka, och de folkförflyttningar och den fattigdom och den kaos som var följden av detta?

Konsekvenserna av västvärldens lyxlivsstil når oss till slut (dock, religionen islam är förvisso även en viktig faktor i sammanhanget). Terrordåden i väst är bara en liten del av detta. Det hela är tragiskt och ödesmättat

2017-04-13 @ 14:01:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (5) Trackbacks ()

Vi fann massvis av nya glasögon i soporna. Och något om samhällets förakt för ickekommersiella föremål

För kanske två månader sedan fann jag och Titti massvis av nya glasögon i soporna utanför en glasögonbutik som gått konkurs, och låg mitt i Stockholm centrum. Där fanns flera stora svarta sopsäckar fulla av splitternya glasögon. Allt låg i en sån där gigantisk sopsäck som ni kanske har sett i stan. Vi tog en del av det med oss, för att ge till vänner. Efter mindre än en vecka kom vi tillbaka för att ta mer, men då hade man placerat en till gigantisk sopsäck ovanpå den första där glasögonen låg, så att vi inte kom åt glasögonen, vi lyckades fiska upp bara ett halvt dussin kanske.

Varför gjorde dom så? Varför inte i stället sätta en skylt vid sopsäcken med texten "Varsågod och ta"? Detta säger något om samhällets förakt för föremål som inte längre har kommersiellt värde. Det speglar också dess förakt för naturen. När man föraktar den vilda naturen (utanför det kommersiella) så som samhället gör i praktiken (fast alla bedyrar sin kärlek till naturen), börjar man även förakta ickekommersiella föremål. De är lika med skräp, som ska kastas bort och glömmas. Det är "slit-och-släng-mentaliteten".

Hur långt bort är inte detta från Hjalmar Ekströms "silverblick", som ser värdet i de små tingen, i det som andra föraktar, i bajs och skräp? Hur långt är inte detta från en ekologisk, solidarisk livsinställning, där allmännyttan styr!

2017-01-23 @ 13:03:00 [Permalink](#) [Civilisationskritik](#) [Kommentarer \(1\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

En dröm om dövblindstumma

Jag drömde natten till nyårsdagen levande, intensiv och spännande dröm om hur vetenskapen lyckades göra livet rikt för en dövblindstumm människa, och kommunicera med denne genom denna människas enda kvarvarande sinnen; känseln och smaken. Det var särskilt den dövblindstummes känselsinne som utvecklades ofantligt, till hisnande proportioner. Vetenskapen lyckades att få denna människa att se, höra och tala genom ett enda sinne, känselsinnet! Det gjorde den genom att fylla huden med datorsensorer, som översatte omgivningen till syn, hörsel och tal för den dövblindstumme, och översatte den dövblindstummes känselsignaler till syn, hörsel och tal för omgivningen. Och genom att manipulera med den

dövblindstummes känselsinne, kunde man ge honom de mest otroliga upplevelser.

Jag såg också i drömmen hur den dövblindstumme levde i sin otroligt levande fantasi, hur oändligt rik denna fantasi var, och hur stimulerad han blev av den. Det var för honom som att se på mycket avancerad film att utforska verkligheten i sin fantasi.

Men nästan allt blev möjligt genom datorsensorerna på huden, det var som om den dövblindstumme var med i ett stort datorspel, där man kunde göra nästan vad som helst.

Det här var nog en av mitt livs mera levande och spännande drömmar. Den hade symboliskt djup, på något sätt. Vi är alla handikappade i själen, och behöver utveckla de själsliga sinnen vi har kvar till att kompensera för de andra som inte fungerar, så att vi kan leva ett rikt liv, där nästan vad som helst är möjligt. Detta inte genom teknologin, utan genom kontakt med våra rötter i naturen och djurvärlden. Vi kan träna upp vår sensitivitet så att vi själsligen blir lika smidiga som en ekorre är fysiskt. I naturen finns en sensitivitet som är oerhörd. Det är djurens och växternas naturliga "teknologi", som gör att de inte behöver några datorer och sensorer. Vi kan "connecta" med denna sensitivitet och få ett rikt liv även om vi är själsligen dövblindstumma. Och det kan även de fysiskt dövblindstumma, även utan datorsensorer.

Jag har ett mycket dött och klumpigt känsloliv, p.g.a. min sjukdom (schizofreni) och mina antipsykotiska mediciner, som har förjagat romantiken i mitt liv. Jag kompenserar för det genom att utveckla mitt intellekt. Det är väl därför jag har blivit en slags ekofilosof här på bloggen. Jag lever ett rikt liv genom mitt intellekt.

Den dövblindstummes resor i fantasin

Jag drömde samma natt en till dröm på samma ämne, efter att jag vaknat och somnat igen, jag drömde att jag var känslomässigt dövblindstum, och fixade äventyr åt mig själv genom att göra resor i fantasins värld, som jag skrev ner. Precis vad som helst kunde hända, och dessa nerskrivna resor skulle jag även skriva så att de skulle ge äventyr åt en fysiskt dövblindstum, om hen hade de där datorsensorerna omkring på huden. Detta skulle bli min gåva åt alla både känslomässigt och fysiskt dövblindstumma. Jag skulle skriva dem med tanke på alla dövblindstumma, för att ge dem roligt, lite som jag hade roligt en gång i tiden åt Döda Akademien. Det är ju det alla böcker är egentligen; äventyr åt oss själsligt dövblindstumma människor, som blivit avhuggna från våra rötter i naturen och djurriket. Jag tror "andevärlden" kan vara en kompensation för denna alienation från naturen, det är de själsligt dövblindstumma människornas äventyr i fantasin. Böcker har den uppgiften att den utvidgar fältet för vad som är möjligt att uppleva i fantasin. Har man t.ex. en nära-döden-upplevelse, eller vakendrömmar, får man nytta av allt man läst. Det tas med där. Kanske jag ska skriva lite fiktion för att vara med och utvidga detta fält? Nu förstår jag bättre hur varje fiktiv bok är en gåva åt mänskligheten, just därför.

2017-01-03 @ 15:25:00 Permalink [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) (0)

Något om bakgrunden till min ekofilosofi. Och ett gammalt blogginlägg: Sören Kierkegaards inträdestal i Döda Akademien

Käre läsare. Jag har på begäran av min gode vän Einar Petander valt att införa ett blogginlägg från min gamla blogg "Lars Larsen" som jag skrev 2006-2008. Det är från den gången jag lekte leken "Döda Akademien", som var ett slags poetiskt ramverk kring mitt litterära arbete den gången. Jag fantiserade på min blogg att Vilhelm Ekelund, Friedrich Hölderlin och Friedrich Nietzsche hade kontaktat mig från andevärlden och valt mig till ständige sekreterare i "Döda Akademien", en världsakademi i andevärlden bestående av 18 ledamöter, de flesta döda författare, teologer och filosofer. Vi hade sammankomster, precis som Svenska Akademien, och jag förde protokoll över dem. Det var en slags spiritistisk lek, även om jag inte trodde att andarna fanns på riktigt, jag gjorde det mest för att jag mådde så dåligt, och behövde muntra upp mig lite grann. Jag trodde inte på andevärldens existens den gången, utan var en kristen materialist och ateist.

I Kierkegaards inträdestal talas det om min bok "Faderns kenosis", som var ett teologiskt-poetiskt verk som jag skrev under min teologiska studietid i Åbo år 2005. Den finns enbart i manuskriptform på Åbo Akademis handskriftsavdelning, i "Lars Larsens samling". Vill man forska i grundvalarna för min nuvarande ekologiska livssyn, finns där mycket att hämta, den boken är ett av de viktigaste källflödena till min ekofilosofi, särskilt läran om "kenosis". Kenosis betyder egenligen "självutblottelse" eller "självuttömmelse", och jag använder i boken begreppet som beskrivande det Gud gjorde enligt den kristna myten när han avstod från sin gudomlighet och blev människa i Kristus, hans självförnedring, eller "avskapelse", för att använda en för boken viktig term av Simone Weil. Simone Weil menar att Gud när han skapade världen steg åt sidan så att annat liv än honom själv skulle kunna finnas, och att det är detta som är

kärnan i hans "inkarnation" i Kristus, och att det är detta som all sann kärlek handlar om, vi bör följa Guds exempel i vår kärlek. Hon säger bl.a. att "kärlek är abdikation". Dessa ord gjorde mycket djupt intryck på mig första gången jag stötte på dem, och har inspirerat bl.a. mitt djurrättsliga tänkande, att vi bör stiga ner från vårt herradöme över djuren. Likaså har det inspirerat min ekofilosofi som helhet, särskilt det att vi ska stiga från vårt herradöme över naturen överhuvudtaget, och bli en del av naturen, underordnade naturen.

Vi lever idag som gudar här i västvärlden, och behöver stiga ner från vår konstgjorda himmel, ner i materien och djurriket, och bli äkta människor, alltså djur, igen. Fattiga, enkla, ärliga och rena som djuren och Jesus. Vi är djur som genom en underlig förhåvelse lever i nån slags märklig illusion om att inte vara djur, vi lever nästan inte i materien, utan i en konstgjord värld i våra skallar. Vi behöver stiga ner från denna konstgjorda värld, och bli materie igen, bli djur igen.

Med det sagt, går jag vidare till Sören Kierkegaards inträdestal i Döda Akademien, som jag skrev 25.9.2007

Sören Kierkegaards inträdestal i Döda Akademien

Mina vänner.

Jag tänkte framlägga mitt inträdestal som ett essätal, med rubriken "Begränsningens estetik hos Lars Larsen".

Till att börja med bör jag väl nämna att jag har valt att spinna vidare på den tråd Pindaros tog upp senast. Jag menar att det är en ytterst väsentlig frågeställning han berörde i sitt tal om begränsningens etik och estetik, grundläggande för att förstå vad vi håller på med här. Att det finns en

sådan frågeställning i det mesta vår ständige sekreterare har skrivit, lär vara klart för oss alla vid det här laget. Från att ha kämpat med askesens problem under hela tonårstiden, genom studietidens och den första luffartidens närmast primitivistiska livsdyrkan, återvändande till askesen igen, efter en djup desillusionsfas, går Larsens andliga väg. Trots ett kort avbrott av äkta livsdyrkan, har han alltid djupast sett varit asket, med stundom samma extrema tendenser som dem vi hittar hos medeltida mystiker. Klarast har väl denna asketiska livsåskådning kommit fram i det verk han skrev i början av studietiden, innan sin övergång till livsdyrkan, det teologiska verket "Faderns kenosis". Här formulerar han själva kärnan i det filosofiska tänkande som fortfarande präglar honom, tanken om skapelse som avstående, försakelse, tillbakadragande. Med Simone Weil som huvudsaklig inspirationskälla, formuleras här en bild av Gud som den som drar sig tillbaka för att ge plats åt något annat, något radikalt annat än sig själv, dvs. människan och skapelsen. Men denna försakelsehandling, denna kenosis, självutblottelse, är i själva verket en skapelseakt, själva kärnan i allt skapande, vilket manifesteras klarast i inkarnationen. Det har tvistats därom, men jag är böjd att se Larsens avstående från den tänkta prästbanan och begivande sig ut på luffen, som en slags praktisk konsekvens av det tänkande han genomför i boken, en slags motsvarighet till Weils försättande av sig själv i fabriksarbete. Det visar sig genom att luffandet inte kom att handla om nyfikenhet på omvärlden, utan kom att sluta i ett liv som bofast uteliggare och munk. Det kringströvande, nyfikna och expansiva låg inte för hans natur, utan han fastnade i det bofasta, konservativa, rotade och introvert-impansiva. Han kom därmed aldrig att realisera det livsbejakande program han satte upp för sitt luffarliv när det begav sig, utan föll tillbaka i sina gamla asketiska hjulspår från tonåren.

I boken "Faderns kenosis" genomför Larsen en begränsningens etik. Gud skapar genom att begränsa sig, mänskliggöra sig. Men i denna skapelseteologi ligger även fröet till den begränsningens estetik som

Larsen skulle börja utforma efter sin övergång från den teologiska fasen till den estetiska fasen. Från att ständigt ha växlat mellan olika skriftformer, prosa, poesi, aforismer osv., och från att ständigt ha letat efter det nyskapande, ser vi en långsam likriktning av hans konstnärliga uttrycksmedel, in i en litterär apparat han kallar för "Döda Akademien", och som har kommit att bli som ett slags litterärt kloster för honom. Som vi alla vet är det på inbjudan av Ekelund, Hölderlin och Nietzsche som han sitter här idag och upptecknar det som skall vara med och ytterligare utforma denna apparat, och det är en stor ära för mig att ha blivit invald i detta. Men för mig börjar det stå klart att den rörelse mot likriktning av de konstnärliga uttrycksmedlen som jag finner hos Larsen, har att göra med en stark kris, en slags känsla av intighet som hotar att göra slut på honom. Han ser sig helt enkelt tvungen att bygga upp en form som skall hindra honom från självmordet. Jag tror att det litterära apparat vi nu sitter med i här, är en psykisk nödvändighet för vår ständige sekreterare, men en nödvändighet som han försöker rättfärdiga med den begränsningens etik han tidigare har formulerat, genom att bygga om det till en begränsningens estetik. Men den andlighet och idealism som ännu fanns i Faderns kenosis med dess Simone Weil, är nu borta, och kvar är bara en tragisk livssyn, som inte finner någon mening i det kenotiska skapande som denna begränsningens estetik föder. Larsen ser således inte längre på kenosisskapandet som meningsfullare än andra skapelsesätt, utan endast som sitt eget sätt att slippa självmordet. Andra har andra sätt. I det nyss utkomna deltanumret kan man studera den cyniska position som Larsen befinner sig i numera, och som i grunden underminerar hans skapelsekällor om vi med sådana menar nyskapandets källor i avantgardistisk mening. Som en lisa och en sysselsättning i denna torka, har han sedan byggt upp denna litterära klosterapparat, som egentligen inte har något med konstnärlig inspiration i vanlig mening att göra, heller inte med sökandet efter det konstnärligt geniala, utan förefaller honom vara ett slags tröstlöst lunkande med ordets stav i hand. Men den kenotiska begränsningsestetiken

rättfärdigar det genialas försummelse; att skapa är att dra sig tillbaka, att förmänskligas. Ner från konstens himmel. Ner i gruset för att dö på det litterära korset. Så går den litteräre kristi-efterföljarens väg. Och Larsen har väl aldrig stuckit under stolen med att det är Kristus, inte Homeros, som är hans stora ideal, såväl etiskt som estetiskt. Om än bara till formen, ty någon mening med detta finns inte för honom med hans tragiska, innerst inne materialistisk-ateistiska livssyn.

2007-sep-25 @ 12:41 [Permalink](#) [Inträdestal i Döda Akademien](#)
[Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

2016-12-31 @ 14:35:00 [Permalink](#) [Bakgrunden till min ekofilosofi](#)
[Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Om min gamla blogg, mina mediciner och mitt känsloliv nu och fordom

Jag har på sistone läst en del i min första blogg "Lars Larsen" som jag skrev från 9.11.2006 till 11.2.2008. Jag trodde jag hade förlorat bloggans text för gott när jag brände upp en stor bunt med mina skrifter efter att jag kollapsat psykiskt hösten 2011 och ville förinta en del av min historia som jag inte ville veta av. Men det visade sig att min gode vän Istvan Molnár, poet och författare, hade sparat filerna till mycket av det som jag hade printat ut i den bunten som jag brände upp (jag hade förlorat filerna också). Jag fick filerna från honom för några månader sedan, och gissa om jag blev glad! Det var som om jag fått tillbaka en del av min historia, en mycket viktig del.

Nu har jag läst lite av de tidigaste texterna i filerna, tio år gamla, och det är underligt att se vilket levande känsloliv jag hade den gången. Jag har ju vant mig vid att ha ett avtrubbat känsloliv delvis p.g.a. min psykiska sjukdom (schizofreni), men också, och kanske framför allt, p.g.a. mina antipsykotiska mediciner som jag tar en ganska stor dos av varje kväll. Jag äter dem motvilligt, mycket p.g.a. att min flickvän Titti och min läkare vill det.

Jag läste en text i min gamla blogg från den 24 april 2007 om att "Igår kväll läste jag Tarjei Vesaas "Isslottet" och grät. Idag stönade jag av lycka när jag "gick till jobbet" genom den solförklarade vitsippsskogen mellan min kåta och Skarpnäck." Ja, jag minns att sånt kunde hända när jag ännu var frisk i själen och utan mediciner. Jag kunde uppleva både stor glädje och stor sorg och depression. Så länge jag har ätit mediciner har jag mest känt samma gråa känslor, likgiltiga och vardagliga, utan intensitet. Visserligen kunde jag gråta lite på Olle Hjerns begravning (för första gången på tre och ett halvt år), men det var ett stort undantag, en överraskning, så dött som mitt känsloliv är för tillfället. Så någonstans begravd under sjukdomen och medicinerna, lever mitt känsloliv ännu.

Jag har undrat om jag någonsin kan få tillbaka samma rika känsloliv som jag hade innan sjukdomen och medicinerna, eller om jag blivit på något sätt kemiskt lobotomerad av medicinerna, så att det blivit irreparabla skador i min hjärna. Det återstår att se, och jag ska snart fråga min läkare om jag får lov att trappa ner på medicinerna, för jag har nu ätit dem i över fyra år, utan att få nya psykoser. Men en vän (Riikka) sade att det tar två år att trappa ner på så mycket mediciner som jag äter, i vanlig läkarpraktik. Titti har gått med på att jag får börja trappa ner på medicinerna om läkaren godkänner det.

Mitt döda känsloliv är en svår sak att handskas med i min relation till min flickvän Titti. Vi lider båda av det, jag har svårt för kärlek, empati och att visa uppskattning. Det hotar att förstöra vår relation.

Vi pratade igår med Titti om det kan vara så att den dystopiska stämning som råder på min blogg, där jag spekulerar i och suktar efter kollapsen, kan komma delvis av mina mediciner. Jag har liksom inte så stor kärlek till livet längre, p.g.a att jag inte känner så mycket, och så projicerar jag det utåt så att jag vill att allt ska kollapsa. Det kan vara en delorsak till mina dystopiska visioner, förutom min kärlek till naturen och min längtan efter civilisationens fall och de fattigas och den vilda naturens comeback.

2016-12-29 @ 15:48:00 [Permalink](#) Antipsykiatri Kommentarer (6) [Trackbacks](#) ()

Jag hade mitt livs första vakendröm inatt

Inatt hade jag mitt livs första vakendröm (eller något ditåt): jag gick i drömmen in i en döende människas själ (jag tror det var Emil Gustafsons själ) och blev han, och upplevde dödsprocessen. Jag kom in i "andevärlden" som var en värld som jag helt kunde styra med mina tankar. Ville jag vara människa, var jag i en helt fysisk värld, men jag behövde inte vara människa. Jag kände att jag upplevde samma saker som Emanuel Swedenborg och Sadhu Sundar Singh upplevt i andevärlden (det hela var otroligt levande och verkligt, i slow motion), jag kände även av himmel och helvete, utan att besöka dem. Självt befann jag mig i en mellanregion som var mycket levande och vacker, rymden och en stad. Jag kunde visualisera det jag skulle vara med om, jag var medveten i drömmen om att jag kunde göra precis vad jag ville. I drömmen fick jag åter tro på livet efter döden, och jag vaknade från drömmen helt i den tron, med en

universalistisk, panteistisk tro. Sen gick tron "över", jag märkte att det bara varit en dröm. I drömmen värderade jag mina skrifter i ljuset av min nya tro på livet efter döden, och ångrade min ateism. I början av drömmen såg jag min danske vän Samuel Schytt och något han skrivit, bl.a. en fråga om djävulen kunde bli frälst. Jag tror detta var en av mitt livs starkaste och mest levande drömmar.

Jag drömde också att jag hade skrivit en bok om ateismen, och jag ångrade i drömmen att jag skrivit den. I drömmens andevärld var jag i en väldigt jordisk värld, och jag ville att den skulle vara sådan.

Nu kan jag bättre förstå Swedenborg och andra s.k. "andeskådare".

Jag vill bara poängtera att jag inte börjat tro på andevärlden eller Gud p.g.a. den här drömmen. Jag kom till den tron inne i drömmen, men den gick "över" när jag vaknade.

2016-12-08 @ 18:05:00 [Permalink](#) [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer](#) (2) [Trackbacks](#) ()

Luffarbrev nr. 7 (det sista): Vi är tillbaka i Stockholm

Igår anlände jag och Titti till Stockholm. Resan sedan sista luffarbrev har gått bra.

Alltsomallt har vi gått ca.1700 km, har vi räknat ut. 101 dagar. 15-25 km per dag. Och vi har gått flera miljoner steg, har vi räknat ut!

Det har varit lätt att hitta sovplatser under hela resan. Vi hade ju inte tält med oss, så vi har övernattat var vi hittar plats och skydd för regn. På landsbygden knackade vi på hos folk och frågade om dom hade nåt uthus,

garage, skjul eller lada vi kunde sova i. I städer har det ofta blivit att sova på dagis och skolor, åtminstone på hemresan.

Människorna har varit så vänliga! Vi har mött så många trevliga människor (vi har mött mycket mer människor på landsbygden än vi möter människor i Stockholm), så vänliga och gästfria! Titti fick bara två gånger nej när hon varje morgon knackade på hos någon och frågade efter kaffe.

En annan gång (på vägen tillbaka till Stockholm) hände det att en kvinna stannade och gav oss skjuts i sin bil. Sedan bjöd hon oss hem till sin lägenhet i Rottne. Vi fick sova över hos henne (hon hette Desiré och kom från Serbien), och hon gav oss jättegod middag. Vi hade djupa samtal med henne, och vi läste dikter för varann (hon hade en skrivbok med massa dikter som hon skrivit!). Detta glömmar jag aldrig. Hon gav Titti även nya skor, då Tittis gamla skor hade slitits för mycket i klacken.

En gång hände det på vägen mot Skåne att vi frågade om vatten på en gård, och vi fick vatten av ett par och gick vidare. Men sedan körde paret efter oss och gav oss äppelpaj med vaniljsås! Vi åt tillsammans vid vägkanten.

På resan hem såg vi två döda grävlingar till på vägen. Alltsomallt har vi sett fem döda grävlingar! Vi såg också en död fladdermus på vägen en gång. Och en annan gång en död ekorre.

En gång hälsade jag på en häst, och räckte fram min hand. Hästen försökte äta på min hand, och försökte även äta på mitt skägg!

En gång fick vi övernatta i ett häststall. Vi kelade med hästarna, och de försökte äta på min hand. Där var ett kök, och ägarna hade lämnat flera hundra kronor på bordet. Vi fick hela häststallet för oss själva, och vi förundrades över tilliten som visades oss! Annorlunda var det när vi fick övernatta i ett garage på en gård, då ville ägaren fotografera vårt pass, för att försäkra sig mot om vi stal något.

Det är på sätt och vis skönt att vara hemma i Stockholm, jag längtade lite hem i slutet av vår resa. Men resan har varit så levande och spännande att jag även känner mig lite melankolisk över att resan är slut. Jag hade gärna fortsatt resan i flera månader till! Och det känns som vi har gått alldeles lite grann, som en fis i rymden! Jag tror aldrig att tiden har gått så fort någonsin i mitt liv som under den här resan på tre och en halv månad. Det känns som en månad!

I början av resan gick jag barfota, men det visade sig inte riktigt fungera, för efter ca 150 km började jag känna att det skavde i höften. Jag tog genast på skorna, och gick därefter med skor. Det onda gick över ganska fort. Mina skor (gympaskor) höll sedan under hela resan, fast dom hade köpts mycket billigt (ca 300 kr.), och fast jag hade använt dom redan i nästan ett år.

Ekobyarna var en besvikelse. De uppfyllde inte vår idealbild som vi hade drömt om; ekokollektivet som odlade mycket av sin egen mat (var nästan självförsörjande). Inga ekobyar var kollektiv i egentlig mening. Änggårdets ekoenhet var det närmaste vi kom till kollektiv, men där bodde de heller inte i samma hus, utan de flesta bodde långt borta. Däremot kunde vi upptäcka en kollektiv anda i många ekobyar, vilket gladdde oss.

2016-09-05 @ 12:52:00 [Permalink](#) [Djuren](#) [Kommentarer \(2\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Luffarbrev nr. 6: Vi är tillbaka i Vimmerby

Hej!

Nu är jag och Titti tillbaka i Vimmerby, på vår långa vandring från Stockholm till Skåne och tillbaka. Resan tillbaka har gått bra, Titti har bara haft lite ont i höften, men det gick över på några dagar. Vi trodde det var

en nedsliten klack som var orsaken. Hon har nu fått nya skor av Desiré, en äldre kvinna som stannade sin bil vid vägen och tog oss med till sitt hem i Rottne, där vi fick god mat och logi. Vi hade mycket djupa och spännande samtal med henne. Sådan gästfrihet som hon visade oss har inte varit ovanlig på vår resa.

Igår och idag har det regnat mycket, och vi hade turen att få skjuts 15 km till Vimmerby centrum, när vi gick på en lite större väg, som var mycket obehaglig att gå på p.g.a. de bilmonster (läs långtradare) som befolkade vägen. Så vi får skjuts en sällan gång ibland, men det är inte mer än drygt en mil eller så.

Vi går mest småvägar på vår vandring, för att slippa bilmonstren, ja slippa hela den fruktansvärda biltrafiken på de större vägarna. Detta har gjort att vägen till Skåne och tillbaka blir längre än vi trodde.

När vi var i Korsberga i Småland på väg mot Skåne, blev vi inviterade hem till en lite äldre dansk konstnär vid namn Lennart Möller, som tyckte vi såg intressanta ut. Vi fick tillfälle att besöka honom först på hemresan. Han bodde ensam i ett stort, gammalt hus på landet, i Södra Solberga i Småland. Han var en övervintrad hippie som rökte cannabis (och var kedjerökare på tobak), och som hade bott i Christiania, hippiestadsdelen i Köpenhamn, i sin ungdom. Han var väldigt originell, och pratade nästan hela tiden. Han hade en massa underliga historier att berätta, intressanta var de också. Vi pratade mest på engelska, för Tittis skull, ett språk han bemästrade väl, men han gled nästan hela tiden över i danska, så vi fick påminna honom gång på gång att han skulle prata engelska. Han var väldigt inne på flummiga grejer som parapsykologi, New Age, aliens och andar. Vi fick sova över hos honom en natt, och han körde oss nästa dag till Korsberga. Hans hus var full av konst och konstföremål, särskilt var det mycket collage, både bildcollage och ordkollage av tidningstexter. Han var väldigt kreativ.

När vi var i Järnforsen i Småland på väg mot Skåne blev vi tipsade om en gammal 91-årig man som hette Birger Magnusson, som hade, för tio år sedan, gett ut två böcker om luffare. Vi besökte honom på vägen tillbaka till Stockholm i hans hus, där han ännu levde med sin fru (han var ännu ganska klar i huvudet, bara lite senil). Vi frågade ut honom om luffarna i gamla dagar, och fick i gåva hans två böcker "Luffare. Original och Luffarkåkar", samt "Trådarbetande luffare", utgivna 2006, sålda i 6500 ex. De påminner en del om Åke Mobergs kända böcker "De ovanliga" del 1 och 2. Birger berättade att luffarlivet hade dött ut 30-40 år sedan p.gr.a goda ekonomiska tider, och att det måste till en ekonomisk kris för att luffarlivet skulle komma tillbaka (jag tror att det också beror på att höladorna har försvunnit, luffarnas favoritsovplatser, och att det är svårt att hjälpa till på gårdarna nuförtiden, det som luffarna gjorde i gamla tider som betalning för kost och logi). Jag frågade om luffarna var smutsiga; nej sa han, dom tvättade sig nog, men hustrun var av annan åsikt. Jag frågade också vad luffarna gjorde när det var 30 grader kallt, var sov dom då? Birger svarade att dom sov i lador även då, och att kornas kroppsvärme gjorde att det inte blev så kallt.

Birger hade intervjuat en mängd luffare och andra personer som hyst, känt eller träffat luffare och andra originella personer. Hans två böcker bygger på dessa intervjuer.

(bildtext: Birger Magnusson tillsammans med sina böcker. Bild av Titti Spaltro)

2016-08-18 @ 15:16:00 Permalink Droger Kommentarer (1) Trackbacks ()

Jag har gjort en hemsida: Omvändelse till verkligheten

Jag har gjort en liten hemsida (i bloggformat), där jag har samlat mina viktigaste texter och bloggar, och där jag även har samlat artiklar och filmer om mig. Hemsidan heter "Omvändelse till verkligheten", och det tycker jag beskriver bra vad mina två bloggar, "För naturens skull" och "Varför jag inte tror på Gud", handlar om.

Jag fick idén till min hemsida genom en dröm på natten. Är det inte underligt att drömmar kan fungera så?

2016-08-10 @ 14:01:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 5: Holma skogsträdgård och Ekobyn Moder Jord

Den 28.7. besökte jag och min flickvän Titti Holma skogsträdgård i Höör, Skåne. Det var en fantastisk upplevelse, äntligen fick jag en efterlängtat bekräftelse på att skogsträdgårdar inte är en ouppnåelig hippiedröm, men faktiskt finns till och fungerar i praktiken! Skogsträdgården, som kanske var 70 x 30 meter stor, var en demonstrationsträdgård som började byggas 2004 av bl.a. Esbjörn Wandt, Holma folkhögskola och föreningen Skogsträdgårdens vänner, på initiativ av, och med pengar från Jordbruksverket. Den är nu öppen för allmänheten, vem som helst kan gå in i den och kalasa på dess frukter, nötter och bär. Jag åt själv en hel del bär och ett äpple. Dom hade ganska många äppelträd, dom hade päronträd, plommonträd, nötträd, hallon, jordgubbar, svarta vinbär, röda vinbär, vita vinbär, krusbär, smultron, druvor och mycket annat som jag inte kunde namnet på.

Skogsträdgården hade en tipi (indiankåta) i ena änden, något som avslöjade hippieandan i projektet - längtan efter vårt ursprung, efter de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil. Den hade också en damm, något som är gynnsamt för mikroklimatet.

En skogsträdgård är som en ätlig skog, man försöker efterlikna skogens och naturens ekosystem med den skillnaden att man får skogsträdgården att tillgodose ens behov. Man får mycket mat - 2-20 gånger mer än monokulturella odlingar, detta för att man odlar i flera skikt, träd högst uppe, sedan nötträd, sedan bärbuskar, sedan perenna växter och örter längst ner.

Skogsträdgården var något av det vackraste jag sett i mitt liv. Sånt här borde de flesta syssla med, då skulle jorden förvandlas till ett paradys, en Edens lustgård för både människor och djur (vi såg en orm i skogsträdgården!). Och då skulle planeten också ges en chans att läka, för träd binder koldioxid, och det skulle vara bra för klimatet. Jordens yta gillar inte att vara monokulturella odlingsmarker, den vill alltid bli skog igen. Skogsträdgårdsanläggning är att uppfylla naturens önskemål, så att människan samtidigt gynnas.

Jag tror Holma Skogsträdgård är nästan ensam i sitt slag. Det finns visserligen en skogsträdgård vid Stockholms universitet, och en annan på en gård lite längre ner i Sverige, annars tror jag de tre är ensamma om detta i Sverige. Det är synd, så här bra grejer borde få mera uppmuntring och pengar. Men går man med i föreningen "Skogsträdgårdens vänner", så kan man stödja bildandet av nya skogsträdgårdar.

Ekobyn Moder Jord

Den 29.7. besökte jag och Titti ekobyn Moder Jord nära Tollarp i Skåne. Det var en positiv överraskning för oss båda, det var en riktig hippie-ekoby

där stämningen från 60- och 70-talet ännu ekade. Ekobyn grundades 1973 av musikartisten Chris Geiger i hans ungdom, samt ett gäng andra unga, som köpte en billig gård ute på landet. Det var Chris som visade oss runt i ekobyn. De hade en gammal kvarn, där de hade tillverkat ett 30-tal produkter förr i tiden, numera begränsades tillverkningen till två produkter; sesampasta och jordnötssmör. Förr i tiden tillverkade de både mjöl, müsli och vällinggryn för barn (alla från egna odligar) mm. En turbin i en damm drev kvarnen, och den försörjer också hela ekobyn med ström. Det här året är dock det sista året dom får använda turbinen, ty myndigheterna vill riva dammen, som får sitt vatten ur en av de artrikaste åarna i Sverige.

Det bor ett tiotal personer bofast i ekobyn, sen kommer och går många. Två bor i varsin vagn på gården. Tidigare i ekobyns historia hade de varit upp till 50 personer, och de hade odlat mycket, varit självförsörjande på mat.

Ekobyn var inget kollektiv, trots att den kollektiva andan var stark, alla bodde för sig, men de hade gemensamt kollektivkök och gemensam bastu och gemensamt garage/uthus. De hade två växthus och små odlingar, samt en hel del bärbuskar och äppelträd. Vi fick äta fritt från de mogna bären.

Vi sov över i ekobyn i deras musikstuga, där Chris' band "Jordbandet" repar. Jordbandet har släppt två skivor, en på 70-talet och en 2014. Det har också uppträtt på många olika festivaler. Jordbandet finns också på youtube.

Det var en väldigt varm kollektiv stämning i ekobyn, vi blev väldigt väl emottagna och väl behandlade. Det var några riktiga äkta övervintrade hippien där! Chris är 65, hans fru från Danmark Birgit i samma ålder, ja de flesta vi hälsade på var äldre folk.

En annan ekologisk grej var att Moder Jord hade byggt sina byggnader mestadels av återvinningsmaterial. Två av deras byggnader brann dock ner 1978, ett tryckeri och en teaterlokal.

2016-08-01 @ 10:58:00 [Permalink](#) Edens lustgård Kommentarer (1) [Trackbacks](#) ()

Luffarbrev nr. 4: Vi är i Eslöv. Något om Toarps och Solbyns ekobyar.

Hej! Nu har jag och Titti kommit till Eslöv på vår vandring genom södra Sverige. Skåne har varit tufft för oss, det har varit svårt att få övernattningsplatser på landet, så vi har tagit vår tillflykt till städerna, där det är mycket lättare att hitta sovplatser. Vi har hört ett rykte om att skåningarna skulle vara snåla, och hittills har det nog varit sant, och Skåne verkar vara mycket rikt. En man sa åt oss att vänstern är stark i Skåne, men än så länge har vi inte hittat några tecken på det, det verkar inte vara sant.

En viktig sak har jag upptäckt på vår vandring: äldre tiders hölador har helt försvunnit. Jag har inte sett en enda på hela vår resa. I Finland finns dom fortfarande, jag har sovit i sådana på mina vandringar i Finland. Det är trist att Sverige har rivit sina gamla lador, för dom har varit viktiga för luffare och vandrare i alla tider.

Toarps ekoby och Solbyns ekoby i Skåne var positiva överraskningar, till skillnad från Baskemölla och Eklundens ekoby, som jag skrev om i ett annat luffarbrev. Toarp och Solbyn hade stora odlingar och en kollektiv anda som gladdde oss. De hade båda gemensamma utrymmen för fester och annat, och Solbyn hade även utrymmen för filmvisning och matlag (de har haft matlag från och till). Båda ekobyarna hyrde ut dessa utrymmen till dagisverksamhet. Solbyn hade också en massa fruktträd överallt; äpple, päron, vilda körsbär, körsbärslommon och vanliga plommon. Han som

visade oss runt odlade tomater och vindruvor i sitt växthus, ett av de växthus som varje lägenhet hade (det var 50 lägenheter i byn). Han hade också, som en av de få som hade det kvar, mulltoalett, en toalett som samtidigt fungerade som kompost. I början av Solbyns tid (den byggdes 1987 och var en av de första ekobyarna i Sverige) hade alla mulltoaletter, men trubbel med dessa gjorde att de flesta gick över till vattentoaletter.

Toarps ekoby tog tillvara vattnet från kloak och toalett på så sätt att de lät vattnet därifrån rinna genom ett stort område med vassplanteringar, och sedan genom ett stort område med sand, innan det kom fram till en damm, varifrån vattnet användes till bevattning av odlingarna. Det luktade ingenting av dammen, så reningen av vattnet hade fungerat väl. Även i Toarps ekoby hade alla i början haft mulltoaletter, men det hade gått med dem som i Solbyn.

Både Toarp och Solbyn hade hönor, och Toarp hade dessutom änder. Dessa två ekobyar liknade mycket på varann, eftersom de planlades av samma arkitekt.

Det trista med ekobyar är dock att det verkar som om bara rika har råd att bo så. De flesta av de ekobyar vi besökt är bostadsrättsföreningar, man måste köpa sin lägenhet om man vill ha den, och dessutom betala en hyra. Och det är inte billigt. Det säger en hel del om vårt samhälles prioriteringar, att det ekologiska är dyrt. Det samma gäller för ekologisk mat. Det borde vara tvärtom, att det icke-ekologiska var dyrt, och det ekologiska var billigt. Var i priserna finns priset man får betala för förstörd natur och koldioxidutsläpp? Det priset finns ingenstans, eftersom vårt samhälle skiter i miljön.

2016-07-26 @ 10:51:00 [Permalink](#) Ekobyar Kommentarer (4) [Trackbacks](#) ()

Luffarbrev nr. 3: Vi är i Simrishamn

Hej! Jag och Titti är nu i Simrishamn vid östkusten i Skåne. Resan hit från Åhus har gått bra. Vägen därifrån till Simrishamn gick mestadels vid stranden, där vi gick barfota på den vidsträckta sandstranden, på den smala strimlan där vågorna möter stranden. Där var det bekvämt att gå, medan att gå på torr sand är tungt. Jag tyckte mycket om detta strandgående, det påminner mig om den gången jag luffade trettio kilometer längs stranden från Rom och söderut, 2010.

Vi har bl.a. sovit två nätter på sandstranden, och en natt vid hamnen i Baskemölla, på en brygga, alla dessa gånger under öppen himmel.

Vi besökte Baskemölla ekoby, men det var liksom Eklundens ekoby en besvikelse, eftersom alla bodde i sina egna hus, utan att odla desto mer, utan den kollektiva anda som vi hade föreställt oss finns i en ekoby.

Tittis skavsår har grott, och mitt lilla skavsår också. Och nu börjar Tittis nya skor, som hon fick av Hultabygdens ekoby, att kännas bekväma, hon har gått in dem.

I morgon styr vi färden mot Malmö, för att besöka Toarps ekoby.

2016-07-15 @ 16:42:00 [Permalink](#) [Ekobyar](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Luffarbrev nr. 2: Vi är i Åhus

Hej! Nu har jag och Titti kommit till Skåne, jag skriver nu från biblioteket i Åhus. Resan har gått bra hittills. Det enda som bekymrar mig lite är att det ömmar lite i mina fötter när jag vilar mig. När jag vandrar, går ömmandet bort. Titti menar att det inte är något farligt.

När vi närmade oss staden Karlshamn mötte vi hippien Ulrich från Tyskland, som vandrade förbi. Han stannade och vi pratade en stund. Han var kanske i trettiofemårsåldern, och hade en otroligt stor ryggsäck på ryggen. Vi fick prova den, och den verkade väga minst fyrtio kilo. Han hade vandrat från Berlin i Tyskland, tagit färjan från Rostock till Trelleborg, och vandrat i tjugoen dagar i Sverige. Han hade tidigare försökt vandra i Norge, men blev fast i tullen i Trondheim efter en flygresor dit, för att han hade cannabis på sig. Han sändes hem direkt, till Berlin, och därifrån fortsatte han vandra. Ulrich sade att han tänkte vandra i ett år, genom Sverige, sen vidare till Holland, Belgien, Frankrike och England. Jag fattade inte hur han kunde vandra med så tung packning på ryggen, han riskerade ju sin kropps hälsa! Och ännu mindre fattade jag hur han tänkte vandra i ett år med den där packningen.

I staden Sölvesborg såg vi något märkligt. Små sparvar på marken matade varann! Alla var helt vuxna sparvar, men ändå gapade en av dem, och lät sig matas av en annan sparv. Detta tyckte jag var så sött och fantastiskt att det var värt att nämna här.

Sen såg vi på vägen fyra, fem myror som släpade på en död humla! Det var kraftig vind just då, och vinden skyfflade iväg humlan och alla myrorna hängande fast i den!

Och vi såg en till död mullvad! Nu har vi sett två döda mullvader under vår resa.

Nära Nymölla fick vi vara med om en åsk-natt. Vi sökte skydd i en busshållplats, men många av våra saker blev helt blöta, och det åskade och blixtrade något otroligt halva natten. Titti sov på busshållplatsbänken, och jag kurade ihop mig under den.

Idag börjar vi vandra mot ekobyn Baskemölla, ca femtio, sextio kilometer härifrån.

2016-07-12 @ 10:37:00 [Permalink](#) [Djuren](#) [Kommentarer \(1\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Ett luffarbrev: Vi är i Växjö

Hej! Ett litet "luffarbrev" om vår resa:

Vi är i Växjö nu, och jag sitter framför datorn i stadsbiblioteket där. Vandrigen sedan sista "luffarbrev" har gått bra, även om Vimmerby var en besvikelse. Sagoparken "Astrid Lindgrens värld" var helt och hållet kommersiell, även visningen av Astrid Lindgrens barndomshem. Allt kostade. Det gjorde oss arga, och vi vägrade hälsa på på dessa ställen. Vi tänkte att det var helgerån, att Astrid inte skulle ha gillat det. Vi hittade små dockhus på torget som skulle föreställa de tre husen i barnen i Bullerbyn, Norrgården, Sörgården och Mellangården, och vi övernattade i ett av dem (de var just så stora att vi rymdes i dem). Men en kvinna väckte oss på morgonen med budskapet att vi inte fick sova där, de var till för barnen. Vi tänkte i vårt stilla sinne att Astrid Lindgren säkert hade låtit oss sova där, såsom hon älskade luffare. Men vi sa ingenting.

Trenden att vi ständigt ser döda djur på vägen har fortsatt. Vi har sett mest döda ormar, döda fjärilar och döda grodor, men också tre döda grävlingar och en död liten mullvad, som jag först trodde var en mus, innan jag tittade på frambenen på den.

Människorna är mycket trevliga mot oss, vi finner alltid ställen att sova på! Och vi har även fått mat när vi har bett om det. Och Titti frågar varje morgon efter kaffe, och ute på landet brukar folk alltid ge oss det när vi frågar.

Vi har sovit i omklädningsrum på badplatser tre gånger, och en gång i ett båthus. Vi har badat i en å i Järnforsen, när det var upp till 32 grader varmt mitt på dagen. Det var himmelskt.

2016-07-01 @ 17:05:00 [Permalink](#) [Luffarliv](#) [Kommentarer \(4\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Lite om vår vandring

Jag och Titti beslöt att inte ta med något tält (det är för tungt att bära) så vi har sovit bl.a. i parker, uthus, garagen, växthus, och vindskydd. Ute på landsbygden brukar vi knacka på hos bondgårdar och fråga om de har något utrymme att sova i, vilket har fungerat ganska bra.

Men vi har ett problem; tvättning av kläder. Vi fick tvätta våra kläder på Änggårdets ekoenhet, men sedan dess har vi inte lyckats få en tvätt, och det är 14 dagar sedan sist. Vi har tänkt att vi eventuellt skulle kunna tvätta i sjön, med ekologiskt tvättmedel, och vi väntar på en solig dag så att kläderna hinner torka.

(uppdatering: i går kväll (19.6.) lyckades vi tvätta kläder i en sjö! Vi fick miljövänligt tvättmedel av Hultabygdens kretsloppsförening. Tvätten gick bra, och vi lyckades torka kläderna också!)

Jag skriver från den lilla staden Kisa, 50 km söder om Linköping. Idag bär det av mot Vimmerby, där "sagoparken Astrid Lindgrens Värld" finns, två dagars vandring härifrån!

2016-06-20 @ 13:32:00 [Permalink](#) [Ekobyar](#) [Kommentarer \(4\)](#) [Trackbacks \(0\)](#)

Hultabygdens kretsloppsförening

Den 17 juni besökte jag och Titti ekobyen Hultabygdens kretsloppsförening 3 mil söder om Linköping. Den omfattar tre små byar; Hulta, Sandebo och Dänskebo. Vi besökte Hulta, närmare bestämt kravbonden Börje Johansson. Börjes bror var också där, och Börjes fru och en äldre dam som gav Titti nya skor, för hennes gamla stövlar hade gått sönder.

Hultabygdens kretsloppsförening omfattar et 40-tal hushåll, och centrum i föreningen är bondgården Hulta gård, Börjes och hans brors gård, som omfattar stora ekologiska odlingar och 20 mjölkkor. Målet för föreningen är ett kretsloppssamhälle där så mycket som möjligt av avfallet som produceras skall återanvändas. De har t.ex. urinseparerande toaletter som gör att man kan ta tillvara urinet som gödsel till jordbruket. Dock får inte Börje lov att använda urinet på sina egna marker, p.g.a. EU-förordningar, men det används på andra icke-ekologiska bönders marker. Slammet återanvänds också på åkermark.

Börje har också en stor solpanelsanläggning på ett ladugårdstak som ger hela gården el. Och han har en liten elbil, som kör högst 40 km/h. Börje förklarade för mig varför han tror att solkraft och vindkraft kombinerat verkligen är något att satsa på.

Föreningen har stora potatisodlingar, där medlemmarna beställt potatisrader i förväg, och är med och rensar ogräs. Målet är lokal produktion som ligger så nära konsumenten som möjligt, därmed minskande transporter och koldioxidutsläpp.

Börje och hans bror hade också ett växthus.

Det var väldigt givande att besöka denna ekoby och att få lyssna till den beläste Börje, när han förklarade och berättade. Men ekobyen var inget kollektiv som vi trodde de flesta ekobyarna är (de flesta är inte det), och

även permakulturen användes sparsamt. Men Börje är skonsam mot jorden, vilket visas av att forskare undersökte hur mycket maskar som fanns i hans jord i jämförelse med en icke-ekologisk bondes jord. På det område som undersöktes, visade sig den icke-ekologiska bonden ha 3 maskar, medan Börje hade över 50!

2016-06-20 @ 13:18:00 [Permalink](#) [Ekobyar](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) (0)

Änggårdets ekoenhet

Nu har jag och Titti kommit till vår första milstolpe på vår långa vandring, Änggårdets ekoenhet. På vandringen hit från Flen gick vi förbi ett rådjurslik som låg i diket. Aldrig har jag känt en vidrigare stank, och jag tänkte att människolik säkert luktar ännu värre. Då insåg jag hur hemskt det måste vara med jordbävningar som begraver människor, och får dom att ruttna under rasmassorna.

Hur som haver, Änggårdets ekoenhet är den ekoby som ekoförfattaren David Jonstad en gång i tiden var med om att bygga upp (den startade 2009). Nu är han dock inte längre medlem, utan bor i Dalarna. Det är ett dussin medlemmar i ekobyen, alla utom en bor på annat ställe, oftast i Flen, några även i Nyköping och Stockholm. De bildar en ekonomisk förening, och i det närvarande är det sjutton vuxna och fjorton barn med i föreningen.

Vi har arbetat lite idag med odling (dom har ganska stora odlingar), och jag har omplanterat ett plommonkörsbärsträd. Dom försöker praktisera permakultur så gott det går. Dom bl.a. täckodlar. Det har fungerat bra för dom. Jag har aldrig sett så fin och mullrik odlingsmark som på Änggårdets ekoenhet.

Dom är en riktig äkta ekoby, och t.o.m solpaneler på taket! (fast jag är skeptisk till att solpanelerna och vindsnurrorna kommer att rädda klimatet) Och regnvattnet samlas upp i stora tunnor. Dom har också hönor. Odlingarna är ganska stora. Jag har besökt en ekoby tidigare, Gebers ekoby i Stockholm, men dom hade inga odlingar. Änggårdet satsar verkligen på det ekologiska!

2016-06-04 @ 14:59:00 [Permalink](#) [David Jonstad](#) [Kommentarer \(1\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Jag och Titti är i Flen

Äventyren fortsätter. Jag och Titti är i Flen (100 km sydväst om Stockholm) nu, eftersom Titti fick en fästing i Björnlunda. Sen fick vi skjuts till närmaste vårdcentral i Flen. Nu går Titti på antibiotika, för att inte få TBE eller Borelia. Idag styr vi vägen mot Ängsgårdets ekoenhet sju kilometer österut.

2016-06-03 @ 11:40:00 [Permalink](#) [Luffarliv](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Jag och Titti är i Södertälje

Hej! Jag och Titti är nu i Södertälje. Under vägen hit, som ofta gicks längs Sörmlandsleden genom skogen, lyckades vi tre gånger gå vilse! Men vi hade karta och kompass med, så vi klarade oss. Annars har det gått bra. Vi har haft tur med att hitta övernattningsställen. Lite trött i fötterna dock! Idag styr vi färden mot Järna.

2016-05-30 @ 12:41:00 [Permalink](#) [Luffarliv](#) [Kommentarer \(0\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

Min och Tittis vandring börjar idag

Jag och Titti börjar idag en vandring som ska ta oss till södra Skåne och tillbaka, en resa på över 1000 kilometer. Vi ska vandra i tre månader, fram till slutet av augusti. Meningen med resan är att besöka upp till nio ekobyar, samt den kristna kommuniteten Nya Slottet Bjärka Säby. Titti har filmkamera med sig, och ska filma ekobyarna om hon får lov. Jag ska skriva om vandringen och om besöken till ekobyarna, här på bloggen. Jag kommer att skriva här som förr även under vår sommarvandring, när jag hittar bibliotek med internet i de städer vi ska besöka.

2016-05-27 @ 14:50:00 [Permalink](#) [Ekobyar](#) [Kommentarer \(1\)](#) [Trackbacks \(\)](#)

En katt följde efter oss!

Igår hände det något märkligt. En katt följde efter oss när jag och Titti närmade oss hyddan (vi skulle sova i hyddan i Nackareservatet), och följde oss helt till hyddan, och övernattade med oss i hyddan. Den bl.a. slickade mitt ansikte! Nästa morgon följde den med oss ut ur skogen, och sedan stannade den, och slutade följa med oss. Vi hade redan hunnit tänka på om vi skulle adoptera den, och ha den med oss på våra resor. Vi tänkte att det kanske var en hemlös katt, men den hade ett band och en liten klocka runt halsen som tydde på att den hade en ägare. Men vi hittade inget telefonnummer på bandet. Vi tänkte att den slutade följa oss för att vi inte gav den någon mat.

Jag känner mig alltid hedrad av djurs vänskap med mig!

2016-05-17 @ 16:16:00 Permalink Djuren Kommentarer (1) Trackbacks ()

En fågel satte sig på mig!

Det har hänt tre gånger den här våren: en fågel sätter sig på mitt huvud efter att jag vaknat i min lilla hydda i Nackareservatet, och ligger och vilar i sängen. Fågeln pickar på mitt huvud! Första gången den satte sig på mig, satt den minst en minut, och de följande gångerna lite kortare tid. Jag känner mig hedrad! Som djurist tycker jag att vänskapen mellan djur och människor är mycket viktigt!

2016-05-12 @ 14:45:00 Permalink Djuren Kommentarer (4) Trackbacks ()

Ett av de underliga äventyren jag har varit med om

När jag var hemlös och luffare var jag med om många underliga äventyr, inte minst på mina resor ner till sydeuropa. Nu ska jag berätta om ett av dem, som tog plats i Sverige:

Det hände våren 2010, efter att jag kommit hem från min luffarresa till Sicilien. Jag hade rest utan någon ryggsäck, utan några pengar, som fripassagerare på tåg. Jag hade rymt från sinnessjukhuset i Milano, och suttit fängslad i Schweiz ett par dagar för att jag inte hade pass. Nån gång i Maj kom jag hem till Sverige med tåget. Jag steg av i Rimfors, tio kilometer från Nya Slottet Bjärka Saby, Peter Halldorfs kristna kommunitet, som jag hade tänkt besöka. Jag började vandra dit, men träffade på inhägnade får på min vandring, som jag släppte fri. Jag tror jag

släppte alltsomallt ungefär ett hundratal får fri. Det var på den tiden då jag släppte fri alla fångna djur jag bara stötte på.

Sent omsider kom jag till en bondgård. Jag öppnade även där grinden till korna. Bonden såg det, och kom och hälsade på mig och bad mig stänga grinden. Jag vägrade, och då började bonden springa efter mig. Jag blev livrädd och sprang för mitt liv, in i skogen, och lyckades komma undan.

Det började bli mörkt, och jag sökte ett ställe att sova på. Jag lyckades hitta en liten lada, och försökte sova i halmen som jag hittade där (jag hade bankat på bostadshuset i närheten, men ingen öppnade). Men halmen kliade på huden, och jag fortsatte att vandra genom skogen, nu ganska vilse. Jag hade blött ner mina byxor också när jag försökte hoppa över en liten bäck. Det var mitt på natten nu, och jag hade hittat en liten skogsväg som jag gick på. Och nu hände något av det märkligaste som hänt i mitt liv. Några rådjur och en grävling blev nyfikna på mig, och kom ganska nära, kanske på tio, tjugo meters avstånd. Jag hade aldrig sett en grävling i mitt liv! Jag har tänkt i efterhand att kanske orsaken till deras nyfikenhet var att jag hade lämnat civilisationen och återgått till naturen den natten! Kanske var det det att jag var en äkta vildman som fick dom att komma nära?

Efter detta, tog jag av mina byxor, för det var lite kallt, och de blöta byxorna kylde ner mig. Jag hukade mig på vägkanten, kröp in under min tröja, för att värma mig.

Just då kom en polisbil åkande på vägen. Polisen hade letat efter mig hela natten p.g.a. mina djurbefrielser. Polisen upptäckte mig, och stannade bilen. Jag fick åka med dom. Jag sade att jag skulle till Nya Slottet Bjärka Saby och träffa Peter Halldorf. Det blev till att polisen körde mig till Peter Halldorfs villa som var inte så långt från Bjärka Saby. Polisen knackade på, och Peter Halldorfs fru öppnade. Polisen frågade om Halldorfs kunde ta

emot mig i natt, men Peters fru sade att dom hade bröllop i morgon, så dom kunde inte ta emot mig. Jag fick inte träffa vare sig Peter eller hans fru den natten.

Efter det åkte polisen med mig till polisstationen. Jag fick tillbringa natten i en väntcell. Jag kände mig som ett nyfött barn där, och kissade på golvet. Poliserna märkte det inte.

Nästa morgon satte polisen mig på en buss som skulle till Stockholm, virad i ett täcke som jag fått av polisen. Jag fick inget straff för mina djurbefrielser. Aldrig har polisen varit så tolerant som den gången.

I Stockholm betedde jag mig så underligt att jag snart blev satt på sinnessjukhus. Jag kastade bajs ut över gräsmattan från en bajscompost på ekobyen Gebers i Stockholms utkant, och söndrade staketet till en häst. Jag proklamerade att jag var messias, att Jesus hade kommit tillbaka i mig. På sinnessjukhuset fick jag hemska mediciner som gjorde att jag inte visste hur jag skulle hålla mina läppar. Jag fick kramp i läpparna av medicinerna, men jag var tvungen att ta dom. Jag rymde från sinnessjukhuset i Gubbängen, två gånger. Varje gång blev jag fast igen, p.g.a. att jag uppförde mig så konstigt. Till slut rymde jag till Finland. Där fortsatte äventyren, men det är en annan historia.

2016-04-08 @ 15:55:00 Permalink Djurbefrielse Kommentarer (1) Trackbacks ()

Jag har börjat gå barfota! Fem flugor i en smäll med att gå barfota

Idag har jag börjat gå barfota igen! Det är rekordtidigt för mig, jag brukar annars börja med det i Maj. Men jag har inte frusit ett dugg!

Fem flugor i en smäll med att gå barfota:

- 1) Man sliter mindre på skorna, och behöver inte köpa nya skor lika ofta.
- 2) Man sliter mindre på strumporna, och behöver inte köpa nya lika ofta.
- 3) Man använder mindre av naturresurser och arbetskraft.
- 4) Man får gratis fotmassage och gratis zoneterapi på fötterna.
- 5) Man luktar inte fotsvett.

Att gå barfota är mitt sätt att vara i kontakt med jorden. Jag jordar mig då, och känner att livet är lättare att leva. Jag har lättare för att leva i nuet som djuren, när jag går barfota. Jag får också kontakt med min djuriskhet då, jag känner mig som ett djur! Alla djur går ju barfota, har du tänkt på det?

2016-04-04 @ 17:35:00 Permalink Barfotagång Kommentarer (1) Trackbacks ()

Pilgrimsvandringen fullbordad

Jag och Titti har fullbordat vår jul-pilgrimsvandring! Vi gick ca 90 kilometer. Det gick mycket bra, ryggen värker bara ännu lite grann. Vi mötte mycket gästvänlighet under färden (vi fick övernatta hos folk)! Och vi pratade mycket! Vi pratade om vi eventuellt skulle göra en ny pilgrimsvandring i sommar, kanske i Sverige, med eventuellt en ekoby, Bjärka Säby eller Zen-gården som vandringsmål. Är du som läser detta

sugen på att följa med kan du alltid kontakta mig här på bloggen! Det är bra att planera i tid!

2015-12-23 @ 16:10:00 [Permalink](#) [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer](#) (1) [Trackbacks](#) ()

Jag och Titti går på en pilgrimsvandring i juletider

I morgon går jag och Titti Spaltro på en liten "pilgrimsvandring" från Kyrklätt till Salo, en färd på ca 100 km. Vi skall sedan fira jul i Åbo. Vandrigen planeras ta fem dagar, så under den tiden (och under juldagarna) blir det inga inlägg här.

2015-12-18 @ 16:18:00 [Permalink](#) [Självbiografiska notiser](#) [Kommentarer](#) (0) [Trackbacks](#) ()

Några youtubefilmer om mig. Och ett radioprogram om mig.

Min vän Mattia tipsade mig om [följande lilla film](#) om mig från vintern 2006/2007. Den är mycket lustig. Jag har inte vetat att den finns på youtube. För dem som inte vet det finns det också en liten film på youtube om min aktion i pingstkyrkan i Jönköping vintern 2007/2008.

I den första filmen blev jag frågad av mina filmare varför jag bor i skogen i kåta. Jag svarade att det var för att då behöver jag inte jobba, jag kan göra det jag tycker om. Det svaret står jag bakom än idag. Jag tycker svaret är rentav lustigt. Detta är en del av orsaken till att jag nu har flyttat ut i skogen igen. Den största orsaken är dock omsorgen om Moder Jord och klimatet, att jag vill minska mitt ekologiska fotavtryck och vara ett exempel för andra i återgången till ursprungsbefolkningarnas livsstil.

Det finns också ett radioprogram om mig, här (rolla lite ner på sidan), som jag upptäckte nyligen, i anslutning till mina aktioner i Sverige 2008. Min kommentar till vad jag ropade i pingstkyrkan i Jönköping, är att jag underskriver allt idag, utom det där med "förbannad vare denna byggnad". Jag skulle, istället för att vilja att kyrkobyggnaderna föll ihop, uppmuntra till att använda dem till bostäder för hemlösa, flyktningar och uteliggare. Men som kyrkobyggnader är de helt värdelösa, som sådana bör de förbannas och överges.

2015-12-18 @ 15:05:00 [Permalink](#) [Youtube-filmer om mig](#) [Kommentarer](#) (2) [Trackbacks](#) ()

Min diktsamling "Gråt"

Jag har nu lagt min diktsamling "Gråt" från 2007 upp på en blogg. Jag har tagit med de bästa dikterna, och lagt till bara en dikt.

2015-12-16 @ 14:21:00 [Permalink](#) [Dikter och sånger](#) [Kommentarer](#) (1) [Trackbacks](#) ()

Klimatdemonstrationen 29.11.

På söndag var jag och Titti på klimatdemonstration i Stockholm. Den hölls i anslutning till klimatkonferensen i Paris som tog plats igår.

Jag bar på ett plakat där jag hade skrivit: "Låt naturen göra comeback". Det plakatet skulle jag vilja bära också utanför klimatdemonstrationen, överallt där jag går i Stockholm. Det summerar på ett väldigt fint sätt det jag kämpar för.

Jag var gråtmild i början av demonstrationen, jag rördes av att så många (4000) tog klimatet på allvar.

När vi marscherade från Norra Latin till mynttorget, ropade vi slagord såsom:

"Sista chansen i Paris, annars smälter all vår is!"

"Say hey, say ho, the climate change has got to go!"

"Vad ska vi göra? Rädda klimatet! Vad ska vi göra? Rädda klimatet! När? Nu! När? Nu! När, när, när? Nu, nu, nu!"

"Internationell solidaritet! Vi har bara en planet!"

2015-12-01 @ 11:09:00 [Permalink](#) [Klimatdemonstrationer](#) [Kommentarer](#) (1) [Trackbacks](#) ()

"Det angår inte mig". Förnekelsen av miljöproblemen.

För någon månad sedan försökte jag ta reda på varifrån det stora köpcentret Iso Omena, nära där jag bor, får sin el, från vilket kraftverk alltså. Jag frågade sex, sju stycken, allt från bibliotekets personal till Teknikmagasinets personal och kvinnan vid info-disken. En av personalen vid Teknikmagasinet svarade "Det angår inte mig". Kvinnan vid info-disken sade att hon bara gjorde som hon befalldes. Hon visste därför inte varifrån elen kom. Jag sökte sedan på köpcentrets hemsida på nätet efter dom som förvaltade byggnaden. Jag mejlade en av dem och framlade mitt ärende, och fick till svar att han nog visste elbolagets namn som köpcentret fick sin el ifrån, men inte vilket kraftverk det var frågan om. Han frågade varför jag frågade som jag gjorde. Jag svarade att jag inte ville använda

mig av bibliotekets (som fanns i köpcentret) datorer om köpcentret fick sin el från ett kolkraftverk, så skadliga är sådana för klimatet och miljön.

Jag fann sedan uppgifter på nätet om att det ifrågavarande elbolaget fick sin el från ett kolkraftverk och ett sopförbränningskraftverk.

Men den ovetskap om, och likgiltighet inför varifrån vi får vår energi, är symptomatiskt när det gäller samhället i stort. Vi bryr oss inte om vad som sker i vår källare, på vår bakgård, eller på andra sidan jordklotet, där våra prylar kommer ifrån. Vi menar att det inte angår oss, att det inte är vårt ansvar. Men det är det, i allra högsta grad.

Att inte vilja veta är djupt omoraliskt, ja rentav sjukt. Det är en omöjlig flykt tillbaka till barndomens oskuld, som blir djupt destruktiv. Vi blir infantila, som lättstyrliga slavar och robotar.

Det går nästan inte att tala med min mor om klimathotet. Hon menar att vi inte behöver vidta några drastiska åtgärder, eftersom Gud ska rädda oss från allt när problemen blir för svåra. Jesus ska återvända och ordna upp i allt. Detta är typiskt för fundamentalistiska kristna.

Religionen är också en destruktiv flykt tillbaka till barndomen och ovetskapen. Mycken omoral bottnar just i ansvarslöshet, förnekelse och flykt. Det finns ingen genväg till paradiset, vi måste gå den tunga korssets väg i Kristi efterföljd (som dock har glädje med sig!), och offra oss själva för skapelsens räddning.

2015-11-17 @ 14:52:00 [Permalink](#) [Förnekelse](#) [Kommentarer](#) (2) [Trackbacks](#) ()

Jag har startat en ateistisk blogg

Välkommen till min ateistiska blogg, som kan läsas här.

Jag har länge samlat på orsaker till att jag inte längre tror på Gud och det övernaturliga. Dom har samlat sig till hela 134 stycken! Jag ska lägga upp dem på min ateistiska blogg efterhand.

2015-11-13 @ 18:32:00 Permalink Ateism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har börjat sova utomhus

Jag har nu börjat sova i ett tält i skogen i Finland, som en del av min miljöaktivism. Jag sover också i min lya i Nackareservatet i Stockholm när jag är där på permakulturtkurs (fyra tisdagkvällar den här hösten). Jag ska dock inte ge upp min lägenhet förrän till nästa vår, så jag kan falla tillbaka på lägenheten om jag inte orkar utelivet. Jag testar nu ut om jag orkar sova i skogen den här vintern. Om jag orkar den här vintern, är chansen stor att jag ska orka även i fortsättningen. Jag ska dock delta i samhället som förr, och ta mina mediciner. Jag fick dock sparken från mitt städjobb i mina föräldrars firma när jag berättade för dom att jag har börjat sova i skogen. Men det gör inget. Det finns alltid något att göra, volontärbete, odling osv. Behöver någon hjälp med något, är det bara att fråga mig, jag har mycket överlops tid.

Orsaken till att jag flyttade ut i skogen den här gången var några böcker som väckte mig (särskilt Myten om maskinen, av Alf Hornborg). Jag klarar inte längre av att stödja de kraftverk (bl.a. kolkraftverk) som min lägenhet får sin energi ifrån, p.g.a. deras utsläpp, som bl.a. sabbar klimatet. Jag vill bojkotta elbolagen och alla våra kraftverk, och uppmanar andra att bojkotta dem också. Även om det är för sent att rädda mänskligheten från att dö ut

p.g.a. skenande global uppvärmning, är det ändå vår plikt att rädda så många andra arter som möjligt från utrotning i de kommande ekokatastroferna. Varje liten eko-gärning är nödvändig för jordens hälsa, och det är just i det lilla vi måste vara trogna, för alltför många tycker att deras andel i utsläppen är för små för att göra någon skillnad. Men med sju miljarder på planeten är alla de små gärningarna viktiga, för de stora sammanhangen består just av miljarder såna små gärningar. Och jag vill gå före med gott exempel. Och kanske det att jag träder åt sidan kan öppna upp för en flyktning mera till Finland.

Jag klarar inte av att se på naturens undergång utan att vara med och kämpa på naturens sida. Naturen är mitt fosterland, inte Norge eller Finland. Jag beger mig nu ut i krig. Det är det stora, nästan osynliga kriget som mänskligheten utkämpar mot naturen, och som de rika utkämpar mot de fattiga, och jag vill inte vara i det kriget på fel sida, på de miljöförstörandes och de rikas sida (globalt sett). Jag vill offra mig för något högre än min egen bekvämlighet, för naturen, för de fattiga, för våra barnbarn och barnbarnsbarn. Jag vet att det kommer att bli tufft, men om vi hjälper varann kan vi klara det tillsammans.

2015-10-28 @ 18:08:00 Permalink Hemlöshet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att gå barfota - ett stilla uppror mot civilisationen

Jag går mycket barfota. Att gå barfota är ett stilla uppror mot civilisationen. Det är gratis, och tillgängligt för alla sommartid. Det sparar på skorna, och är hälsosamt för fötterna. Jag undrar varför jag så sällan träffar på någon som går barfota. Det är en liten länk till vår forna guldålder.

2015-08-28 @ 11:18:00 [Permalink](#) [Barfotagång](#) [Kommentarer](#) (0)
[Trackbacks](#) ()